

POUTNÍCI V ČASE

Napsal a ilustroval:

Voyen Koreis

Románová fantazie. Dva anonymní vedoucí pracovníci organizace vyššího evolučního řádu, o jejíž existenci lidstvo nemá potuchy a jejímž úkolem je starat se o vývoj sluneční soustavy včetně Země, mají problém. Je jím chronický nedostatek kvalifikovaných pracovních sil. Rozhodnou se proto experimentovat a pokusit se o něco, co zde ještě nebylo. Na Zem vyšlou dva dobrovolníky, aby zde urychleně prošli kurzem, který si normálně vyžaduje několik inkarnací na naší planetě a kvalifikovali se tímto k přijetí. Kurz, který oba musí dokončit v průběhu jediného lidského života, se sestává z 22 arkán tarotů. Oba kandidáti se při pouti životem dostávají do různých neobvyklých situací a pouze na nich závisí, jakým způsobem je vyřeší. Jediný kvalifikační požadavek pro přijetí to kurzu: úspěšný kandidát musí být bláznem!

Kromě originálních ilustrací autorových, v knize jsou použity rovněž reprodukce tradičních karet Rider Pack a Tarot de Marseilles.





Voyen Koreis píše a publikuje většinou v angličtině. Až doposud vydal:

Bláznova cesta

The Fools' Pilgrimage

Golf Jokes and Anecdotes From Around the World

The Kabbalah - a timeless philosophy of life

Mephisto and Pheles

An Introduction to the Study of the Tarot by P. F. Case (*editor*)

The Tales of Doggie and Moggie by Josef Čapek – Povídaní o pejskovi a kočičce (*translator, editor*)

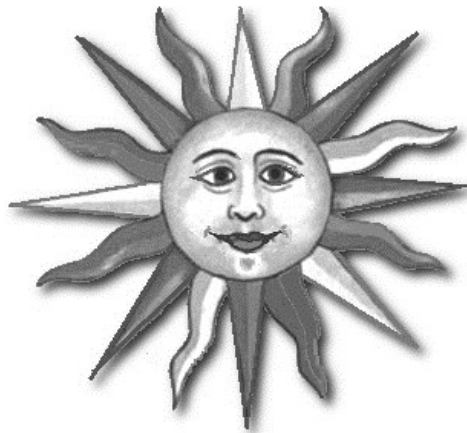
R.U.R. (Rossum's Universal Robots) by Karel Čapek (*translator, editor*)

The Robber by Karel Čapek - Loupežník (*translator, editor*)

POUTNÍCI V ČASE

Cesta světem tarotů

Voyen Koreis



bsp

Booksplendour
Brisbane 2010

First published in this form in 2010
by Booksplendour
103 Grandview Road Pullenvale,
Brisbane, Queensland 4069
AUSTRALIA
Telephone 07-3202 7547
www.booksplendour.com.au

Copyright © Voyeren Koreis 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the copyright owner and the above publisher of this book.

National Library of Australia Cataloguing-in-Publication entry

Author: Koreis, Voyeren.

Title: Poutnici v case. Cesta svetem tarotu. The Pilgrims in Time (A Czech language title)

Edition: 1st ed.

ISBN: 978-0-9803825-7-0

1. Czech Language title 2.Fantasy Fiction 3.Tarot Cards 4.Tarot Initiation 5.Tarotove karty 6.Fantasticky roman

Prolog

– **M**ám problém.

– To mi je celkem jasné, proč bys jinak za mnou chodil? Tak mi o tom svém problému pověz, ale rychle, já bych si potom s tebou také rád popovídal o svých problémech.

– Kdysi jsme mívali trochu lepší náměty k rozhovorům, nemyslíš?

– To ano, měli jsme ale taky na to víc času. Od té doby, co nás oba takhle povýšili, už ten čas nemáme. Práce nad hlavu a bude jí ještě víc. Dostaly se ti taky do ruky ty poslední statistiky o populačním růstu?

– Náhodou dostaly a taky jsem si všiml, že populace se od předchozího vydání ztrojnásobila."

– Zatímco naše administrativní síla se nezměnila. Nebo spíš i trochu poklesla.

– To je právě kořen toho mého problému. Dozvěděl jsem se, že co nevidět přijdu o jednoho ze svých nejlepších pracovníků. Dostalo se mu náhlého povýšení. Mám za něho sice ještě náhradu, tu osobu ale musím přesunout z jiného oddělení a tam už potom zůstane to místo prázdné.

– To ti rozhodně nezávidím. Vzpomínáš si, jaký jsme kdysi mívali dlouhý seznam čekatelů? To už je ale dávno. Věřil bys, že já mám úplně stejný problém a že jsem se tě chtěl právě zeptat, jestli bys o někom vhodném nevěděl?

– Což o to, ptát se klidně můžeš. S uspokojivou odpovědí ale raději nepočítej.

– Je to takhle zlé všude? Co kolegové, nejsou na to lépe?

– To bych neřekl. Vůbec nikde žádný dorost.

– Tak mě tak právě napadlo: co kdybychom si nějaký rychle vytrénovali sami?

– Jak to myslíš: rychle? Jak brzy bys je potřeboval?

– To je taky otázka, přece co nejdřív. Zítřka. Ne, včera!

– Nemohl bys to ještě trošku upřesnit? Hned ráno nebo by ti stačilo až poledne?

– Neutahuj se ze mne. Pověz mi raději proč to nezkusit?

– Podívej se, pokud se nemýlím, základní výcvik trvá v průměru sedm lidských životů. Dobře, připouštím, že v některých případech se to dá srazit tak na pět životů. Dejme tomu, že bychom zkrátili dobu potřebnou k odpočinku a ke kontemplaci mezi jednotlivými životy, řekněme jen na takových sedmdesát pozemských let, pořád by to dohromady dělalo nějakých sedm lidských století. To je asi tak našich deset dní. Pokud by všechno šlo jako na drátkách, mohl by ses dočkat svých posil nejdřív tak koncem příštího týdne.

– V počtech jsi vždycky býval dobrý, takže přepočítávat to po tobě nebudu. Měl jsem ale na mysli něco jiného.

– Co jiného?

– Je to dost radikální, proto s tím asi ještě nikdo až doposud nepřišel. Nebyly ani důvody k tomu, aby se zaváděly nějaké revoluční změny. Stávající systém dokázal vždycky vyprodukovat dostatečné množství těch, kteří úspěšně zdolali všech těch dva a dvacet zkoušek a tak promovanými se to tu jenom hemžilo. A vzpomínáš si přece, jak hladce to všechno tehdy chodívalo, jak se ti nově promovaní přímo valili do naší sféry a jak se drali o to dostat u nás umístění. Práce v našem systému je lákala, není pochyby o tom, že to má v sobě takové to skryté kouzlo, když se může jeden občas vracet na Zemi, kde ještě nedávno pobýval a pobíhal a přitom může navíc pomáhat jiným, aby se taky dostali na tuto úroveň.

– Máš pravdu, proto asi nemůžu ani cítit tu Intergalaktickou výměnu, že nám tu naši idylku tolik pomuchlala! Od té doby, co to tady takhle zavedli, všichni se jen tlačí na ta nová místa a nikomu už se nechce zůstat tady. Přitom, a to jen mezi námi dvěma, já se jim zase tak moc nedivím. Říkám si totiž, jak bychom se na to byli dívali my sami, jestli bychom na to také neskočili, kdybychom byli tehdy měli takovouto příležitost?

– Přesně tak! Na první pohled to vypadá strašně lákavě, až na to, že při bližším pohledu člověk vidí, že to tak moc dobře nefunguje. Původně jsem si také myslel jaký to je báječný systém, dokud jsem ovšem neměl co dělat s těmi, kteří nám sem přišli na výměnu z jiných soustav. Jsou sice nesmírně inteligentní a vzdělaní, to je bez diskuze, ale tahle individuální brilance jim k ničemu moc není, když vůbec neznají místní poměry. Ten, kdo se tu dobře nevyzná, se nám prostě nehodí, my potřebujeme nejvíc ty, které nám namlely pozemské mlýny!

– Tak, co tedy vlastně navrhuješ?

– Tohle: Až doposud jsme vždycky dělali nábor jen mezi těmi, kteří se sem dostali cestou přirozeného evolučního vývoje a jsme myslím srozuměni s tím, že tohle je pro nás ten nejvhodnější způsob, kterého bychom se měli i nadále přidržet.

– Poslouchám, co dál?

– Dál tu máme těch sedm lidských životů, které v průměru potřebuje prožít běžný kandidát, od chvíle kdy se pevně rozhodne k nástupu na iniciační cestu, až do okamžiku kdy dosáhne svého cíle. To je standardní doba, víme ale, že ta se v některých případech dá zkrátit a to i na pouhých pět životů. Což ovšem dokazuje, že v tom musí být určitá pružnost.

– Až dosud s tebou souhlasím, u vynikajících jedinců a za vhodných podmínek se proces iniciace urychluje. Kam s tím ale míříš?

– Teď přijde to důležité. K takovéto akceleraci docházelo vždy naprosto spontánně, bez jakéhokoli zásahu z naší strany!

– Pokud ti správně rozumím, chystáš se mi teď navrhnout, že bychom se na tomhle procesu měli začít nějak podílet. Chápeš ale, že si nemůžeme žádné ty kandidáty přivazovat na drátky a vodit si je jako loutky? To by se přece přičilo stanovám o lidské svobodné vůli, která je každému z nich zaručena. V okamžiku, kdy se začneme do toho nějak plést, stanou se z nás diktátoři.

– Něco takového by mi ani nepřipadlo na mysl. Jen si myslím, že náš systém je zralý k tomu, aby byl pořádně zrevidován. Byl přece jen založen na systémech, které sice byly kdysi úspěšně provozovány jinde, jenže sem k nám přišel už strašně dávno. Protože fungoval nebo spíš proto, že s ním žádné větší problémy nebyly, nikoho nikdy ani nenapadlo se v tom hrabat a něco na tom měnit, neřku-li vylepšovat. Uvedu příklad: nikdo se až doposud nepokoušel zjistit víc o tom, jaký je přirozený rozsah lidské svobodné vůle, o tom víme hrozně málo, vlastně skoro nic. Tušíme jen, že lidská vůle se pohybuje v určitých limitech, které si ale vyspělí jedinci stanoví sami. Takže si říkám: co kdybychom vybrali několik z těch, kteří se už kvalifikovali pro rozhodnou pouť tarotovými arkánami a navrhli jim, že jim tu budoucí cestu trochu urychlíme? Prostě jim jen poukážeme na tuto možnost a počkáme si, jestli se aspoň někteří pro tuto variantu rozhodnou.

– Jaké urychlení máš ale na mysli? Chtěl bys jim to zkrátit na čtyři, na tři životy?

– Kdepak. Když už, tak už. Na jeden život.

– To je pitomost. Čiré bláznovství!

– Právě jsi na to myslím uhodil. To je, co my právě potřebujeme!

– Co potřebujeme?

– No přece blázny! Hlupáky, idioty, šašky, pitomce, blbce, trouby, pošetilce, pomatence, klauny, nebo jak se jim všem říká, hlavně jen aby patřili k tomu zvláštnímu druhu, který se vymyká běžnému popisu. Tím chci říci, že na této úrovni musí být každý svým způsobem tak trochu podivínem.

– S tím nemohu nesouhlasit.

– Podívej se na to takhle: my potřebujeme to, aby se nám z těch všech podivínů přihlásili jen právě ti nejpodivnější!

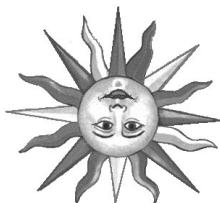
– Podle běžných statistik, asi tak milion duší, které by se kvalifikovaly pro budoucí iniciační pouť, by se měly momentálně nacházet ve stadiu odpočinku a kontemplace mezi jednotlivými životy.

– To je sice pravda, nezapomeň ale na to, že pouze ti, kteří jsou v tomto okamžiku vnitřně soustředěni na svoje kauzální tělo, by byli v tom stavu, aby mohli učinit tak závažné rozhodnutí. Takových už tu bude mnohem méně, snad jen několik stovek nebo tak nějak.

– Kdy se s nimi hodláš spojit?

– To znamená, že souhlasíš?

– Nač to odkládat? Udělej to hned!



– **T**ak mi pověz, jak jsi pochodil? Výraz tváře mi napovídá, že žádné radostné zprávy nepřinášíš. Našel jsi vůbec někoho?

– Mám dva dobrovolníky.

– Zdalipak oplývají náležitou mírou bláznovství?

– Největší blázni jsme my dva, když už to chceš slyšet. Víme, co je tam čeká a přesto je do toho posíláme.

– Rozhodli se přece sami, či ne? Tak to taky bylo míněno.

– To ano, bez nás by je to ale nikdy ani nenapadlo, nemyslíš?

– Tak bych řekl, že tvoje počáteční nadšení pro ten tvůj plán už malinko opadlo...

– Máš asi pravdu. Víš, mezitím mi to trochu víc prošlo hlavou a začíná mi to všechno připadat jako silně neuvážené. Na to totiž opravdu mohli přijít jenom takoví blázni, jakými jsme my!

– Být bláznem je tou nejlepší kvalifikací, na tom jsme se přece dohodli, či ne?

– Ano, ale pamatuješ si ještě trochu, co to obnáší?

– Bláznovství?

– Pozemská iniciace.

– Moc už ne. Je to přece jenom hodně dávno, co jsme tam pobývali.

– Tak mi tedy pověz, kolik životů jsi ty potřeboval?

– S tím si už si moc jistý nejsem, snad šest?

– Nebylo jich jen pět? Já vím docela určitě, že jsem jich měl šest a tys mě skoro ve všem vždycky předčil.

– Když jinak nedáš, tak snad pět.

– A je ti jasné, co po nich teď žádáme? Jenom to, aby celou cestu absolvovali v čase pětkrát kratším? A pamatuješ si ještě vůbec, kolik toho je?

– No, dost mlhavě. V posledních tisíciletích jsem se výchovnými programy příliš často nezabýval, většinou jsem tohle nechával na svých podřízených.

– Tak mi aspoň pověz: co na tebe tehdy udělalo největší dojem? Co ti dnes okamžitě vytane na mysl, když řeknu: pozemská iniciace tarotovými arkánami?

– No, asi to, jak se visí na té šibenici. Hlavou dolů. To si určitě budu pamatovat navždycky...

– Co takhle ten ďábelský archetyp? Zůstaly ti po něm nějaké dojmy?

– Věřil bys, že hrozně málo? Tehdy to určitě muselo silně zapůsobit, teď už mi ale ta ďábelská pokušení připadají trochu dost otřelá. Na co si pamatuješ ty?

– Nejvíc asi na to světlo z Poustevníkovy lucerny. Od okamžiku, kdy jsem je zahlédl, všechno tak nějak nabylo nového smyslu.

– To je pravda. Taky mi to tehdy tak připadlo. Vzpomínáš si ale, co vlastně přišlo potom?

– Řekl bych, že Kolo štěstěny.

– Pravda. Sfinga, s těmi jejími hádankami. Pamatuješ si na tu hlavní? Dokázal bys na ní ještě správně odpovědět?

– Ale prosím tě. To je přece pro kojence.

– Víš, největší potíže jsem měl hned na samém začátku. Byli tam všichni ti potentáti, s kterými se člověk musel setkat: Císař, Císařovna, Velekněz... Samá důstojnost, samé pozlátko...!

– Přišli ale až po kouzelníkovi, a ten je tak trochu jako blázen, či ne? Po něm ale už musejí přijít ty archetypy o kterých mluvíš, aby to pořádně na člověka zapůsobilo. Ono mu to dělá dobře, tyhle styky s modrou krví, zvyšuje to jeho sebedůvěru.

– Myslíš, že proto je postavili ti, kteří tenhle systém vytvářeli, skoro na samý začátek cesty?

– Určitě. Měli na zřeteli hlavně to, aby kandidátovi ten dojem vydržel po zbytek cesty. Něco ho přece musí popohánět, musí mít pořád na mysli to, že právě v tomto životě se od něho očekávají určité výkony, i když si není docela jistý, co se po něm vlastně chce. Normálně by tu byly jen tak tři nebo čtyři hlavní úkoly. Mně teď hlavou vrtá to, že tihle naši blázni jich mají hned dvaadvacet, v jediném životě!

– Máš pravdu, trochu jsme to asi přehnali. Nenecháváme jim vlastně vůbec žádný prostor k tomu, aby si mohli dovolit udělat nějaké ty chyby.

– Přitom chybovat je tolik lidské!

– Pravda. Stačí si připomenout všechny ty povídky a pohádky o lidech, kteří se setkali s tím, čemu rádi říkají nadpřirozené.

– Aha, myslíš třeba to, jak jim nějaká ta víla povolí tři přání a jak to potom dopadne?

– Právě. Jak to s takovým človíčkem zacvičí, že ho nenapadne vůbec nic rozumného, jenom samé hlouposti a banality. Jak to zamotá, že ta přání se potom vzájemně vyruší a že mu nakonec nezůstane nic. Lidstvo si takového pohádky nevymyslelo jen pro nic za nic, je to varování, že je tu nadpřirozeno a že si s ním není radno zahrávat. Jenomže ti, kteří na takovéto rady dávají, se také moc daleko nedostanou.

– To tedy ne. Problém je v tom, že lidstvo mělo odjakživa strach z okultních záležitostí, přitom by ale byli rádi, kdyby ten jejich omezený svět mohl být něčím jiným než jen tím, na co se dá sáhnout, co se dá jedním pohledem odhadnout.

– Někdy se nechávají povznést myšlenkami na věčnost a nekonečnost vesmíru, hned nato je ale sklátí pocit bezmocnosti a rezignace. Přitom nevědí, že někdy by stačil jen jeden maličký krůček a oni by se ocitli tam, kde vládne esoterická myšlenka, na které vlastně stojí celý vesmír!

– To je právě ten okamžik, kdy začnou couvat. To je, kdy většinou začnou prohlašovat, že vesmíru vládne jen slepá náhoda, že všechno je bez plánu a bez cíle...

– Toho se právě bojím. Dokáží si naše pocestné tovaryšstvo uvědomit svoji vlastní roli v celém stvořitelském procesu? Vždyť je povede jen jakési vzdálené volání, nejasné touhy, tichý šepot uvnitř skrytého JÁ, které budou muset nejprve v sobě odhalit!

– Jako všichni jiní, budou hledat vnější příčiny pro svoji existenci, aby je nakonec našli v sobě samých. Musejí co nejdříve pochopit, že ta jejich objevná cesta se nemůže nesestávat z tichého a neuspěchaného

života naplněného meditací, jak bývá život zasvěcenců většinou malován. Že je jejich údělem protloukat se životem plným obtíží, překážek a nebezpečností, která musejí překonat, než se dostanou sem, na počátek dalšího cyklu vývoje.

– Prosim tě, nech si už ten patos a přestaň už s těmi ciráty! Nemyslíš, že bychom se měli raději zahledět sami do sebe a na to, co nás k tomuhle dovedlo? Proč si nepřiznat, že chceme měnit dobře zaběhnutý systém jen proto, abychom pro sebe získali čerstvé pracovní síly? Přitom si ale nemůžeme ani být nijak jisti, že se k nám přidají, i když toho úspěchu dosáhnou! Ano, potřebné kvalifikace by sice měli, zůstane jim ale také svobodná vůle a kdo nám může zaručit, že se nepůjdou rovnou postavit do fronty před kancelář Intergalaktické výměny?

– Pojdme, honem! Snad se to dá ještě zastavit, nebo se o to aspoň můžeme pokusit.

– Obávám se, že na to je už pozdě. Inkarnační proces se měl začít přesně ve čtyři hodiny. Je půl páté. Víš, co to znamená?

– Jen to, že bychom hučeli do uší asi půlročním nemluvňatům.

– Jsou jiné možnosti...

– Jistěže. Pověz mi ale, měl jsi nějaké styky s perzonálem na agentuře Smrti? Žádal jsi je někdy, aby pro tebe něco změnili v tom jejich itineráři?

– Ne, tuhle zkušenost nemám.

– To máš tedy štěstí, já to totiž znám. Víš, oni jsou všichni tak strašně slušní a tolik ohleduplní, jen aby náhodou někomu neublížili. Když už to jinak nejde a oni prostě musejí někoho předčasně přesunout, nemají přitom na mysli nic jiného, než jak jim to co nejvíc usnadnit, jak to zařídit s příbuznými...

– To máš tak, v zásadě jsou to přece sociální pracovníci a ti jsou vždycky a všude stejní, nikdy se s nimi nedá rozumně mluvit. To chápu. Co takhle časová smyčka?

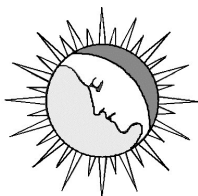
– Blázníš? Chceš snad, aby kdekdo v obou našich odděleních nedělal nic jiného, než uhlazoval všechny ty vlny a vlnky co by to v časoprostoru nadělalo?

– Co tedy budeme dělat?

– Teď se nedá dělat nic. Jak jednou jsme vypustili džina z láhve, můžeme jen počkat a potom se vypořádat s následky nerozvážného činu.

– Už to tak asi je. Zítřka ráno už bychom snad měli mít trochu větší přehled o vývoji událostí...

– Tak tedy: Šťastnou cestu, blázni!!



nultá arkána **Blázen**



Blázni se pohybují někde na pomezí, na půli cesty mezi nebesy a zemí. Stěží by nás tedy mělo překvapit zahlédneme-li jednoho, který si poskakuje vysoko nad oblaky, po vršcích kopců. Je to boží požehnání, být bláznem. Lidem tohle bývá celkem jasné, proto se také většinou chovají k lidským tvorům, bláznovstvím do určité míry postiženým, celkem slušně. V některých kulturních epochách bývali blázni dokonce i přímo uctíváni. I v dnešní době jsou mezi námi lidé, kteří si něco takového mohou dovolit a ti si potom vydržují svoje vlastní blázný. I v minulosti býval dvorní šašek často tím jediným člověkem, kterému bylo povoleno říci pravdu, a to třeba i do očí samotnému králi. Kdokoliv jiný by si takto byl

podstatně zkrátil svou životní pouť.

Svět je tolik solidní a přitom tolerantní, protože si už od samého počátku musel zvykat na to, že po něm neustále pochodují nové a nové vlny bláznů. Pozastaví se ale někdo někdy nad tím, odkud se ti blázni vlastně berou? Napadne někoho, že by se třeba mohli čerstvě rodit z nějakého kosmického vejce a že, jako spóry, mohou být potom roznášeni větrem univerzálního dechu do všech koutů vesmíru? Co je ve skutečnosti dech? Není to jen pomalé spalování? Neznamená to snad, že k neustávající produkci bláznů musí docházet už proto, aby se vesmír nepokryl věčnými ledy? A vskutku, nezačnou se valit sněhová mračna právě tehdy, kdy lidstvo, unaveno pohlížením na své mentálně postižené soukmenovce, se rozhoduje jim zdarma nabízet pohodlný pobyt ve státě financovaných ústavech? Naopak, nepanuje věčné léto tam, kde se obyvatelstvo stále ještě dokáže s úsměvem bavit pohledem na své obecní blázný?

Co ten blázen, kterého jsme si prve povšimli? Bezstarostně si vykračuje ve svém šaškovském obleku, jednou holí v ruce si poklepává o

zem, zatímco na jiné hůlce si přes rameno nese malý raneček. Momentálně se ho ještě nic netýká, ještě se totiž docela ani nenarodil, ten svět, který se mu rozkládá pod nohama, stále ještě na jeho zrození čeká, čeká, až sem konečně dorazí a začne si rozbalovat to všechno málo, co si sem v tom svém ranečku donesl.

Víme, že se všichni rodíme nazí a mnozí z nás také věříme tomu, že si do života nic nepřinášíme, že vše pro nás obstarávají naši rodičové, se svými geny a naši učitelé, se svojí výchovou. Je tomu tak skutečně? Kdyby by to bylo takhle jednoduché, proč by se zarážející množství beznadějných bláznů mělo rodit i docela normálním rodičům? Jak bychom si naopak mohli vysvětlovat třeba takové případy, kdy desetileté dítě, jehož oba rodičové úplně postrádají hudební sluch, začne najednou komponovat? Takové a podobné věci se přece dějí! Není tomu třeba tak, že tyto děti si s sebou přinesly něco, něco co se nedá ubít žádnou výchovou, žádným prostředím, žádnou racionálností? V tom malém ranečku, který si každé děťátko na svět přináší, se mohou skrývat mnohá překvapení, která z počátku nebudou vůbec patrná, která budou odhalována jen pomalu a postupně. Někdy se to ukáže být jen docela všední, triviální dar, třeba talent k tomu dokázat hodně nahlas louskat prsty, jindy to ale může být tenorový hlas, který dokáže bořit operní divadla, či politické schopnosti, které povedou až do Bílého domu.

Bláznova budoucnost se co nevidět začne rozvíjet. V tomto okamžiku se ještě nachází v bezčasové zóně, ale hned ten příští, polo vědomý krok, jej zavede přes okraj propasti, která před ním zeje. Tím krokem se náš blázen vnoří do hlubin ještě netušené lidské existence; ta třeba bude nádherná, možná ale tolik mizerná, že kdyby o tom mohl mít nějaké tušení, třeba by se jí raději vyhnul. Snad ví, že je zbytečné o něčem takovém uvažovat; proto má zrak pevně upřený jen ke vzdálenému obzoru a ničeho jiného si nevšimá, dokonce ani malého psíka, který ho po celou dobu zpovzdálí sledoval. Blázen se přece chce vznášet a nehodlá se nechat zdržovat něčím nižším, zvířecím. Chce být člověkem, chce dělat jen lidské chyby, chce aby se mu dostalo příležitosti se z nich také poučit.

Nad bláznovou minulostí už se spustila opona, ale jiný závěs, ten který se nalézá právě před ním, je zatím ještě stažený. Je to vlastně jako předscéna, je tomu jako když autoři her posílají herce na forbínu, kde mimo děj, se přece dá tak krásně filozofovat! Autoři vědí, že něco takového se nejlépe dělá se dvěma protagonisty. Ideálně by jeden z nich měl být trochu natvrdlý nebo naivní a ten druhý chytřejší, informovanější a světáctější. Hlupáka bychom už na scéně měli, kde ale vezmeme toho druhého? To je snadné. Je jím Bláznův vnitřní hlas, který se schovává právě v tom ranečku, který si nese přes rameno. Právě teď má vnitřní hlas poslední příležitost se pokusit Bláznovi něco našeptat.

Blázen zaslechne tenounký hlásek, vycházející odkudsi nedaleko jeho pravého ucha:

– Hej, Blázne!

Blázen pochopitelně neví, kdo by to mohl být.

– Slyšíš mě, Blázne?

– Kdo jsi? A odkud to mluvíš?

– Jsem tvůj vnitřní hlas a neseš si mě ve svém ranečku.

– Nepovídej!

Blázen se několikrát rozhlédne, nikde nikdo. Už to tak vypadá, že ten hlas opravdu nemůže vycházet odjinud, než z konce té hole. Nenechá se jen tak snadno odbít.

– Víš ty vůbec, kam míříš?

– No, ... s tím si nejsem tak docela jistý. Mám takový pocit, myslím, ... že ... možná, do nového života...

– Tak tomu také je. Tento život, který tě teď očekává, bude ale docela jiný než ty předchozí životy.

– Já se na žádné životy nepamatuji.

– Pochopitelně, že se nepamatuješ.

Už jsi překročil řeku Styx, zapomněl jsi na ně.

– Když to říkáš, tak tomu asi tak bude. Proč by ale měl být právě tento život jiný?

– Protože sis tomu tak přál, protože ses tak k tomu uvázel.

– Já že jsem se k něčemu uvázel? Na nic takového se také nepamatuji.

– Věř mi. Zním celou tvoji minulost. A jsem tu proto, abych se ti pokusil občas něco připomenout.

– Nepovídej mi, že jsem nasliboval nějaké nemožnosti!

– To jsi tedy udělal, ale od toho jsi přece blázen, že ano? No, nic si z toho nedělej, jsi k tomu tak uzpůsobený abys takovouto situaci dokázal zvládnout. To je jedna z výsad bláznů, výhoda kterou mají oproti ostatním lidem. Do života si sebou nepřinášejí žádné zvláštní talenty, které by je mohly zatěžovat.

– Tomu ty říkáš výsada?

– Samozřejmě, že je to pro tebe velká výhoda. Jiným lidem se může dostat zvláštních talentů, které jim potom ale nedávají pokoj. Tlačí se dopředu, protože si přejí aby si jich člověk hleděl a patřičně je rozvíjel. Proto také dovedou být i pořádným břemenem. Když se někdo jejich diktatuře poddá, často se i proslaví, po duchovní stránce může ale silně zaostat. Blázen bez talentu takovéto problémy nemá, je tak pro něho o to jednodušší soustředit se na svůj duchovní vývoj.



– Tím jako myslíš, že ze mne má být nějaký mnich či něco takového? Mám snad prožít celý život v nějakém klášteře? To by mě moc nebavilo.

– Nic takového jsem neřekl. Dokonce je tomu naopak: tvůj budoucí život ti přinese spoustu dobrodružství.

– Vážně? Tak to už se těším!

– Těšit se máš na co, hlavně ale když si uvědomíš, že přitom také přijdou docela těžké zkoušky.

– Říkáš, zkoušky? A hodně těžké? Budu mít k nim dost odvahy?

– To se pozná, až k nim dojde. Mohu ti jen říci to, že mnozí jiní už před nimi také stáli a že většina z nich jimi úspěšně prošla. Ty to ale budeš mít podstatně těžší, protože v tvém případě má těch zkoušek přijít víc najednou. Proto musíš být neustále na pochodu, nemůžeš si dovolit se nikde moc dlouho zdržovat. To se bude prolínat neustále tvým životem, nikdy tě neopustí pocit, že vše musí být uděláno dnes a ne ponecháno na příští den.

– Co ty, budeš mi přitom pomáhat?

– Což o to, já s tebou vždycky budu. Otázkou je, budeš ty o mně vědět, uslyšíš mě vůbec?

– Proč bych tě neměl slyšet, vždyť tě teď slyším docela dobře.

– Teď mě slyšíš, jak tomu ale bude později? Tvoje pozornost se brzy začne upínat jinými směry, že také máš svůj vnitřní hlas, na to si skoro nikdy ani nevzpomeješ. Dokud budeš dítětem, ještě to celkem půjde, hlavně těch několik počátečních let, ale později? Už teď se slyším, jak se ti snažím křičet do uší a jak ty mě prostě ignoruješ. S tím se ale asi nedá nic dělat, je to tak míněno abys dělal sem tam nějaké ty chyby, jinak by ses přece nic pořádného nenaučil.

– Co kdybych si s sebou vzal něco, co by mi tě připomínalo?

– A co máš prosím tě na mysli? Uzel na kapesníku? Nezapomínej, že na svět přijdeš úplně nahý.

– Tak si to třeba mohu nějak vtlačit do paměti...

– Vidíš, tohle by možná šlo. Tvůj život má být cestou za objevením sebe sama a k tomu je potřeba, abys získával a hromadil zkušenosti z konkrétního světa. Přitom si ale musíš také udržovat aspoň nějaké spojení se svojí intuicí. Víš co – zkus to vtisknout si do mysli takovýto mentální obraz: Stojíš tu s jednou holí přehozenou přes rameno a s druhou zapíchnutou do země. Ta první hůl je jako anténa, s její pomocí můžeš poslouchat svůj vnitřní hlas. Ta druhá hůl je tvoje uzemnění. Svět, do kterého přicházíš, ještě neví nic o přenosu vln a podobných věcech, takže ta slova nebudou nic znamenat. Přesto se pokus si je zapamatovat, třeba právě proto ti to povzbudí paměť.

– Anténa, uzemnění, anténa - uzemnění, snad to nezapomenu.

– Já budu pobývat nedaleko, vždy připravený ti pomoci. Ostatní je už na tobě! Tak, šťastnou cestu.

– Počkej, neodcházej!

Je pozdě. Pod Bláznovými nohama se otvírá propast. Pes přiskočí, aby se ho ještě pokusil zastavit. Zakousne se mu do nohavice a táhne zpět. Švy povolí, Bláznovy kalhoty se trhají....

Potom přijde pád.

první arkána **Kouzelník**



Hochovi, který sedí pod keřem na stráni kopce, by mohlo být asi tak deset let. Snad o něco víc. Z místa, kde se nachází, je dobře vidět dolů do údolí, kterým se vine malá říčka, jejíž četné zákruty věrně sleduje prašná venkovská cesta. Dá se odtud také dohlédnout k prvním domům městečka, které se zdá být v přibývajícím poledním horku pozdního srpnového dne skoro bez života. Za několik dní se skončí školní prázdniny a hoch se zarazí nad vlastní myšlenkou, že by už docela uvítal začátek nového školního roku a to vše co k němu patří; dlouho očekávaný přesun do nového křídla školní budovy, nový učitel, o jehož příchodu se po celé škole šušvalo už před prázdninami, stejně jako těch pár nových žáků, kteří se sem v poslední

době přistěhovali a kteří si budou pravděpodobně muset vytrpět svoje. Těší se zejména na to, že dostane náruč nových školních učebnic, tedy stěží nových, spíš už hodně ohmataných a promaštěných, se skvrnami od inkoustu, kterými je pokaňkaly celé generace žáků. Jsou ovšem takové děti jimž se skutečně dostane nových knih. Jsou to synové a dcery místních veličin, kteří si mohou dovolit za ně zaplatit. On, syn chudé vdovy, mezi nimi není a bude muset vzít za vděk tím, co dostane zdarma. Někteřím z jeho kamarádů se také poštěstilo se dostat někam na prázdniny; ti se co nevidět začnou vracet, plní nedočkavosti se rozpovídají o svých bezpochyby skvělých dobrodružstvích. Takže by si měl raději také připravit nějakou moc pěknou historku. Jak tak nad tím právě přemýšlí, dokáže si vzpomenout jen na to, že jednou na kraji lesa zahlédl zmiji, aspoň si myslí, že to zmije byla. Moc toho hada sice nebylo, to se musí přiznat, když ho ale před svým posluchačstvem trošinku protáhne, třeba s tím vystačí.

V dálce mezi stromovím se cosi mihlo, takže to upoutalo chlapcovu pozornost. Něco se sem po cestě blížilo a už z dálky bylo jasné, že to nemůže být žádný z povozů, o jakých by se dalo v této době předpokládat, že by mohly mířit do jejich městečka. Když se vozidlo trochu víc přiblížilo, bylo vidět, že to je kára tažená jediným bílým koněm, který už zřejmě musel mít v kopytech hezkou řádku mlí. Povoz byl krytý světlou, kdysi také bílou, napnutou plachtou, na níž původně zřejmě musely být namalovány nějaké obrázky, které teď už ale byly skoro úplně vybledlé. To vše ale nebylo nic proti člověku, který tu káru kočíroval! Měl štíhlou postavu, byl oblečen v pestrobarevném kabátci a na hlavě měl podivný klobouk se širokými okraji. Do tváře mu odtud vidět nebylo, takže bylo dosti těžké odhadnout jak asi by mohl být starý, i když zdálky příliš mladě nevypadal. Přestože muž ani nevzhlédl od svých opratí, chlapec pocítoval, že si je nějak vědom toho, že je pozorován.

Kára projela kolem, pokračovala dál a hoch zadoufal, že právě jejich městečko je momentálním cílem tohoto potulného kejklíře. Protože potulný kejklír to docela určitě byl, nikdo jiný by asi podobnou káru neřídil. Na to, aby si hoch mohl koupit vstupenku k představení, pochopitelně neměl, říkal si ale, jaká by to byla zábava mít aspoň tu možnost sledovat diváky, jak se večer budou scházet ze všech stran a potom zvenčí poslouchat rostoucí šumot uvnitř v sále. Mohlo by ho potkat i větší štěstí; mohlo by se mu třeba i podařit na minutku nahlédnout dovnitř a potom by mohl mít přece jen něco, s čím by se mohl patřičně nafukovat před závistivými kamarády, kteří o takovou podívanou přišli!

Na náměstí toho odpoledne skutečně visel plakát oznamující večerní představení světoznámého kouzelníka a kára stála před jediným zájezdním hostincem, který se v městečku mohl pyšnit sálem. Kolem ní stál nevyhnutelný hlouček zvědavců. Syn vdovy se k nim připojil a touha po tom, aby to představení sám shlédl, v něm stále vzrůstala. Hlavou se mu honily všelijaké plány, které ovšem vždy skoro okamžitě vylučoval, protože byly docela neproveditelné. Jediný přístup do sálu povede kolem manželky hostinského, přísné a bdělé ženy, která jako vždy bude sedět u pokladny a kterou nikdy nebylo snadné ošálit. Kouzelník nikomu nedovolil na nic sahat a svoje nářadí si odnesl dovnitř sám, takže žádná příležitost k tomu si nějak vydělat na "volňásku" se také nenabízela. Hlouček zevlujících občanů se brzy nato začal rozcházet. Hoch ale komedianta přenášejícího svoje parafernálie bystře pozoroval, takže mu neuniklo, že postranní dveře do sálu zůstaly potom pootevřené. To byla ta příležitost, na kterou čekal! Rychle se rozhlédl jestli ho někdo náhodou nevidí a když zjistil, že je vzduch čistý, vklouzl dovnitř a dveře za sebou rychle zaklapl.

Uvnitř už byly do řad nastavené židle pro večerní návštěvníky, zatímco stoly, které se používaly k tancovačkám, byly spolu s několika přebytečnými lavicemi nakupeny na hromadě v pozadí sálu. Hochovi se tak přímo nabízely jako ideální úkryt. Našel si pěkné místo mezi dubovými stoly, odkud bylo dobře vidět směrem k jevišti a udělal si tam

pohodlí, protože mu kynulo několik hodin čekání. Jediná věc mu trochu hlodala myslí a sice to, co si bude myslet jeho matka, když se nedostaví včas k večeři. Řekl si ale nakonec, že jí prostě poví potom pravdu a ona že to určitě pochopí.

Kolem jeviště se něco začalo dít, slyšel odtamtud nějaké zvuky. Když se podíval průhledem mezi stoly, uviděl, že kouzelník se tam něčím soustředěně zabývá, nejspíš přípravou svého náčiní. Přitom chlapečci na okamžik skoro zmrzla krev v žilách, protože se ulekl, že ho muž jistě objeví, když se krátce zahleděl směrem k němu. Kouzelník se sice hned vrátil ke své práci, tváří mu ale přitom proběhl náznak vědoucího úsměvu.

Kouzelník odešel a hoch si mohl konečně oddychnout. Sám, jen ve společnosti několika pilných červotočů, za chvíli usnul. Ve spánku se dostavil sen. Viděl v něm kejklíře, který si znovu připravoval kouzelnické náčiní pro svoje představení. To se ale tentokrát nemělo konat v sále. Oba, hoch i kouzelník, se nacházeli uprostřed rozlehlé louky plné rozkvetlých květin. Stála zde velká šedivá krychle; na tu si kejklíř rozložil čtyři předměty, meč, pohár, zlatý peníz a kouzelnou hůlku. Oblečen do svého modro-žluto-červeného kabátce, s podivným, širokým kloboukem na hlavě, který byl zformován do tvaru ležaté osmičky, stál v rozhodném postoji nad krychlí, v jedné ruce držel krátkou hůlku, připomínající dirigentskou taktovku, zatímco konečky prstů druhé ruky se dotýkal mince, která ležela na povrchu krychle. A zase měl ten vědoucí úsměv na tváři, úsměv, který sice prozrazoval jistou kejklířskou vychytralost, přitom to ale v zásadě byl úsměv poctivého a důvěryhodného člověka. Kouzelník vedl jakýsi proslov, chlapečci ale z něho utkvěla na paměti jen několik slov: 'Jedna ruka je anténa a druhá je uzemnění'. Podivná, neznámá slova, anténa, uzemnění, určitě je nikdy předtím neslyšel a přesto se mu zdála být nějaká povědomá, hoch si stále ještě šeptal 'anténa, uzemnění', i když už se začínal probouzet.

Jeho šepot na štěstí pohltit rostoucí hluk v sále, který se mezitím začal plnit. Po nějaké chvíli naplněné boucháním židlí, tlumenými hovory a tak podobně, lidé náhle ztichli, představení se začínalo. Za zvuku kolovrátku, jehož klikou otáčel nesmírně pyšně se tvářící syn hostinského, jeden z hochových spolužáků, kejklíř předvedl celou sérii kouzelnických triků. V jeho hbitých rukou se záhadně zavazovaly a rozvazovaly uzly na provazech, mizela a znovu se objevovala vejce a různé od obecnstva vypůjčené předměty, které se potom zase zdály vylézat z uší některých rozpačitých diváků a to za velkého potěšení všech ostatních. Nemohl pochopitelně chybět ani králík vykouzlený z klobouku; toho brzy nato následovala stejně nezbytná holubice, která obletěla sál nad hlavami obecnstva aby přistála na kejklířově ruce. Poté kdy pokryl větší část jeviště umělými květinami, které se všechny záhadně vynořily ze zaručeně prázdného a dutého cylindru, kouzelník ohlásil, že nyní přijde zlatý hřeb programu. Před očima všech lidí v sále prý způsobí to, že jeden člověk z obecnstva zmizí. K tomuto účelu byla na jeviště přinesena šedivá bedna ve tvaru krychle a kejklíř potom

navrhl, aby si lidé z obecnstva sami zvolili komisi, která dohlédne na to, aby nikde nebyla ukryta žádná tajná dvířka, žádné propadliště a tak podobně. Postavil se přitom stranou a s rukama složenými na prsou trochu uštěpačně pozoroval členy komise, pochopitelně samé místní veličiny, jak se pachtí a po kolenou lezou po zaprášených prknech jeviště, aby se konečně usnesli na tom, že nikde nic podezřelého neobjevili. Kouzelník potom oznámil, že potřebuje ještě jednoho člověka a to toho nejodvážnějšího ze všech přítomných. Lidé s nejistotou pohlíželi jeden na druhého, pár místních chasníků už se i začalo cpát směrem k jevišti, zastavilo je ale rozhodné gesto kouzelníkovy ruky. Ten zavřel oči, předstíraje hluboké soustředění. Potom ostentativně náhle osvícen, utkvěl pohledem na hromadě nábytku vzadu v sále a jakoby veden neodbytným instinktem, vykročil tímto směrem, napjaté sledován všemi diváky v sále.

Byl to docela dobrý herecký výkon. Ještě několik vteřin a už se obecnstvo válelo smíchy při pohledu na kouzelníka, který před nimi hrál údiv, když zpoza stolů a lavic vytáhl vyděšeného chlapce a vedl si ho směrem k jevišti. Tvář oběti nechtěného zájmu byla celá rudá hanbou a strachem, kejklří mu ale narychlo pošeptal do ucha:

— Neboj se, nic zlého se ti nestane.

Uklidňující tón hlasu spolu s dojmem důvěryhodnosti nabytého ve snu způsobily, že hoch se dokázal trochu uvolnit, i když zdaleka ne úplně. Kouzelník utišil obecnstvo:

— Někdo by to třeba mohl nazvat bláznovstvím, já ale tvrdím, že tento mladý muž má odvalu!

Lidé se postupně přestávali smát, některé z přítomných dam hleděly na malého chlapce i s výrazy mateřské něhy a obdivu.

— No tak, pověz nám, jak se jmenuješ?

— Viktor...

— No, vidíš. To znamená "vítěz". S takovým jménem přece nemáš čeho se bát! No tak, zatleskejte mu a pořádně!

Tím, že vyzval diváky k potlesku, kouzelník si utvořil příležitost k tomu, aby mohl pošeptat hochovi do ucha, jak si má vést.

— Hlavně buď klidný a ničemu se nijak nevzpírej. Později se dozvíš, co máš dělat dál.

Nahlas řekl:

— Vstupné nezapltil, takže si teď na ně bude ovšem muset vydělat. Vy, pánové, jste se za všechny přítomné ujistili, že bedna je úplně prázdná, takže do ní teď můžeme tohoto čilého mládence uložit, co tomu říkáte? Za napjaté pozornosti všech lidí přítomných v sále, Viktor váhavě vlezl dovnitř bedny. Víko se mu přiklopilo nad hlavou. Kouzelník ukázal na bednu.

— A aby nám z té bedny neutekl, tak to víko budeme muset pořádně přibít a také ještě bednu zajistit tímhle řetězem! Tak, do toho pánové!

Uvnitř bedny byla tma, ale k tomu, aby se Viktor nějak mohl strachovat z toho, jak se mu v tak těsném prostoru povede, nebyl vůbec žádný čas. Skoro okamžitě se totiž odklopila jedna stěna bedny, hoch ucítil pevné ruce, které se ho chopily a rychle ho kamsi postrčily. Trvalo

to ještě několik vteřin než mu došlo, že se nachází za jevištěm, od kterého ho odděluje těžká záclona.

Na jevišti se mezitím děly věci. Pod povely pana starosty, pánové se tužili zatímco zajišťovali a zpevňovali jeho bývalé vězení, aby mu odtamtud znemožnili únik. Ozývalo se bušení kladiva a chrastění řetězů, přes všechn takto vzniklý rámus k němu doléhaly hlasy:

– Ještě jeden hřebík tamhle!

– Au! To byl můj prst!

– Kdo má ten zámek?

– Tady je! Klíč si pohlídám sám.

– To bych tedy chtěl vidět, jestli se z tohohle dostane!

A tak podobně. Musel si násilím cpát pěst do úst, aby nebylo slyšet, jak se dusí smíchem. Otvorem v zácloně se k němu protáhla ruka, která držela kus papíru. Vzal si jej a četl:

Vyjdí zadními dveřmi a obejdí sál. Čekej, poslouchej u hlavního vchodu a až uslyšíš v sále hluk, vejdi dovnitř.

Netrvalo dlouho a už stál u vstupních dveří do sálu a poslouchal napjatě co se děje uvnitř. Slyšel nejprve skřípání hřebíků; to muži zřejmě páčili víko bedny, za neustávajícího povzbuzování diváctvem. Potom uslyšel jejich hromadné hlasité zalapání po dechu; to zřejmě objevili, že bedna je prázdná. Vzrůstající hluk mu napověděl, že je čas k tomu, aby učinil svůj triumfální vstup zpět do sálu. Ten byl ale pro něho zpočátku zklamáním. Nikdo z diváctva si ho totiž nevšímal, protože všechny zraky se upíraly k jevišti a na něm stojící prázdné bedně. Kouzelník stál opodál, jen na něho potají mrkl a dal si prst k ústům. Ještě chvíli počkal, dokud nebylo jasné, že všichni už uznali marnost dalšího hledání. Poté, v ideálně zvoleném okamžiku hlasitě zvolal:

– Paní pokladní, máme tu jednoho pozdního návštěvníka! Prodala byste mu prosím vás ještě lístek?

Všichni se obrátili ke vchodu a okamžitě vybuchli smíchem, když tam uviděli stát zmizelého hochu. Kouzelník si pro něho došel, aby ho dovedl zpátky na jeviště, kde se jim oběma dostalo velikého potlesku.

Představení se skončilo, sál se vyprázdnil. Kejklíř si vzal Viktora stranou.

– Dobře sis vedl. Zasloužil sis víc, než pouhou vstupenku!

Přitom mu vtiskl do ruky zlatou minci. Vypadala docela jako ta, kterou chlapec viděl ve snu.

– Tohle si nech na památku. I když... je dost dobře možné, že se ještě jednou potkáme. Teď už je ale na čase abys utíkal domů. Mimochodem, mamince nic vysvětlovat nemusíš, ví o tom, že máš pro dnešní večer angažmá. Pověděl jsem o tom panu hostinskému a ten někoho poslal aby jí dal vědět, kde jsi. Je už ale pozdě, tak raději běž domů!

Pokud má svobodu rozhodování o tom, jaké budoucí povolání si blázen má vybrat, vzejde z toho docela určitě něco značně nepraktického. To dá přece rozum, že ze všech bláznů se nemohou stát například státní zaměstnanci, jak by se leckdo mohl mylně domnívat. To sice nutně neznamená, že někteří se jimi nestanou, nicméně pokud by měl být administrativní systém blázně přeplněn, postupným nahlodáváním zevnitř by se nakonec nevyhnutelně zcela rozložil. Něčemu takovému se ovšem musí za každou cenu zabránit. Zákony všehomíra se tudíž postaraly o to, aby tu byla umístěna pojistná záklopka a jednou z výsad bláznů je touto cestou unikat všednosti a uniformitě. Bláznovství se většinou snoubí s jistým stupněm duchovní vyspělosti, takže se může projevat různě a to buď nebetyčnou hloupostí nebo naopak, závratnou inteligencí, přičemž obojí činí vyvolence neschopnými věnovat se běžným kariérám.

Viktorovi učitelé ve škole brzy rozpoznali, že v něm mají výjimečně nadaného žáka, takže když kdýž dokončil školu podařilo se jim společným úsilím získat podporu několika místních mecenášů k tomu, aby mohl jít dále studovat. Po několik let tak žil a navštěvoval univerzitu v hlavním městě. I když tato fáze Viktorova života, během níž se dotvářel jeho charakter, je jistě zajímavá, nás zajímá zejména to, co po ní následovalo, takže těch několik let přeskočíme, i když ne zcela bez lítosti.

Poté kdy dokončil svoje univerzitní vzdělání, které se pochopitelně zaměřovalo na humanitní vědy, jimiž jsou na příklad filozofie či historie, syn vdovy má nutně problémy s tím, najít si takové zaměstnání, které by odpovídalo jeho vzdělání a kvalifikacím. O spánek ho to nepřipraví, vezme to, co se mu nabízí, i kdyby to měla být třeba i podřadná práce, hlavně že se nějak uživí a že se může přitom nadále vzdělávat. Zajímá se totiž o umění, o literaturu, o hudbu, ale také o cizí jazyky. To poslední hlavně proto, že si je jist vlastně jen jednou věcí a sice tím, že jednou toto město i tuto zemi opustí, možná i navždycky a že k tomu proto musí být co nejlépe připravený.

Jednoho dne Viktor propadne cestovní horečce; to málo, co mu patří, si složí do batohu a rozloučí se s několika svými přáteli. Vydává se na cestu aniž by měl nějaký vytknutý cíl, pociťuje totiž, že tajemné síly, které svým rozhodnutím odpoutal, se už postaraly o to, aby byl někam naveden. Cestuje pěšky, protože přece nebude utrácet peníze za nějaký dostavník. Každý z nás, kteří jsme někdy takto cestovali, víme, že přitom docela zákonitě dochází k neočekávaným setkáním a dobrodružstvím, jakkoli nepravděpodobná by se tato mohla zdát. Pocestným bláznům se takovéto podivné příhody stávají o to častěji. Prozřetelnost přece nemůže zbytečně plýtvat drahocennostmi na beznadějně racionálních jedincích, kteří by z toho neměli žádný větší prospěch. V našem případě se Viktor znovu setkává s potulným kejklířem, který kdysi dávno navštívil jeho rodné město a jehož darovaný peníz stále ještě opatruje a nosí v kapse jako talisman. Asi nás přitom také příliš nepřekvapí, že k setkání dochází na rozkvetlé louce, tedy přesně tak, jak o tom kdysi snil jako desetiletý chlapec, na což si stále ještě živě pamatuje.

Kola káry zaskřípají a kouzelník slézá s kozlíku.

– Tak se znovu potkáváme. Ty jsi přece Viktor, že ano?

Viktora to pochopitelně udiví, protože mu připadá skoro nadlidské, že by kejklíř v podobě mladého muže, navíc s tváří pokrytou prachem a zpocenou od poledního horka, mohl poznat dítě, které potkal jen jednou a to před nějakými patnácti lety!

– Jak jste mě, prosím vás, poznal?

– No, ani ty nemáš právě nejhorší paměť. Také si mě pamatuješ.

– Jistě, vy jste se ale nijak nezměnil. Máte dokonce i stejný vůz.

– Kromě koně, jestlípak sis všiml, že ten starý už mi dosloužil?

– Jistěže jsem se všiml. Tenhle je vraník, zatímco ten starý byl bělouš. Vypadá také mladší. Jak to, že si mne ale pamatujete? Viděl jste mě přece jen jednou.

– A co to druhé setkání, dokonce na tomhle místě, na to už jsi zapomněl?

– To ale přece bylo jen v mém snu! Jak o tomhle můžete vědět?!

– No, vím ... Sny někdy bývají obrazem jiné a hodnotnější reality, také se někdy stává, že děti se v nich objevují jako dospělí lidé. Nebo naopak.

– Kdo jste? Ten kejklířský oblek, to je jistě jen takové přestrojení, nemám pravdu?

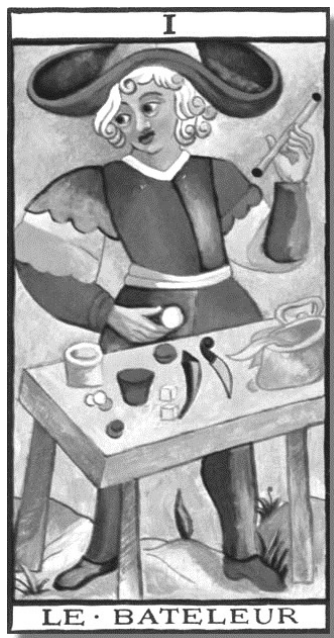
– Kostýmy a masky nosíme na tomhle světě všichni. Na příklad, ty se strojíš jako blázen, já zase jako komediant. Je to přece jen vhodnější, než nosit fraky a cylindry nebo nějaké náramné róby se zlatými řetězy, což bývají způsobem těch opravdových komediantů, přebývajících na téhle planetě. Mohli by si ale právě tak na sebe navléknout svěrací kazajky a ocelová pouta, místo krajek a hedvábí. Proto taky nikdy duchovně nevyspějí, od toho je zdržuje jejich snobství a jejich dogmata.

– Mínete tím, že prostý život je podmínkou, chceme-li duchovně vyspívat?

– Často tomu tak bývá, nutné to ale není. Ti, kteří chtějí takto postupovat, si většinou nemohou dovolit být příliš nápadní. Opravdová moudrost se většinou musí před ostatním světem skrývat, někdy i pod rouškou vulgárnosti.

– Musí se skrývat? Před čím?

– Před silami tmářství, které by se jí jinak mohly pokusit zničit. Nejednen mudrc přece skončil svá pozemská putování na hranici, kde také shořely milióny knih plných moudrosti, zatímco ti, kteří podobná zvěrstva nařizovali a jim předsedali, si k tomu oblékali své nejskvělejší



oděvy a možná ještě toho samého dne vystupovali v kazatelně nějaké slavné katedrály, odkud pronášeli kázání, která měla dokazovat světu, že jen oni jsou těmi pravými zasvěcenci, hodnými nejvyšších poct!

– Mám z toho usuzovat, že opravdové zasvěcení se musí hledat jinde?

– Jistě. Ti, kteří si upřímně přejí se stát opravdovými zasvěcenci, budou určitě úspěšnější ve svém počínání, hledají-li katedrálu v jaké se my právě nacházíme. S travnatou podlahou, kde stropem jsou jen nebesa, kde jim svítí slunce nebo měsíc a hvězdy, místo křišťálových lustrů, kde ptactvo nahrazuje školené zpěváky na kůru. Co je ale na takovýchto přírodních chrámech nejdůležitější jsou dveře a okna: těmi jsou oči a uši toho, komu se zde zasvěcení dostává.

– Čeho jiného je ještě zapotřebí?

– Pouze té největší touhy vydat se na cestu za sebe-objevením.

– To je právě to, po čem já nejvíc toužím!

– Ano, to vím. Proto se tu také potkáváme.

– Je to tak míněno, abyste se vy stal mým zsvětitelem?

– Tvoje budoucí cesta se povede dvaadvaceti arkánami lidské moudrosti. Každé z těchto tajemství si vyžaduje zvláštního zasvěcení. Největším tajemstvím jsi ty sám, jsi tím prvotním, zatím ještě nerozvinutým, ale nekonečným potenciálem. Dejme tomu, že já představuji to první arkánum a zsvětím tě do tajemství opravdové magie, té která využívá sil skrytých v jevech přírody. Jsi k tomu připraven?

– Jsem.

Kejklír došel ke svému vozu a z pod plachty vytáhl Viktorovi už dobře známou krychlovou bednu, která po letech neustálého užívání vyhlížela ještě starší a otlučenější; na ni si rozložil svoje kouzelnické náčiní, meč, kalich, minci a hůlku. Dávný chlapecký sen, se mu před očima stával realitou. Ve stejné chvíli také došlo k jiné náhlé a ohromující metamorfóze; na místě běžného potulného komedianta zde najednou stál opravdový a urozený Mág, který jakoby vypadl z knihy prastarých pověstí. S naprostou sebejistotou a svrchovaností, kouzelník se chopil pravou rukou meče a mávl jím několikrát před svým jediným divákem a to tak prudce, až bylo dobře slyšet zasvěštění vzduchu, které švih mečem způsobil. Kouzelník potom promluvil:

– To, co slyšíš, je zvuk rozmáchnutého meče, který je způsoben odporem vzduchu. Vzduch je všude kolem nás, všichni vzduch dýcháme, pohybujeme se v něm, jednáme a reagujeme. Jako nástroj magie, meč tudíž představuje první ze čtveřice živlů starověké moudrosti, živlů vzduchu. Řekni mi, co je tou první představou, kterou ti podobenství meče nabízí?



– Samozřejmě, že mi to připomíná válku, dobývání, násilí a takové podobné věci.

– Jistě, meč představuje symbol odvahy a tu musí mít každý budoucí zasvěcenec, ale jeho symbolika sahá mnohem dále než ke všedním lidským rozporům, potyčkám a válečným hrám. V životě se často setkáváme i s jinými oponenty, ty je také nutno vyzvat k souboji. To si mnohdy vyžaduje o hodně víc odvahy, než stavět se tváří v tvář běžnému násilníkovi.

– Aha, myslím, že to chápu. Máte určitě na mysli ty nepřátele, které máme sami v sobě. Naše špatné návyky, povahové rysy a špatnosti...

– Tak! Hlavně, že jsem to uslyšel z tvých úst, tak jak jsem to chtěl. Náš největší protivník, takový před jakým se často třeseme víc než před regimentem divých nájezdníků, bývají naše vlastní nedostatky. K tomu, abychom se podívali sami sobě do očí, k tomu je právě potřeba vůbec té největší odvahy. Dejme tomu, že to dokážeme a že odhalíme to, co se staví na překážku našemu úsilí o sebezlepšování. Potom musíme být také schopní zakročit a zkažené části naší osobnosti bez milosti utnout, protože si nemůžeme dovolit je nechat hnít dál. Takže, jak vidíš, meč není jen válečná zbraň, je to i symbolický chirurgický nástroj, dá se také používat k léčbě. Je také nástrojem očištným, hodí se k analýze, může nám i pomoci k novým vědeckým objevům. Dejme tomu, že chceme vyjádřit, že je někdo hodně chytrý, že mu to dobře a rychle přemýšlí, co o takovém člověku potom řekneme?

– Že má ostrou mysl?

– Přesně tak. Když je někdo naopak nerozhodný a váhavý, o něm se potom zase říká, že je tupec, není-li tomu tak? Meč má ostrou hranu, meč značí rozhodnost, meč také představuje kladný přístup k věcem. Meč je činorodost a neúnavnost, jak těla tak i ducha, je to způsob mužné horlivosti, kterou musí každý zasvěcený člověk neustále projevovat. Synu vdovy, zde ti předávám meč!

Kouzelník uchopil čepel meče pravou rukou a zatímco jej podpíral levou, nabídl obřadně jílec Viktorovi, který jej stejným způsobem přijal. Mág se vrátil znovu ke své krychli a oběma rukama odtud pozvedl zlatý kalich.

– Pohlédni na tento kalich, nádobu, která je schopna přechovávat tekutinu, živel vody. Oproti mužnému meči, živlu vzduchu, nádoba symbolizující vodu, má ženský charakter. Copak se o ženách většinou tvrdívá?

– Že jsou tím slabším pohlavím.

– Opravdu tomu věříš?

– Já bych to tak neřekl. Všechno přece záleží na tom, jak definujeme slabost a sílu.

– Přesně tak. Ovšem, že se ženství na první pohled musí jevit jako slabé, měkké, jemné a tekuté, to je ale jen zdání. Můžeš si dát ukovat meč z té nejušlechtlejší kalené oceli a přece se ti co nevidět otupí nebo zlomí, když jím budeš tvrdošíjně sekát do kamene. V nejlepším případě se ti povede udělat pár rýh na povrchu. Ten stejný kámen ale dokáže omlít voda a to jen svou trpělivostí a nenásilností. Takové už je ženství,

na pohled tekuté, křehké, mdlé, průhledné a slabé, přesto ale potenciálně nesmírně silné, protože se nedá nijak stlačit, nedá se ohnout, rozdrtit, zlomit nebo roztrhnout. Je to dutina, která si ihned přivlastní vše, co do ní pronikne. Představ si, že držíš v ruce tento meč a že jím pronikáš povrchem vodní hladiny. Co se stane?

– No, nestane se vlastně nic, voda se kolem té čepele uzavře.

– A když potom meč vytáhneš?

– Zase nic, vodní hladina se hned vyrovná.

– Tak vidíš! Zranění, které bylo vodě způsobeno mečem, se vždy okamžitě zahojí a ženství je vlastně stejně nezranitelné. Meč je bouřlivý, horlivý, vyzývavý, hrozivý. Voda je naproti tomu tichá a nenápadná, pomalu si teče a proudí, pátrá a vyhledává, přičemž všude si rychle nachází rovnováhu. Pod tímto povrchem nenápadnosti je ale voda nesmírně živá a vždy schopná akce. Podívej se jen na tento pohár, který jakoby jen očekával, že bude něčím naplněn, jakoby si nám o to přímo říkal a to svojí prázdnotou, svojí čistotou, svojí neposkvrněností. Dejme tomu, že to tedy uděláme a začneme do něho něco nalévat, dejme tomu víno, co potom? V tom okamžiku se pohár stává aktivním a dynamickým, protože on jediný rozhoduje o tom, jaký bude od této chvíle tvar jeho náplně.

– To je naprostá pravda a je to přitom tak jednoduché, divím se, že mě nic takového až doposud nenapadlo!

– Moudrost a pravda dokáží leckdy ohromit právě svojí prostotou, přesto jsou ale slova moudrosti jako vzácné víno. Předstírejme teď, že držím v ruce láhev takového malvazu a ty že si ke mně přicházíš s tímto pohárem abys to víno okusil. Řekněme ale, že to je trochu složitější a že nejsem tím jediným člověkem, který tu víno nabízí a které ty bys chtěl vyzkoušet. Zkusil jsi už i jiná vína a něco z nich ti zůstalo v poháru, který už je z poloviny plný. Když ti teď ten tvůj pohár doplním, čeho se ti dostane?

– Poloviny vaší moudrosti?

– Kdepak, ani zdaleka ne! Ta polovina, která se ti tam vejde, se hned docela beznadějně promíchá s tou břechkou kterou jsi posbíral kdoví kde, takže nejen že se nedozvíš všechno, nedozvíš se ani poloviny, dokonce ani zlomku té původní moudrosti. Víno, které takto ochutnáš, už nikdy nebude mít tu pravou chuť a tu již nikdy nepoznáš. Jaké poučení si z této paraboly můžeme vzít?

– Kdo hledá moudrost, musí si pro ni chodit s prázdným pohárem.

– Tak, s prázdným pohárem a navíc s pohárem, který je úplně čistý, tak aby mu v něm slova pravdy navždy nezhořkla, to vše si prosím zapamatuj! Teď si ode mne vezmi tento pohár a dobře ho opatruj!

– Děkuji, dám na něj dobrý pozor.

– Máš ještě tu minci, kterou jsem ti kdysi daroval? Něco mi říká, že ji máš u sebe.

Viktor ihned vyňal kouzelníkův dar z kapsy, což tohoto docela zjevně potěšilo.

– Podívej se na tu minci. Mince pocházejí ze země, slévají a razí se ze vzácných kovů, které jsou esencí země. Hodnota takových poctivě

vyrobených mincí nikdy nepomíjí, je věčná, je to cena naší tělesné i duševní práce. V okamžiku, kdy pozemská civilizace dosáhne určitého stupně vývoje, začne si razit svoje mince, vytvoří si svojí měnu. Jak jsi přišel k těmto botám, které máš na nohou a kterými se dotýkáš země?

– Koupil jsem je.

– Jinými slovy řečeno, vyměnil jsi je za mince, za cenu své práce. Boty, peníze, to obojí nás poutá k zemi, to obojí nám také dodává stabilitu, pevnost, zabezpečení. Jednou, před mnoha lety, jsem se ocitl ve stavu opravdové nouze. Byla válka, všude byla veliká bída a měl jsem co dělat, abych sehnal jen to nejnnutnější jídlo. Jednoho dne jsem si všiml, že mi dosluhují boty, že se chystají úplně se rozpadnout. Něco mi říkalo, že jakmile ty boty opustí tento svět, opustím jej i já a tak jsem raději jedl ještě méně, jen abych si mohl pořídít o něco lepší obuv. A vidíš, dokázal jsem to a představ si, že s novými botami na nohou se mi potom hned začalo dařit o mnoho lépe.

– Asi to mělo psychologický účinek.

– To je právě ono. Věci, jakými jsou boty nebo mince, které nás pojí se zemí, nám tím také dodávají stabilitu, větší schopnost udržovat si duševní rovnováhu. Té můžeme velice snadno pozbyť, zejména když se příliš zabýváme abstraktními myšlenkami. Ti lidé, kteří žijí v přílišném odloučení od praktického života, různí akademici a tak podobně, by se čas od času měli chvíli zabývat nějakou činností, která by je přivedla blíže k zemi, jakou je třeba hrnčířství. Kdyby se občas pomazlili prsty s hlínou, to by jim pomohlo hned zbavit se depresí, pochmurných myšlenek. Zemský živel už mívá takovéto účinky. Proto si pamatuj: stane-li se ti někdy to, že tě v mysli začnou znepokojovat nějaké cizí a nepřátelské síly, dotkni se rychle země nebo si prostě v kapse pohraj s drobnými mincemi. To dokáže zapašit jakéhokoli fantoma, protože ti se zemi vždy raději vyhýbají.

– Tohle je ta pravá magie!

– Pravá magie musí vždycky mít nějaký praktický význam. Pověz mi, co vidíš na povrchu této mince?

– Je na ní vyražený pentagram.

– Kdekdo ví, že pentagram je symbolem magie, proč tím je ale právě pentagram? To proto, že magie je provozována člověkem, bez člověka by na světě žádná magie nebyla. Vše co děláme, každé naše sebemenší hnutí, vše se nejprve rodí v naší mysli a potom je to předáváno dále, mocí naší vůle. Tohle je vlastně základ magie: síla lidského rozumu, síla vůle. Tato síla vládne zemi, kde je člověk pánem veškerého tvorstva. Mince je kulatá, stejně jako naše planeta a pentagram, pěticípá hvězda, s trochou představivosti, se dá vidět jako člověk, člověk s kouzelnickou kápí na hlavě, se všemi údy roztaženými, jakoby se chystal obejmout a ovládnout celý svět. A toho právě je člověk schopný, pokud dokáže využít obrovské síly svého vědomí. To je potom ta pravá magie!

Mág uchopil svůj kouzelný proutek a podržel jej v ruce směrem vzhůru, zatímco prsty druhé ruky se stále ještě dotýkal mince, ležící na povrchu krychle. Po nějakou chvíli postál v této pozici. Viktor si okamžitě vzpomněl, že přesně tak už ho jednou viděl, ve svém snu.

Mág znovu promluvil:

– Kouzelnická hůlka je vyrobena ze dřeva, z hořlavého materiálu, který proto pro nás představuje živel ohně. Hlavním úkolem každého provozovatele pravé magie, je svádět nebeský oheň dolů na zemi, kterou tímto oživí. Magus tuto energii řídí prostřednictvím svého proutku, podobně jako dirigent orchestru, který se svojí taktovkou v ruce dokáže sladit zvuky jednotlivých nástrojů, které hrají hudebníci. Člověk, který se naučí dobře ovládat tento kouzelný proutek, je schopen s ním proměnit kakofonii vesmírných hluků ve skutečný hudební chorál. Vezmi si nyní tento proutek a nauč se sám, jak se to dělá! Máš teď u sebe všechny čtyři základní nástroje magie. Každý z nich představuje jeden z možných stavů vesmírné substance a také jednu ze čtyř výstrah pradávných filozofů, které si teď prosím vštěp do paměti:

Přej si! Nauč se! Odvaž se! Zachovej tajemství!

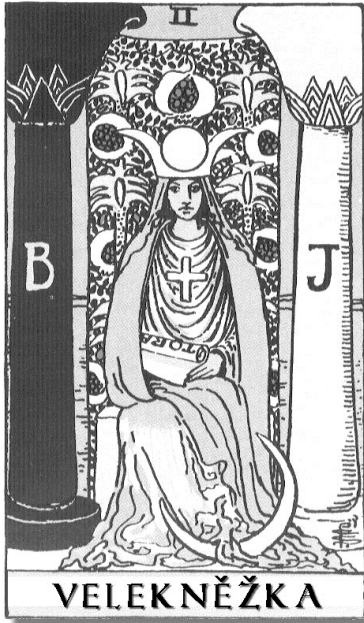
Pamatuj si také tohle: Ať už ti kdokoliv bude vyprávět cokoliv o černé nebo o bílé magii, ty si provždy zapamatuj, že je jen jeden jediný druh opravdové magie, ta že je vždy a za každých okolností jen pozitivní. Pravá magie se používá ke konstrukci, ke stavbě. Na této pozemské rovině se s její pomocí staví opravdové domy a katedrály. Až dospěješ do vyšší fáze, začneš také pracovat na stavbě chrámu svojí vlastní osobnosti. Nakonec postavíš chrám lidského ducha, budovu již se nikdy nedotknou lidské ruce, která potom jednou provždy zůstane stát na nebesích!

Kouzelník domluvil. Najednou jakoby se opět stal jen potulným kejklířem. Začal si sbírat svoje náčiní, aby je odnesl zpátky do svého vozu. Viktor mu přitom pomáhal. Starší muž se náhle otočil a pevně se chopil ruky svého učedníka.

– Naše cesty se tady dělí. Než se ale rozloučíme, chci ti ještě povědět jednu důležitou věc. Od této chvíle jsi se stal zasvěcencem první z arkán prastaré moudrosti. Pamatuj si proto, že už nejsi obyčejným bláznem, což je původním stavem čistoty mysli, od něhož všichni my zasvěcenci vycházíme. Stal se z tebe právě 'neofyt', to jest novic, kandidát vyššího zasvěcení. Takto bys měl od této chvíle sám na sebe nahlížet. A teď už jen: šťastnou cestu!

Chvíli nato, plachta kouzelníková vozu, zašlá a sluncem vybělená, byla už jen malou skvrnou na obzoru.

druhá arkána **Velekněžka**

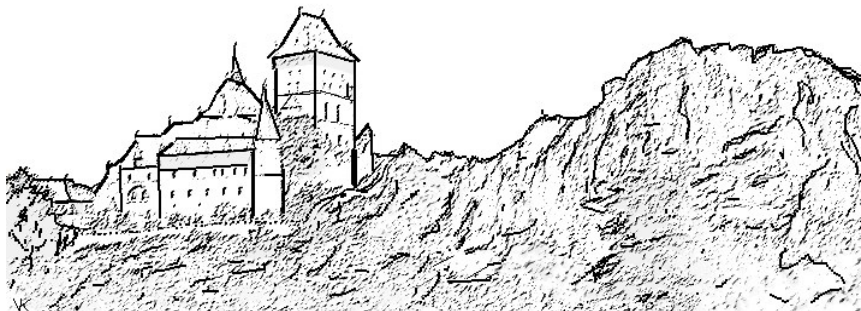


Viktor si vybral cestu, která vedla ke vzdálenému pohoří. Cítil totiž, že momentálnímu stavu jeho mysli by to vyhovovalo, bude-li muset zdolávat strmé stráně kopců. V hlavě mu přitom stále ještě zvučela Kouzelníkova poslední slova o stavbě chrámu lidského ducha. Připomněla mu příběh z Bible o stavbě chrámu krále Šalamouna v Jeruzalémě a zejména zmínku o tom, že se jej 'nedotkly lidské ruce', což mu vždy připadalo tajemné a neskutečné. Nyní pochopil, co tato slova vlastně znamenají. Původní myšlenka o postavení chrámu i následné plánování, návrhy na organizaci práce, to vše nejprve muselo probíhat v myslích architektů, na vyšší, duchovní rovině. Hmotný chrám, který se

nakonec uskutečnil, což byl výsledek práce mnoha tisíců lidských rukou, byl vlastně jen jakýmsi odrazem tohoto úsilí a jako vše na tomto světě, byl pomíjivý. Skutečný chrám stál v Jeruzalémě jen asi po dvě staletí, dříve než byl, opět lidskýma rukama, zbořen. O nějakých pět set let později byl sice obnoven a tentokráte vydržel stát podstatně déle; nakonec ale také padl v oběť lidské posedlosti tím otročit si jiné. Toto vše se událo před mnoha staletími. Ten původní a pravý chrám ducha přitom stále ještě stojí, nelze jej zbořit, dokonce ani poškodit.

Viktor měl právě nyní spoustu času k podobnému rozjímání, protože cestoval sám a podvědomě se přitom vyhýbal hustěji osídleným oblastem. Přespával kde se dalo, ve stozích sena, pod stromy v jehličí a tak podobně. Ze silnice po níž nejprve kráčel se brzy stala polní cesta, potom pěšina a nakonec jen úzká stezka, která hrozila neustále tím, že se úplně vytratí. Viktor už začínal vážně uvažovat o tom, že by se měl vrátit nějaký kus cesty zpátky a pokusit se najít jiný přístup k těmto horám, když si náhle povšiml sotva znatelné pěšiny, která odbočovala na stranu a potom prudce stoupala do kopců. Po dosti obtížném výstupu a slézání po strmých stráních, se nakonec dostal k soutěsce, která ho zavedla do hlubokého a úzkého údolí. Po delším pochodu údolím cesta postupně začala zase stoupat, až dospěla k náhlému zákrutu; když k

němu Viktor dorazil, hleděl na výrazný skalnatý a rozeklaný vrchol hory a na několik budov, stojících pod strmými skalními stěnami a obklopených zdmi. Domy musely být postaveny z bílého mramoru a od nich se odrážející paprsky slunce ho bodaly bolestivě do očí.



Klášter? Co jiného by to mohlo být, v takovéto pustině? Zrakem stěží postižitelná stezička se odtud vinula směrem vzhůru. Byla už skoro tma, když se Viktor konečně dotrámácel až k bráně a několikrát na ní zaklepal. Žádné odezvy se mu ale nedostalo; ti kteří jistě za zdmi přebývali nejspíš už buď museli tvrdě spát nebo o něho prostě neměli zájem. Nezbyvalo mu než si už po mnohokráté vybalit houni a natáhnout se pod tichou zdí.

Noc byla chladná, po dlouhém pochodu ale Viktor spal bez přerušení. V okamžiku, kdy se probudil do stále ještě chladného horského rána, pohlédl směrem k bráně a s povděkem si všiml, že ta je nyní otevřená. Prošel jí, aniž by ho někdo stavěl, nikde přitom nebylo vidět jedinou živou duši. Zjistil, že se nachází na otevřeném prostranství, v jeho středu stál hlavní chrám, okolo něhož byly roztroušeny menší budovy. Dveře chrámu byly také otevřeny, přistoupil k nim tedy a váhavě nahlédl dovnitř. Chvíli to trvalo, než si oči, stále ještě oslněné bělostí mramorových stěn, zvykly na šero které panovalo uvnitř a dohlédly až na konec vestibulu. Stály tam dva mohutné sloupy, mezi nimiž se snad dalo projít dále až do vnitřní svatyně. Pohled tam mu ale zakrýval závoj tyrkysově barvy, který byl zavěšený mezi oběma sloupy. O co víc, vstup do 'sanctum sanctorum' byl stržčen.

Před závojem seděla žena, oblečená jako velebněžka, v dlouhém splývavém rouchu. Na hlavě nesla zlatou tiáru a na klíně držela otevřenou knihu. Neofyt postoupil o pár kroků dopředu, jeho pohled se však potkal s tak zamítavým výrazem na velebněžčině tváři, že bezděky odcouval zpět ke vchodu. Bylo mu to totiž okamžitě jasné: tato strážkyně závoje mu nejen nedovolí vstoupit do vnitřní svatyně, dokonce ho ani nenechá se o krok přiblížit. Celý velebněžčin postoj vyjadřoval naprosté odhodlání k tomu uchránit si svá tajemství;

jediným pohledem by byla jistě dokázala čelit i celému vojsku, pokud by se pokoušelo dobývat její svatyni!

Viktorovi nezbývalo nic jiného, než se otočit a opustit chrám, protože si uvědomoval, že zde se uchovávají nějaká tajemství, o jakých mu není dovoleno se nic dozvědět. Když scházel se schodiště zahlédl přitom několik postav, vstupujících do jedné z budov a rozhodl se, že je bude následovat. Zjistil, že se nachází v síni, která je plná žen. Musely to být nějaké jeptišky, protože všechny byly oblečeny do stejných bílých rób s fialovými závoji na hlavách. Seděly na dřevěných lavicích rozložených podle několika dlouhých stolů a věnovaly se jídlu. Podivné na tom bylo, že kromě klepání lžic o talíře tu zcela chyběly zvuky hovoru, jaké by se daly u tak velikého shromáždění očekávat. Tváře jeptišek se sice k němu obrátily s výrazy mírného podivení nad jeho neočekávaným příchodem, žádná z nich ale nepromluvíla.

Lokte se mu dotkla ruka, která patřila starší ženě drobné postavy, jejíž vrásčitá tvář se na Viktora usmívala vlídným, skoro mateřským pohledem. Jeptiška pokynula směrem k volnému místu v rohu místnosti a když se tam usadil, celá společnost si ho brzy přestala všimát a vrátila se k rituálu po jídání snídaně, který svým vstupem narušil. Po chvíli byla Viktorovi donesena miska s kaší a džbánek vody. Toto nejprostší jídlo mu chutnalo víc než kdyby byl pozván ke královskému stolu! Když dojedl, stařena se k Viktorovi vrátila a aniž by pronesla jediné slovo, naznačila, že ji má následovat. Bylo zřejmé, že rád, ke kterému všechny tyto ženy náležely, musí mít nějaká přísná pravidla a že jakákoli mluva jim je zakázána, nevěděl jen, zda trvale či jen dočasně. Jeptiška ho zavedla do stavení nedaleko chrámu, kde mu ukázala jeho celu. Ukázala také na postel, která byla jediným kusem nábytku a výmluvně pozvedla jeden prst. Může zde přespat jednu noc. Aby jí předvedl, že to pochopil a cítíce se zavázán k tomu nenarušovat ničím jejich mlčící rituál, naznačil rukou polokruh cesty slunce nad hlavou a potom ukázal na svůj batoh. Jeptiška přikývla a potichu se vzdálila.

Přestože jeho pohyb po území kláštera nebyl zřejmě nikterak omezován, ovšem s výjimkou chrámové svatyně, Viktor nechtěl narušovat soukromí jeptišek a proto se pro zbytek dne strávit čas tím, že se potuloval mimo zdi kláštera. Tam, přímo pod chrámovými základy, také našel pramen, který prýštil ze skály. Balvany, jichž se v nejbližším okolí nacházela spousta, byly všechny viditelně ohlazeny, což poukazovalo na to, že toto místo muselo být jeptiškami pravidelně navštěvováno. Usazen na jednom z balvanů, měl odtud výhled na opačnou stranu pohoří než odkud přišel a oddával se pohledu do krajiny, která se před ním rozkládala. V dálce se zableskla hladina větší řeky a intuice mu přitom napověděla, že se právě teď nachází u samého jejího počátku. Také ale to, že pramen, který vyvěrá z této skály, je nějakým způsobem úzce spojen s jeho budoucí cestou. Rozhodl se, že příštího dne se podle tohoto toku vydá.



V noci v klášterní cele se neofytovi zdál sen. Nacházel se ve vstupní síni do chrámu, kde stál znovu před kněžkou. Přestože byla stejně odhodlána ho do vnitřku svatyně nepustit, přece jen před ním poodhrnula aspoň část závoje, za kterým se skrývala její tajemství. Rozmluva se sice odehrávala beze slov, kněžka ale dala neofytovi najevo, že je jakousi personifikací procesu iniciace kterému se on oddal. Když se po probuzení tímto snem zabýval, pochopil některé věci, které byly pro něho předtím tajemstvím. Jedním z takových tajemství, které zejména trápí mladé muže, je role matky, kterou tato zastává v jejich životě. Velekněžka je symbolem božského mateřství a jako taková tudíž symbolizuje především tu duchovní stránku ženy-matky, která občas bývá restriktivní a pro mladého člověka

zejména, těžko pochopitelná. Je tomu tak proto, že matky instinktivně nedovolí, aby jejich děti byly uvedeny do světa dospělých dříve než k tomu nastane pravý čas. To si občas vyžaduje přísnost a rozhodnost odmítnutí, které i když nepochopeno, není ve skutečnosti ničím jiným než aktem ochranné lásky. Nastoupivše právě na cestu iniciace, neofyt Viktor byl skutečně jako dítě, které se teprve učí prvním krokům a které k tomu potřebuje mít kolem sebe svoji matku. Vnitřní síla každé odhodlané matky vychází z výše jejího poslání; mateřská láska a pochopení jsou tajemné síly nacházející se daleko mimo hranice normálního lidského chápání. Opravdovou úlohu ženy ovšem dokáže rozpoznat a pochopit pouze jiná žena. Pokud jde o mužské pokolení, těm je ženství provždy obestřeno téměř neproniknutelným závojem tajemství. Snad jen některým umělcům, nejčastěji básníkům, bývá někdy a pouze na krátký okamžik povoleno poodhrnout roušku a tak nahlédnout do říše matek.

Prapůvod ženství je našemu chápání příliš vzdálen. To platí pro příslušníky obou pohlaví. Pro muže je navíc pohled na ženství ještě dále zastřen a to následkem neviditelného periodického vlivu Měsíce. Zde také muži nejčastěji chybují a to v souvislosti s názory o luně, které většina nezasvěcených zastává, v níž vidí jen zemskou oběžnici a nic jiného. Proto také na ženu shlížejí jako na oběžnici muže, což v některých lidských společnostech bývá dovedeno až do extrému. Je nutné si uvědomit, že s esoterického hlediska je Luna vlastně matkou Země, dárkyní jejího života. V ideální společnosti by žena měla naplňovat roli velekněžky a to nejen pro svoji rodinu, ale i pro celé lidstvo. Kdysi dávno tomu snad i tak bývalo, ne však v historických

dobách. Občas a to snad ve všech společenských situacích, se najdou ženy, které se cítí povolány k tomu, aby se aktivněji podílely na světských záležitostech. Stávají se z nich političtí představitelé, vedoucí pracovníci, a tak podobně. Pravděpodobně se tak dělo ve všech dobách a ve všech lidských společnostech, někdy častěji, jindy méně často. Něco podobného je ovšem pro ženy vždy spojeno s jistým nebezpečím. Úspěchu na polích činnosti, tradičně vyhraněných spíše mužům, mohou totiž dosáhnout jen tím, že dokáží potlačit alespoň část svého žensství. Takto se ovšem oprostují o to tak těžko postižitelné “le femme mystique”, kouzlo žensství, v němž se navíc nachází přirozené sídlo příslovečné ženské intuice, které jsou potom aspoň do jisté míry zbaaveny. Po takové oběti jsou sice schopny kladného a rozhodného jednání, po duchovní stránce ale nutně poněkud zchudnou.

K úplné emancipaci žen v tomto nedokonalém světě může dojít jen tehdy kdy je podobné rovnováhy dosaženo i na úrovni lidského ducha. Neustále se vedoucí boj mezi dvěma pohlavími může sice poutat pozornost různých aktivistů, strážkyni chrámu ale příliš nezajímá. Velekněžka totiž ví kým je a ví přesně kam patří. Ví, že je prvním důležitým krokem stvořitelského procesu, ví, že cesta ducha směrem k hmotě se začíná právě u ní a že se začíná polarizací. Symbolicky je to vyjádřeno přítomností dvou sloupů, které ji obklopují, z nichž jeden je nabitý kladnou a druhý zápornou energií. Závoj, který se mezi nimi prostírá, je tajemstvím posvátného mateřství, přičemž profánnímu člověku je universálními zákony zabraňováno za tento závoj nahlédnout a tajemnost mateřství tím znesvětit.

Na velekněžčině klíně leží otevřená kniha; ta je prázdná a bílá jako světlo. Přitom si ale musíme být vědomi toho, že v bílém světle je obsaženo celé spektrum barev, že symbolicky tato kniha tudíž obsahuje veškeré vědění, které je lidstvu dosažitelné. Otevřená kniha se ovšem sama nabízí k tomu, aby byla čtena a aby zákony přírody zde popsané byly zkoumány. Ten kdo nastoupil na cestu za poznáním musí především začít hledat v klíně samotné přírody a pouze poté, kdy pochopil její skryté zákony, může očekávat, že tajemství vnitřní svatyně chrámu mu budou odhalena.

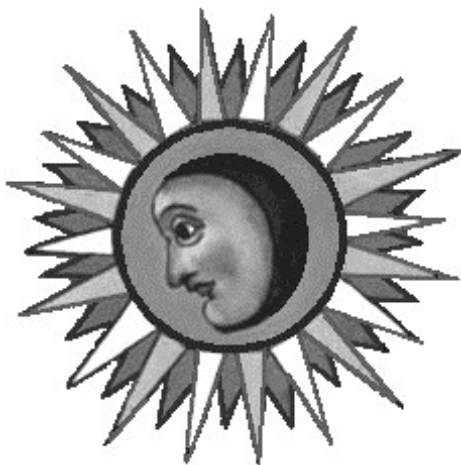
Numerologicky představuje velekněžka číslo dvě, dualitu. Dualitě předcházela jednota; ta sama o sobě byla neschopná projevu, k tomu si musela nejprve sama v sobě vytvořit vlastní opozici. Opozice přichází s číslem dvě, kdy princip otcovství už je rozlišen od principu mateřství. Hledač pravdy musí ale hledat v obou směrech, musí pozorovat vnější svět, stejně tak jako hloubky lidské duše. Většina obyčejných lidí se vydává jen tou jednou či tou druhou cestou, míříce buď směrem ven, k vědeckému bádání, nebo dovnitř, s tendencemi uměleckými.

V biblickém podobenství se Ábel, jeden z bratrů a synů Adama a Evy, žíví tím, že pase ovce. Pasterectví je utišující, klidné a kontemplativní zaměstnání, při němž je člověku umožněno pozorovat co se děje kolem, od oblohy prostírající se nad hlavou až ke stvolům trávy a k hmyzu, který po nich leze. Druhý bratr Kain je oračem půdy, což znamená pravý opak - těžkou manuální práci, při níž nelze ani hlavu zvednou, nechce-li

si člověk způsobit zranění a po níž je zpravidla natolik unavený, že nemá čas ani mysl na nic jiného než na spánek. Když potom Hospodin dá přednost obětině Ábelově, zklamaný a žárlivý Kain svého bratra zabije. Rivalita mezi oběma bratry se touto vraždou neskončilo, stále ještě přetrvává. Bohužel, synové Kainovi se syny Ábelovými se zatím ještě mezi sebou zdaleka nedohodli a žádná budoucí dohoda na obzoru prozatím také není...

To poslední, co neofyt ve snu zahlédl, byla velekněžčina róba, modrá a jakoby tekutá, vylévající se ven z chrámu jako pramen vody, mířící dolů do údolí, rostoucí, měnící se postupně v širokou řeku. V té chvíli pochopil, že zahlédl prameny univerzálního vědění, přístupné sice každému člověku, jejichž zkoumání si ale vyžaduje čistotu úmyslu a srdce opravdového badatele.

Viktor se probudil. Věděl již, kudy se povede jeho budoucí cesta. Posnídal ve společnosti tichých žen, poděkoval posunky rukou staré jeptišce, která se o něho starala a otevřenou branou kláštera vyšel ven.



třetí arkána **Císařovna**



Podle Viktorova očekávání, bystrina, jejíž tok se rozhodl sledovat, se postupně rozšiřovala zatímco sestupovala do údolí. Už od samého počátku cesty to neměl právě snadné, protože místy se musel brodit mělkými tůněmi, přelézat četné balvany a vyhýbat se množství silných kořenů, které podpíraly strmé břehy. Jednou byl dokonce donucen udělat dlouhou obchůzku, protože potok tu náhle spadl s vysoké kolmé skály, vytvářejíce přitom veliký a podivuhodný vodopád. Malebnost krajiny ho okouzila a protože neměl nijak naspěch, rozhodl se, že na tomto místě zůstane po několik dní. Utábořil se v malé jeskyni nedaleko vodopádu a živil se spoustou lesních plodů a především pstruhy, jichž

bylo v této čisté ale skoro ledové vodě spousta a které pro něho bylo snadné chytat pod břehem do rukou, díky odborné rybářské technice, kterou si vypěstoval v mládí.

Chytání pstruhů nebyl nikdy pro Viktora jen sport, jak tomu bývá u většiny rybářů. Ryby, které nachytl, vždy donesl domů matce, která jako chudá vdova tento příspěvek na domácnost vždy radostně uvítala. Pokud se Viktorovi podařilo ulovit ryb víc než dokázali oba sníst, jeho matka donesla ty zbylé k hokynáři, který jí za ně dal úvěr na nákupy jiného zboží, které potřebovala. Mezi hochy jeho věku v městečku ve kterém vyrůstal, se Viktor stal jedním z uznávaných mistrů lovu na udici. Většina z jeho vrstevníků by se byla s tímto spokojila, nikoliv však Viktor. Doslechl se totiž, že existuje mnohem efektivnější metoda chytání pstruhů. Poptával se kolem, nikdo z jeho známých ale nevěděl nic bližšího, kromě toho, že pstruzi se prý dají také chytat přímo do ruky! Adepti tohoto umění, kteří určitě někde existovali a jichž muselo být málo, si jistě svá tajemství přísně střežili. Nebylo pochopitelně v jejich zájmu zasvěcovat jiné do tohoto umění, protože i když ryb v okolních potocích bylo opravdu hodně a rybářům používajícím udice to stačilo, větší množství podstatně výkonnějších rybářů by jich mohlo brzy vychytat příliš mnoho. Viktor tomu všemu rozuměl docela

instinktivně a proto na věc šel sám a se zdravým selským rozumem. Bylo mu hned jasné, že s břehu by se to dělat příliš dobře nedalo, že se bude muset trochu zmáčet ve vodě, kterou se bude muset brodit. Také rychle přišel na to, že v hlubší vodě nacházející se v tůních bystré pstruhy docela určitě lovit nepůjde. Zbývala tedy místa pod břehy a pod balvany, kam se ryby zpravidla uchylovaly když vycítily nebezpečí. Další pravidlo, které záhy objevil, bylo to, že se musí vždy pohybovat ve vodě proti proudu. Takto dokázal totiž zjistit kde se pstruzi nacházejí a to dříve než by je neobvyklé zvuky či pachy upozornily na jeho přítomnost. Měl takto vždy možnost si povšimnout a zapamatovat si kam se rychle plavaly schovat, když si ho povšimly a dobrouzdat se potom k té správné díře pod břehem či balvanem.

Oproti tomu jak by se nezasvěcenec nejpravděpodobněji domníval, pstruh který se schovává ve své díře obvykle z ní nevystřelí poté, kdy se jej dotkne lidská ruka. Spíše se pokusí odcouvat co nejdále z dosahu, až na samý konec díry. Tam kde Viktor objevil, že díra je hlubší než kam rukou dosáhne, vzdal se lovu a nechal pstruha na pokoji. Nedalo se prostě nic dělat. Tam kde se dosáhnout na konec díry dalo, měli jak Viktor tak i ryba zhruba vyrovnané šance na úspěch. Někdy se pstruhovi podařilo proklouznout kolem jeho paže a dostat se ven na svobodu. Jindy zase se člověku povedlo hlazením a šimráním po hřbetě pomalými pohyby ruky rybu jakoby hypnotizovat, což si vyžadovalo zcela zvláštní druh citu, takového jaký právě z obyčejného lovce ryb činil mistra tohoto umění. V závěrečné fázi potom bylo nutné uchopit rybu mezi palcem a ukazováčkem pevně za skřele, aby se dala vytáhnout ven a zvrátit jí prsty rychle hlavu, až bylo cítit slabé lupnutí páteře, po němž se pstruh skoro okamžitě přestane hýbat. To poslední Viktora sice nikdy nijak netěšilo, už od mládí ale věděl, že ryby jsou zde také k tomu, aby člověku poskytovaly potravu.

Všechny tyto vědomosti přišly teď Viktorovi vhod. Pstruhů bylo v tomto potoce mnohem víc než kolik jich kdy viděl v okolí rodného městečka; nikdo je zde také nikdy nevychytával. Nachytl pstruhů víc než by jich byl dokázal na místě sníst. Za tím byl ale účel, protože si našel místo kam stromovím prosvítal dostatek slunce, aby si na něm přebývající ryby usušil a tak si udělal zásoby na další cestu.

Po několika dnech táboření se vydal na další pouť. Přitom jak scházel s hor, z prudce tekoucího potoka se postupně stávala pomalejší říčka, přesně tak, jak si to představoval. Ta už také netekla jen panenskou krajinou. Dostal se zcela jasně do oblasti, kde již vládla lidská ruka. Po obou březích říčky se totiž tyčily vzrostlé a šlechtěné ovocné stromy. Pohled na dozrálá červená a žlutá jablka byl pro Viktora prostě neodolatelný, což bylo pochopitelné po té poněkud jednostranné rybí dietě jakou poslední dobou požíval. Vybral si strom, který nesl obzvlášť lákavé plody a měl přitom poměrně nízko rostoucí větve, takže se mu tam snadno lezlo. Právě se horlivě zakusoval do třetího jablka, když zaslechl zdola panovačný hlas:

– Hej, ty tam nahoře! Polez dolů. A hned!

Se dvěma muži, kteří stáli pod jabloní, se asi moc žertovat nedalo. Oba byli statní, z vousatých tváří jim žádná dobrotá nekoukala a oba byli navíc ozbrojeni! Viktorovi nezbývalo než poslechnout a seskočit se stromu na zem, kde se ho muži okamžitě chopili. Zatímco mu byly ruce svazovány za zády, pokoušel se aspoň vysvětlit:

– Je mi to hrozně líto, měl jsem ale takový hlad...

– Podívej se, nám nic nevykládej, řekl jeden z mužů a druhý dodal,

– Budeš se muset zodpovídat před Jejím Veličenstvem, cos dělal v její zahradě!

– Před kým? Neříkejte mi, že tahle zahrada patří nějaké královně!

– Hele nekecej a s náma si nehraj. Nejspíš seš stejně ňákej špión. Tak a pochodem v chod!

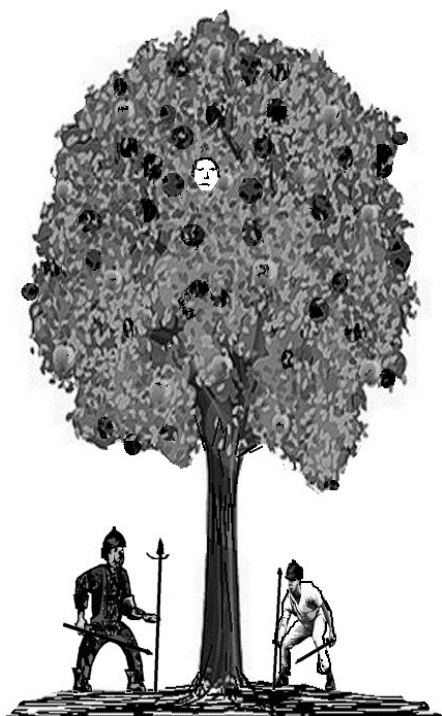
– Kam mě vedete?

– Neřek jsem už, že k Jejímu Veličenstvu, k císařovně? Tak už žádný hloupý kecání!

Aby dokázal že to míní naprosto vážně, muž dosti nešetrně postrčil Viktora kupředu.

Mezi Viktorovými až doposud neuskutečněnými přáními nestálo na žádném z přednějších míst takové, aby byl uveden a představen samotné císařovně. Pokud by ho to kdy vůbec napadlo, rozhodně by byl dal přednost trochu konvenčnějším způsobům, než být takto vlečen, jako nejsprostší zločinec. Samozřejmě, že ho přitom napadla myšlenka na podobný přestupek, kterého se kdysi měli dopustit jeho prapředkové a kde také šlo o zakázané ovoce. Adam za to musel těžce pykat a byl by přitom snad mohl poukazovat na polehčující okolnosti, že totiž byl k činu sveden. Viktor si naopak musel přiznat, že se do této nepříjemné situace dostal jen následkem vlastní neopatrnosti.

Čas se náhle zastavil a neofyt v tom okamžiku zapomněl, že je rukama osudu násilně postrkován vstříc neznámé budoucnosti. Vzduch, který jej obklopoval, se také nějak změnil, připadalo mu že je v něm závan jara, se směsicí vůní kvetoucích stromů, v jejichž korunách hnízdí nespočetní ptáci; ti že přidávají svůj zpěv k bzučení pilného hmyzu,



společně vytvářejíce předeheru k tomu nejradostnějšímu z ročních údobí, kdy si Příroda na sebe obléká to nejsvůdnější co má a kdy nás svým dechem přímo hladí po tvářích.

Něco způsobovalo, že neofyt si uvědomoval přítomnost císařovny, pociťoval, že všechna ta nádhera patří jen jí. Přemýšlel o tom, jaká asi císařovna bude. Představoval si ji jako krásnou mladou ženu, sedící na trůně, někde nedaleko odtud, blízko šumící bystřiny, kde se může těšit z veškerých poklon, které jí jsou nabízeny tou veselící se životností, která jí ze všech stran obklopuje. Na hlavě, že jí samozřejmě sedí královská koruna, v jedné ruce přitom drží žezlo a v druhé má štít s letícím orlem, symbolem jejího výsostného postavení. U nohou jí přitom spočívá srpek měsíce. Nepochyboval o tom, že Velekněžka, s níž se nedávno setkal a Císařovna, musejí být blízkými příbuznými. Ta první ovšem náleží na vyšší rovinu existence, zde se ale už tvořivá potence této strážkyně přírodních tajemství projevila, tajemná Isis se přetvořila v plodnou Ceres, z nedotknutelné panny přírody se stala Madona zahrad. Zatímco ta předchozí se plně oddávala službám ducha, tato přítomná je jeho naplněním, vyzařující nespočetné tóny tvořivé energie, která působí to veškeré bujení života kolem ní. Velekněžčina tvář se ještě obrací zpět ke zdroji duchovnosti, císařovna ale hledí vpřed, na pole na kterých se duch projevuje. Pod srdcem přitom musí pociťovat první pohyby zárodku nového života, neboť ona sama je Životem, ona sama požívá daru neutuchajícího mládí, které se nestará a dokonce ani nechce nic slyšet o tom, že někdy také musí přijít stáří, podzim, zima, smrt, rozklad...

Neofyt nabýval jistoty, že císařovna, ke které je právě veden, prostě nemůže být tak nedostupná jako ta žena v chrámě, i když si nijak nenamlouval, že by mohla mít víc než jen povrchní zájem o jeho vlastní osud. V myslí se mu císařovna jevila jako zosobnění přírodních sil, které nijak nerozlišují mezi dobrem a zlem, protože by se to přičilo jejich hlavním úkolům, kdyby se měly přiklánět na tu či onu stranu. Vnímavý pozorovatel přírody si nemůže nepovšimnout toho, jak tato dokáže být na jednu stranu hodná a vlídná, přičemž svou jemnost jindy zase vyrovnává nehostinností a přísností, a musíme si přiznat, někdy také přímo krutostí. Může se tak třeba obdivovat kouzelným tvarům a nádherným barvám polních kvítek, aby se hned nato zhrozil pohledem na luční kobylku, napadenou a zažíva pojidanou zuřivými mravenci! Příroda si totiž nesmí povolovat žádnou sentimentálnost, osud jedince jí na srdci neleží, život nějakého hmyzu, stejně tak jako i život člověka, tvoří jen nepatrný díleček jednoho z jejích nespočetných cyklů.

Rozumíme jen velice málo silám, které příroda zaměstnává a pokud trváme na tom, že si s nimi chceme bez patřičných vědomostí a čistého úmyslu pohrávat, riskujeme, že si ošklivě popálíme prsty. Je to jako bychom si usmysleli, že složíme dopis a na obálku prostě napíšeme: Podsvětí. Někdo, nevíme kdo, si tam třeba takový dopis přečte a dokonce nám na něj i odpoví. Dejme tomu, že odpověď přijde a natolik nás zaujme, že se rozhodneme v korespondenci pokračovat. I když nemáme potuchy o tom s kým si vlastně dopisujeme, jsme natolik

nerozvážní, že pisatele pozveme k nám domů na návštěvu. Pozvání je přijato, někdo se dostaví a zaklepe nám na dveře, pozveme ho dovnitř a ukáže se, že jsme si nevědomky domů nasadili démona...

To, co Viktora nakonec přivedlo do jeho současné situace, se vyznačovalo podobnými rysy zdánlivé nevinnosti; těch výstražných nápisů, kterých bylo všude kolem plno, si ale nijak nepovšiml. Mohl si přece uvědomit, že kultivovaná zahrada musí mít nějakého majitele, že jeho čin je vlastně krádeží a že se za ni nakonec bude muset zodpovídat. S touto myšlenkou se Viktor vrátil do skutečnosti. Mezitím už opustili sad a došli na otevřenou louku. Tam, obklopená hloučkem dvorních dam, opravdu seděla císařovna. Jeho strážci si zřejmě nedovolovali se k ní přiblížit, počkali si až se jim podařilo upoutat pozornost jedné z dam, která k nim sama došla; jí potom vyložili, že přivedli podezřelého člověka, kterého zajali když se vkradl do palácové zahrady. Dáma se odebrala k císařovně a po chvíli se vrátila s rozkazem, že Viktor má být předveden před Její Veličenstvo. Už z dálky Viktor viděl, že císařovna sice nemá na hlavě korunu, že nedrží ani žezlo ani štít, o měsíčním srpku u nohou ani nemluvě, jinak ale že vypadá skoro úplně tak, jak si ji představoval, že je mladá, krásná a že skoro určitě je v jiném stavu. Když potom k němu promluvila, její hlas mu připadal podivně známý.



- Copak jsi dělal v zahradě?
– Moc se omlouvám, Vaše veličenstvo, nevěděl jsem že jsem ve vaší zahradě.
– Všude kolem jsou přece ploty a na nich jsou ještě i nápisy. Neumíš číst?
– Odpusťte mi, Vaše veličenstvo, na žádné ploty ani nápisy jsem nenarazil.
– Po jaké cestě jsi tedy šel?
– Dovolte mi, Vaše veličenstvo, nešel jsem po žádné cestě, přišel jsem jen podle řeky.
– Aha, to máš tedy pravdu, tam žádný plot není. Tím směrem ale není vůbec nic, samá divočina, až k horám.
– Ano, Vaše veličenstvo, odtamtud jsem také přišel.
– Z hor? A podle vody? Jak dlouho jsi podle ní šel?
– Až od pramene, Vaše veličenstvo.
– To jsi tedy musel vyjít z kláštera!
– Tam jsem přespal jednu noc, Vaše

veličenstvo.

Císařovna si se zájmem prohlížela Viktora a potom se náhle dala do smíchu.

– Déle si tě tam nenechali, vid'? O moc jsi nepřišel, je to doména mé sestry a s tou žádná velká legrace není, na to jsi už nejspíš přišel.

Když uviděl, že císařovna se už začíná docela bavit, Viktorovo napětí také trochu povolilo.

– Přímo jsem s ní sice nemluvil, připadala mi ale dost přísná...

– To tedy hodně podsazuješ. Je o dost starší než já a od dětství jsem ji vlastně neviděla, ale už tehdy bývala taková a pochybuji, že by byla životem v klášteře nějak moc změkla. Sejměte mu ta pouta!

Poslední slova patřila strážcům, kteří rozkazu ihned uposlechli. Císařovna nakázala své celé družině, aby se poněkud vzdálili a Viktorovi naopak pokynula, aby přistoupil blíže.

– Teď prosím odlož ty formality, chci si s tebou trochu popovídat. Jistěže na tobě musí být něco trochu zvláštního, když ti povolili zůstat v klášteře. Viděl jsi mojí sestru v jejím chrámu, ale nedovolila ti jít dál, je tomu tak?

– Je, Vaše v...

– Povídám, nech už toho veličenstva. Potom jsi tam přespal?

– Ano.

– A moje sestra se ti zjevila ve snu, nemám pravdu?

– Jak tohle víte?

– Vždyť ti říkám, že ji znám. To znamená, že poznala, že se nacházíš na duchovní pouti. Znamená to také, že tě teď poslala sem ke mně a že já jsem povinna ti pomoci dojít dál. To ona také čas od času dělává, rozumíš mi?

– Domníval jsem se, že to byl můj nápad, sledovat tu řeku od pramene.

– Ovšem, že to byl tvůj nápad, do hlavy ti ho ale stejně nasadila ona. Nic si z toho mladý muži nedělej, příležitostí k tomu, aby ses mohl originálně projevovat, budeš ještě mít spoustu. A jedné takové příležitosti se ti dostane dřív, než si myslíš. Dnes zůstaneš tady v paláci jako můj host a trochu si po cestě odpočineš, zítra tě ale čeká další cesta, kočárem do města, kde předáš mému manželovi dopis, který ti dám. On se s lidmi jako jsi ty rád setkává, ale připrav se raději na to, že si tě nějak vyzkouší. Tady máš ode mne radu jak se zachovat, až k tomu dojde: pokus se pod maskou císaře hledat jeho lidskou tvář a určitě budeš mít úspěch.

– Děkuji, udělám to.

– To není vše. U dvora se dbá na určité způsoby. Rozhodně tě tam nemůžeme poslat tak, jak momentálně vypadáš. Nařídím našemu krejčímu, aby si tě hned změřil a trochu pořádně tě oblékneme. Myslíš, že se v nových šatech dokážeš chovat trochu uvolněněji? Stát pořád takhle, jako prkno, přece nemůžeš!

Viktor opravdu zůstával stát jako dubová fošna, protože se mu nedostávalo slov. Nebyl to žádný div, náhle ho potkalo náramné štěstí, které ho ze sprostého zloděje v mžiku oka přetvořilo v císařovna oblíbence a dvorním krejčím obskakovaného kavalíra! To by vzalo dech každému. Audience u císařovny se zřejmě chýlila ke konci, zdálo se mu, jakoby její pozornosti jaksi ubývalo a ona se obracela dovnitř, někam

hodně hluboko. Snad ji upoutal nějaký pohyb zárodku jejího nenarozeného dítěte. Asi to odhadl správně, protože když císařovna znovu promluvila, její hlas zněl tak jemně a starostlivě, jak může promlouvat pouze matka a on tak konečně pochopil, odkud ta jeho počáteční pocit povědomosti vlastně vzcházel.

– Sám sis vybral tuto cestu, je dlouhá a jsi teprve na samém jejím začátku. Čeká tě ještě spousta dobrodružství, také různá nebezpečností. Teď si hlavně dobře odpočiň, protože budeš potřebovat hodně sil a to už zítra. Až se setkáš s mým manželem, pamatuj si, že nejdůležitější je to, aby ses choval přirozeně a uvolněně. Šťastnou cestu, mladý muži!

Viktor se zhluboka uklonil a vzdálil se. Jedna z dvorních dam ho doprovodila do paláce, kde si ho už od ní přebrali císařovninu sluhové. Zbytek dne strávil v prostředí dosud nepoznaného přepychu a hojnosti, z čehož jeho mysl ale vnímala jen málo, protože se již zaobírala věcmi příštími.

Následující noci, zatímco spal na měkké palácové posteli, neofyt snil. Ve snu se nacházel ve stejné zahradě, kterou procházel ve své předchozí vidině. Samotná Královna přírody v ní ale tentokrát chyběla, její trůn zel prázdnotou a celá zahrada bez ní vyhlížela povadle a smutně. Listí opadávalo se stromů, květiny se nachylovaly k zemi a přímo před jeho očima se začínaly tvořit hnědé skvrny na trávnicích. Bylo tomu jako ve starořecké báji o bohyni-matce, která zastavila vzrůst veškeré vegetace, na protest proti únosu své dcery pánem podsvětí. Také na neofyta se přenesla část té melancholie, které vše v okolí podléhalo. Byl by rád nějak pomohl, nevěděl ale čím. Náhle se v šedé mlhovitosti začal rodit přísvit, jakoby mělo co nevidět vyjít slunce a přitom neofyt uslyšel hlas, který promlouval přímo k němu:

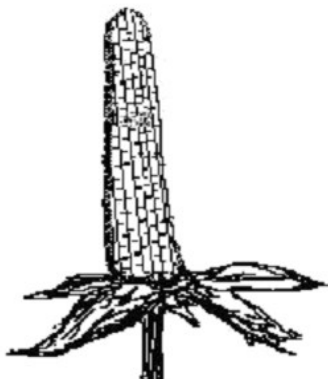
– *Ničeho se můj synu neobávej! Nic nikdy neumírá navždy, po každé smrti v Přírodě nadchází nová obroda. Pokud se s tímto dokážeš usmířit, pokud se dokážeš povznést nad nedostatky své vlastní tělesnosti, potom projednou a provždy pochopíš, že jsi byl zrozen z věčného Světla a že k němu se také jednou navrátíš.*

Jako na důkaz, neofyt pociťoval, že se jeho tělo stává lehčím, že se začíná vznášet, že se koupe a vyhřívá v teplém a měkkém světle, které se nezdálo vycházet z žádného přímého zdroje, které ale vyplňovalo vše, včetně jeho samotného. Pomalu jím byl zanesen až k trůnu, který stál prázdný obklopen sloupovím na konci zahrady. Na tento trůn lehce dosedl a z tohoto místa, znaku výkonné moci, mohl nyní vydat tichý rozkaz Přírodě, aby znovu nastolila vzrůst. V holé půdě přímo před trůnem se cosi pohnulo a brzy bylo již vidět malinký klíček, který si hledal cestu k povrchu. Rostlinka mu začala před očima růst a za malou

chvíli poznal, že to je obilní stvol, který nese jediný, rychle zrající klas. Znovu zazněl ten stejný hlas:

– Utrhni tento klas a provždy si jej ponechej. Ukryty v něm jsou tři nejvyšší stupně dokonalosti. Obilní klas je: Život, který hledal a našel Světlo, jehož konečným cílem je Pravda!

Neofyt utrl obilní klas, a zatímco jej držel v ruce, viděl, že se Příroda kolem něho opravdu začíná probouzet k novému životu.



čtvrtá arkána **Císař**



Ráno si Viktor na sebe oblékl nové cestovní šaty, které mu hned zčerstva, spolu s jiným a ještě mnohem honosnějším úborem, určeným k císařské audienci, doručil dvorní krejčí, který na tom všem s celým štábem pomocníků jistě musel pracovat celou noc. Komorník mu nový oblek uložil do vaku a odnesl do čekajícího kočáru i se starým oblekem, od kterého se nehodlal odloučit, očekávaje, že jej v budoucnu určitě ještě využije. Pokud šlo o blahobytnost a pohodlí, vnitřek kočáru předstihl veškerá Viktorova očekávání. Cítil se přinejmenším jako baron hned od okamžiku kdy dosedl na vypolštářované sedadlo a zanedlouho nato už dokonce jako vévoda; to když si povšiml, jak obyvatelstvo vesnic, kterými

projížděli, smeká klobouky a klaní se směrem k jeho kočáru. Teprve po chvíli mu došlo, že to musí způsobovat císařské znaky nacházející se na dveřích kočáru. Netrvalo dlouho a začal si na tyto jemu prokazované pocty zvykat a občas se dokonce přistihl jak kyne těmto lidem rukou, přesně tak jak to kdysi vídával dělat různé potentáty při slavnostních příležitostech v univerzitním městě, kde studoval.

Na dvou či na třech místech se zastavili, aby vyměnili spřežení, což vždy proběhlo hladce a rychle, takže nedlouho po poledni už vjížděli do ulic hlavního města. Také zde jim lidé prokazovali úctu a dávali jim vždy přednost v jízdě, pročež za chvíli už projížděli hlavní branou císařského paláce. Během příštích několika minut si Viktora i jeho zavazadlo postupně vzájemně přebíralo několik lokajů, až se ocitl před dvorním maršálkem, kterému předal císařovnin dopis. Tento vysoký hodnostář zpočátku dosti pochopitelně shlížel na mladého muže, jemuž se zjevně nedostávalo dvorní výchovy, shora a s jistou dávkou nedůvěry, jako muž znalý způsobů to ale nedával příliš najevo. Z jeho hlasu se dala stěží vycítit byť jen nejnepatrnější dávka podezřavosti, když se otázel:

— Tak vy jste poslem Jejího Veličenstva?

Viktor si byl příliš dobře vědom toho, že ani nový šat nemůže docela zakrýt zjevné nedostatky v jeho znalostech dvorních způsobů, věděl ale také, že posláním tohoto člověka je řídit se rozkazy a že mu tudíž nemůže znemožnit setkání s císařem. Odpověděl proto co nejdůrazněji:

— Její Veličenstvo, císařovna, mi osobně dala tento doporučující dopis. Mám vám vzkázat, abyste jej co nejrychleji předložil Jeho císařskému veličenstvu!



Po vyslechnutí tohoto si maršálek trochu povzdechl a několikrát v ruce obrátil dopis, jakoby si stále ještě nebyl úplně jistý zda se náhodou nejedná o padělek, shledal ale, že nese neporušenou císařovninu pečeť. Dospěl nejspíš k názoru, že dopis je pravý, protože požádal Viktora, aby sečkal na místě a s dopisem v ruce se vzdálil. Po chvíli se vrátil, tentokrát už nesouce v tváři výraz viditelně určený pro mnohem výše postavené návštěvníky, než za jakého původně Viktora považoval. Slavostně ohlásil:

— Jeho Veličenstvo mi uložilo, abych vás jeho jménem uvítal jako hosta v paláci a vzkazuje vám, že bude potěšen, když vás uvidí dnes večer u císařské tabule při večeři!

To bylo ovšem víc než prostá audience, jakou Viktor očekával. Na maršálka to také muselo udělat patřičný dojem, protože okamžitě začal vydávat příkazy týkající se Viktorova ubytování v křídle paláce vyhrazeném pro vzácné hosty, kde mu byl k osobnímu pohodlí navíc přidělen komorník a dva lokajové.

Když se večer Viktor dostavil do místnosti, našel tam už asi dva tucty dvořanů, rozdělených do několika hloučků a pilně se zabývajících hovorem. Většinu z nich byl dvorním maršálkem představen jako císařovnin chráněnc a tak jej také i bez většího vypytování všichni přijali, k podstatné jeho úlevě. Vstoupil samotný císař a společnost se přesunula do císařské jídelny a k dlouhému stolu, kde bylo Viktorovi vykázáno místo na jeho samém konci, kde seděl ve společnosti dvou mladých mužů, přibližně stejného věku jako on. Mezi dvěma chody báječné hostiny byl poté uveden k císaři, který jej přijal jen prostým pokynem hlavy, i když přítom neutajil jiskru zájmu ve svých živých očích. Viktor se navrátil se na svoje místo, kdy byl brzy nato vtažen do živého rozhovoru se spolusedícími mladými muži, přičemž mu bylo ihned jasné, že tito by od něho rádi vyzvěděli co nejvíc, nahlížejíce na něho dosti pochopitelně jako na potenciálního rivala, který by jim případně mohl narušit jejich pečlivě vypracované plány na kariéru u císařského dvora. To, že takovéto plány mají, bylo ovšem dosti zřejmé; chovali se také k němu podle toho, se směsící dvornosti i utajené závistivosti. Zpráva o Viktorově příjezdu z císařovninu letního paláce zřejmě už musela dávno před večeří obletět palác a kolovat jeho

klenutými chodbami, vyvolávající dohady o jeho minulosti i o jeho možných budoucích ambicích. Viktor se v této chvíli náramně bavil tím, jak odrážel jejich více či méně rafinované pokusy o to dopátrat se těchto tajemství, přičemž se mu bezvadně dařilo je v tomto směru ještě více mystifikovat. Hostina se skončila v okamžiku, kdy se císař zvedl od stolu. Dříve než se vzdálil, vrhl ale pohled směrem k trojici mladých mužů, kterým ovšem neuniklo, že chvíli něco šeptal do ucha svému pobočnickovi. Tento se k nim potom přiblížil, s následujícími slovy:

– Jeho veličenstvo si ráčilo povšimnout toho, jak zaníceně jste se vy tři zde věnovali svým debatám a prohlásilo přitom, že by určitě bylo k prospěchu nám všem, kdybychom si mohli vyslechnout vaše vyhraněné názory. Rozhodlo se proto, že vám dá příležitost k vystoupení před celým dvorem, a to hned zítra ráno. Každý z vás nechť si připraví pojednání na následující téma: Co je mocnější – víno, král nebo žena? Jeho veličenstvo se moc těší na to, že nás svými nápady osvítíte a protože si přeje co největší zájem posluchačstva, rozhodlo, že vaše vystoupení bude zároveň soutěží. Toho z vás, který se ukáže být nejmoudřejší, Jeho veličenstvo potom odmění tím, že mu splní jakékoli rozumné přání.

Císařský pobočník pokynul třem mladíkům a odešel, ponechávaje je ve stavu tichého úžasu, pohlížející jeden na druhého, v duchu vzájemně poměřující síly svých rozumů. Císařovna již předtím Viktorovi naznačila, že její manžel rád ukládá lidem různé úkoly, takže nebyl tímto tak úplně překvapen. Přesto, že bude hned druhý den u dvora účastníkem takového klání, kdy se bude muset měřit se dvěma zkušenějšími a ambicióznějšími soupeři, Viktor rozhodně neočekával. Uvědomil si ale hned, že když už se projednou rozhodl vydat se na pouť za objevením sebe sama, musí být připraven i na to nejneočekávanější. Popřál svým protivníkům dobré noci a ti mu odpověděli s vynucenými úsměvy. Odebrali se do svých komnat, přičemž si mohli být celkem jisti, že žádný z nich se příliš dobře nevyspí...

Když se příštího dne dopoledne čas konečně dovedl k určené hodině vystoupení, všichni tři soutěžící se sešli u vchodu do hlavního sálu, kde je dvorní maršálek uvědomil o tom, v jakém pořadí se mají objevit před císařem. Viktor s povděkem zaznamenal, že přijde na řadu jako poslední. Po chvíli naplněné nervozitou již bylo na prvním z protagonistů, aby vystoupil před císařským trůnem. Mladý muž provedl bezchybnou úklonu a způsobem, který si bezpochyby pečlivě nacvičil, pomalu a s lícenou rozvahou, rozbil roli papíru, kterou si nesl pod paží. Udělal delší divadelnickou pauzu a začal číst:

– *Vaše Veličenstvo, považte, jaká nesmírná moc se skrývá ve víně! Ten, kdo je okusí, se jí neubrání, dříve či později je naprosto přemožen. Víno je schopné sloučit mysl toho nejchudšího žebráka s myslí nejbohatšího šlechtice, posledního z nevolníků s první osobou v*

království. Ten, kdo požil vína, na vše ostatní zapomíná, ženy ani králové pro něho prostě neexistují. Pokud by se právě nacházel na okraji zoufalství, víno rozptýlí všechny jeho obavy a dokonce je obrátí ve štěstí a v radost. Vínem se člověk cítí tak povznesen, že je schopen jakýchkoli činů, je mu snadné milovat a velebit své bližní, právě tak, jako proklát je svým mečem. Když muži pozvednou své naplněné poháry, jejich mysl se zatmí, o ničem jiném nevědí a vědět nechťejí. Nevědí ani nic o tom, co pod vlivem vína způsobili, i tehdy kdy se ze svého opojení proberou. Vaše Veličenstvo, jestliže víno má takovouto moc, je potom vůbec myslitelné mu nepřiznat prvenství?!

Poslední slova byla zaměřena k obecnstvu a byla také zcela jasně vypočítána k tomu, aby vzbudila co největší obecný souhlas. Toho také dosáhla, neboť soudě podle počtu rudých nosů a zardělých tváří nacházejících se mezi přítomnými, bylo zde mnoho věrných vyznavačů vychválených kvalit tohoto nápoje. Mladík se uklonil a ustoupil, zjevně tolik unesený svým výkonem, že si stěží mohl všimnout toho, že císařova tvář zůstávala nehybná.

Předstoupil druhý ze soutěžících. Předchozího večera se Viktorovi líbil o hodně víc, než jeho druh. I když byl pochopitelně zvědavý, nebyl přítom tolik vtíravý a Viktor se nemohl ubránit pocitu jistých sympatií vůči tomuto dvořanovi, o kterém si myslel, že na toto místo, stejně jako on sám, tak nějak zcela úplně nepatří. Teď byl ovšem silně zvědavý, jak si povede.

– Vaše Císařské Veličenstvo! Člověku se od Boha dostalo veliké moci, ustanovil jej panovníkem nad pevninou i mořem a daroval mu také vládu nade vším živoucím, co je obývá. Přesto, ponecháme-li stranou Boží příkázání, kdo jediný má právo vydávat člověku rozkazy, koho musejí lidé vždy poslouchat? Zdalipak to není jejich král, který jim vládne? Král je ten který rozhoduje, král vydává příkazy svým poddaným a tito je vykonávají, aniž by se nad nimi pozastavovali. Na královský rozkaz se muži vydávají na vojenská tažení proti nepřátelům; během nich potom vykonávají často i neuvěřitelné činy, slézají ta nejvyšší pohoří, plaví se po bouřných mořích, ztékají ty nejmocnější hradby a dobývají ta nejpevnější města. Muži zabíjejí a nechávají se zabíjet, to vše jen na nejmenší pokyn královské ruky. Pokud v bitvách zvítězí, k nohám svého krále pokládají potom to, čeho se domohli.

Ne každý se může stát vojákem, ti kdo jimi nejsou, ti uctívají svého krále jinými způsoby, tím že mu platí své daně, tím že jsou vždy připraveni plnit jeho příkazy. Nakáže-li jim král zabíjet, zabíjejí, rozkáže-li ušetřit, ušetří, vydává-li jim rozkaz k stavění měst, postaví města, přeje-li si města bourat, zboří je. Lidé zasévají, lidé sklízí, tvoří i ničí, to vše podle toho, jak jim jejich panovník nakázal. Král je vládcem všech mužů, král je i vládcem všech žen, jako takový může kdykoliv rozkázat, aby se postavily vinice a může je také kdykoliv,

podle svého přání, dát i zbořit. Zdalipak tedy není král mocnější než ženy i víno?

Přišla řada na Viktora. Měl-li předtím důvody k tomu, aby se cítil nervozním, ku podivu s něho nyní veškerá nejistota spadla a v okamžiku kdy měl promluvit ho ovládl pocit naprostého klidu a sebevědomí. Sám byl překvapen tím, jak zvučně a sebejistě zní jeho vlastní hlas.

– Sire! Nehodlám se přít o mocnosti králů, nebudu ani upírat vínu jeho opojné vlastnosti. Nicméně, člověk, který chová v srdci pocit povinnosti vůči svému králi podle toho také jedná; pokud ovšem se král naopak ukáže být tyranem, nemůže přece očekávat, že všichni jeho poddaní mu budou oddaně sloužit. S vínem se to má podobně: lze je pít s mírou a snad v něm i nalézt trochu té příslovečné pravdy, lze se jej ale i úplně a beze škody vzdát.

Všichni králové, kteří kdy svým zemím vládli, také všichni mužové, kteří kdy postavili vinice a pili víno, ti všichni se narodili z ženy! To samo o sobě znamená, že ženy mají ohromnou moc. Muž se může domáhati i nakonec dosáhnout té největší možné slávy a bohatství, toto jej ale často přestane zajímat v okamžiku, kdy se setkává se ženou obdařenou krásou a půvabem. Tehdy má na mysli pouze to jediné: jak si zajistit její přízeň! Může tomu být i naopak: chudák, dříve zcela bez ambicí, který se zamiluje do ženy, se náhle pokouší získat bohatství, pokud cítí, že by mu to nějak prospělo v očích jeho milované. Pro to, aby si získal ženinu lásku, muž je ochoten bojovat s jinými muži nebo s divou zvěří, přeplavat řeky i moře, pohnout horami, postavit celá nová města.

Muž miluje svou ženu víc, než kohokoli jiného na světě, víc než své rodiče, víc než své sourozence. Někteří muži kvůli ženám dokonce pozbudou rozumu; dokonce i králům se může stát to, že si z nich jejich milenka učiní pouhou hříčku, že si potom na hlavu posadí jejich korunu a přitom se jim po straně vysmívá. Existuje jedno prastaré rčení: "Za každým úspěšným mužem, stojí žena", slova nesmírně pravdivá, do úst toho muže, který je po prvé vyslovil, je ale určitě dala jeho manželka!

V této chvíli už bylo jasné, že si Viktor dokázal získat své posluchače, protože všichni se nahlas smáli, dokonce včetně samotného císaře. Právě k němu, se nyní řečník obrátil, a to s náhlou vážností v hlase, která utišila celý sál:

– Sire! Ženy jsou mocnější králů, ženy jsou mocnější než víno. Existují ale i jiné síly a mocnosti. Země je rozlehlá, nebesa jsou vysoká, slunce je dárce životní energie. Co je tedy tou nejvyšší mocností která panuje nade vším a nade všemi? Tvrdím, že nejmocnější je PRAVDA!

Jen Pravdě se dostává nebeského požehnání, vše co kdy bylo stvořeno, jen k Pravdě se chce povznést. Nic na tomto světě netrvá věčně, vše je jen přechodné, tudíž to nemůže být docela pravdivé. Ta "pravda", o které je někdo přesvědčen, že ji našel ve víně, se s jeho

výpary vytrácí hned příštího rána. Královští vojáci, vyslaní do boje ve jménu "naší pravdy", padají při klání s jiným vojskem, jehož odhodlání být se za "svoji pravdu", dokázal někdo pro ten jeden den o něco úspěšněji podnitit. Žena, která vzbudila tu jedinou "pravou lásku" ve svém milenci, od něho utíká a vezme si přitom sebou veškeré jeho bohatství, a to jen aby je vzápětí předala svojí "jediné opravdové lásce". Tak to jde dál a dál. Všechny děti všech žen jsou nevěrné a nespravedlivé, pravda chybí v jejich životech, pravdy se nedopátrají ani ve chvíli smrti.

Nás všechny přežívá jen jediná Pravda, ta Pravda která je nehynoucí, neporušitelná a poctivá. K ní vede jen jediná cesta, která stojí za lidskou námahu. To proto, že v ní se provždy nachází veškeré království, veškerá sláva, veškerá moc tohoto světa!"

Dlouho trvalo ticho, zatímco císař hleděl neofytovi do očí. Posléze promluvil:

— Po tom co jsi právě pronesl, královský výrok pozbývá důležitosti. Přesto se nedomnívám, že bych se nějak přičil cestám pravdy, jejíž podobu jsi nám tak přesvědčivě vykreslil, když tě prohlásím za vítěze tohoto klání.

Vlna souhlasu proběhla sálem.

— Zasloužil sis svoji odměnu.

— Vaše Veličenstvo jistě pochopí, že žádnou cenu přijmout nemohu.

— Ovšem, chápu, že po projevu, který jsi tu pronesl, by ti něco takového mohlo připadat pokryteckým. Pohleď na to ale takto: jako každý pracovník v zájmu vyšších řádů, ty také máš oprávněný nárok na to, abys za vykonanou práci obdržel svůj zasloužený plat. Přístup tedy bliž a pošeptej mi do ucha jaké je tvoje opravdové přání!

Viktor vystoupil po schodech k trůnu, naklonil se a zašeptal císařovi do ucha:

— Přál bych si poznat Vaše veličenstvo ve světle Pravdy.

Císař se usmál a rovněž snížil hlas.

— Budiž tomu tak. Po tři dny zůstaneš tady v paláci jako můj host. Budeš neustále po mém boku, zatímco já budu vykonávat všechny svoje povinnosti, ale také tehdy, kdy se budu prostě bavit. Tak vše poznáš z té nejvhodnější perspektivy. Ráno čtvrtého dne se oblečeš na další cestu a vyjdeš z paláce zadními dveřmi. Projdeš zahradami, až nalezneš cestu, která vede směrem k horám. Tam na tom místě se ještě jednou setkáme a tam si spolu znovu pohovoříme.

Císař potom nahlas prohlásil:

— Přineste další křeslo a usad'te tohoto mého váženého hosta po mojí pravici!

O minutu později už Viktor shlížel na shromáždění v sále s výšin svého nově nabytého postavení.



Čtvrtého dne hned zrána si Viktor na sebe oblékl svoje staré cestovní šaty a podle císařových pokynů, vyšel zadním východem z paláce. Trvalo mu hezkou chvíli než prošel rozsáhlými zahradami a než konečně našel cestu, která se vinula mezi skalami a která tudíž musela být tou, kterou mu monarcha předtím označil. Po kratším výstupu, při kterém se neustále rozhlížel, nedaleko od pěšiny náhle uviděl něco třpytného a když s cesty sestoupil aby se přiblížil, poznal muže se zlatou přilbicí na hlavě držícího v pravé ruce císařské žezlo. Císař se opíral o krychlovitý kámen, který se nalézal na skalním ostrohu, pod nímž se dravě hnal proud neveliké, ale prudké řeky. Hleděl do dále, směrem ke svému paláci a k městu, které se za ním rozkládalo, zdál se přitom být zcela ponořen do svých myšlenek. Přesto si ale musel nějak uvědomit přítomnost mladého muže, protože náhle promluvil, aniž by k němu otočil hlavu.

– Chtěl jsi poznat pravého císaře a po tři dny jsi mohl pozorovat toho, kterého vidí jeho poddaní, dvořané nebo vyslanci. Za tu dobu jsme ovšem neměli příležitost si spolu pořádně promluvit. Máme ji teď a po tomto setkání, si budeš moci učinit celý obraz. Z jakého úhlu mě právě vidíš?

Císař zůstával nepohnutý, neofyt viděl z profilu jeho tvář, s výrazným obočím a mírně zahnutým nosem.

– Vidím vás z levé strany, z profilu, Vaše veličenstvo."

– Levou stranu tváře, kterou ti teď ukazují, jsi předtím neviděl, až doposud to vždy byla jen pravá, ta lidštvější tvář. Ani tu si ale nemohu dovolit příliš předvádět, přišel bych takto brzy o svoji autoritu. Levá strana patří přírodě, ta je neutrální, nerozeznává dobra od zla. Žádní z mých běžných dvořanů ji neprohlédnou, to je výsadou jen mojí manželky, k tomu je totiž zapotřebí ženské intuice. Jen ta také byla schopna ihned rozpoznat tvou vlastní podstatu i účel tvé pouti a poslat tě proto sem, ke mně. Předpokládám, že jsi už potkal svého kouzelníka...

– Už jako malý hoch a potom nedávno znovu. Dal mi instrukce na tuto cestu.

– Potom jsi viděl Velekněžku, ta ti nedovolila nahlédnout za svůj závoj a brzy poté také moji manželku, která tě poslala sem. Jsem čtvrtý v pořadí a s hlediska tohoto světa, jsem také nejdůležitější.

Tato slova byla jen pouhým konstatováním, žádná pýcha či marnivost se za nimi neskrývala. Neofyt, který měl možnost císaře pozorovat při vykonávání jeho vladařských povinností, už toho dost

věděl o tomto člověku, než aby něco takového u něho očekával. Císař pokračoval s vysvětlením.

– Číslo čtyři, které mi patří, v jistém smyslu předčí všechna ostatní jednoduchá čísla. Ve svém potenciálu totiž obsahuje konečné číslo deset. Desítka je s hlediska materiální existence konečným číslem proto, že nás dovádí zpět k jednotě.

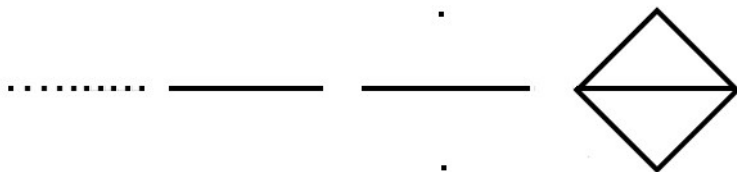
Neofytův vnitřní zrak mu ochotně přistavil tabuli, na kterou načrtl následující rovnice:

$$1 + 2 + 3 + 4 = 10$$
$$10 = 1 + 0 = 1$$

– Na tomto světě jsem proto já tím hlavním organizátorem, určovatelem všech hlavních směrů. Nalézám se ve čtyřech světových stranách, ve čtyřech sezónách, ve čtyřech živlech, které tvoří materiální svět. Jsem Tetragramaton, který podle hebrejské tradice je tím hlavním a pro člověka nevylovitelným jménem jediného Boha.

יהוה

Nejsem absolutnem a nikdy jím být nemohu, pokud se ale lidstva týče, jsem jeho projevem, jsem jeho jedinou autoritou, jsem otcem každé původní myšlenky. Jako každý správný otec, který má na zřeteli výchovu svých dětí i já dohlížím na to, aby tyto myšlenky dozrály. Protože jsem ztělesněním božského ideálu na světě, stejně tak jako jemu, i mně se lidé bojí nahlédnout do tváře.



Císař se náhle usmál.

– Víím, že máš dobrou představivost, představ si bod, který je tou prapůvodní jednotou, ve které je vše budoucí koncentrováno. Dá-li se tento bod do pohybu, vznikne přímka. Dejme tomu, že tato přímka pro nás představuje materiální rovinu, nad níž potom můžeme umístit bod značící ducha, který se vznáší nad touto hmotnou rovinou. Spustíme-li v pravém úhlu dvě přímky z tohoto bodu, tak aby se dotkly vodorovné přímky pod tímto bodem, vznikne nám pravoúhlý trojúhelník. Promítneme-li tento trojúhelník na druhou stranu vodorovné přímky, vznikne tímto čtverec. Pojato symbolicky, tímto čtvercem jsem já. Jeho čtyři úhly projednou vytyčily veškeré zákony tohoto světa, jimi se

odjakživa řídili zasvěcenci mezi lidstvem, které jej obývá. Tyto zákony se projevují jako čtyři hlavní principy:

MOCNOST, OPATRNOST, STRŽLIVOST, SPRAVEDLNOST.

Čtverec hmotnosti se snoubí s trojúhelníkem duchovnosti, symbolicky vytvářejíce královský manželský pár, jehož ukrytým potenciálem je prapůvodní Jednota. Toto lze dokázat s pomocí numerologie:

$$3 + 4 = 7$$

Tří-stranný trojúhelník, se čtyř-stranným čtvercem, nám dávají hodnotu čísla sedm. Skrytý potenciál sedmičky je dvacet osm, to jest součet všech čísel v sedmičce obsažených:

$$1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28$$

Číslo dvacet osm, se dá zredukovat na deset a dále až na jedničku.

$$28 = 2 + 8 = 10$$

$$10 = 1 + 0 = 1$$

K tak zvané alchymistické svatbě dochází tak, že duch proniká hmotou. Proto mívají královské svatby takovou důležitost, působí totiž na podvědomí lidí, podněcují jejich představivost a to i tehdy, kdy k nim dochází na světské úrovni. Vnitřně dokážeme totiž chápat posvátnost manželského stavu, jeho význam sahá daleko za hranice hmotnosti, jím se nám nabízí možnost dosažení vyšších hodnot naší existence.

Příroda se svými zákony je pro nás reálná jen potud, kam až ji dokáže sledovat naše objevitelská mysl. Takováto objevná cesta se sice může započít kdekoliv, dříve či později se ale dosáhne stádia, kdy je nutno vybrat si mezi dvěma možnými způsoby bádání, vědou nebo uměním, analýzou nebo syntézou. Opravdového badatele neuspokojí přitom ani jeden z těchto způsobů, touží stále jen po něčem vyšším, po něčem co nedokáže popsat, co pouze nejasně pocituje. Jak jsi správně řekl ve svém projevu, všechny těžce vydobyté úspěchy, všechny tituly a diplomy, které až doposud posbíral, veškeré bohatství světa, to vše se mu jeví docela jinak, ve světle nově poznané pravdy. Toho všeho totiž mohl a snadněji, dosáhnout i nečestnými, třeba i zločinnými způsoby a v jistých kruzích by přitom byl stejně uznáván nebo dokonce veleben.

Takovéto poznání by ovšem nemělo vést k zavržení tohoto světa, pouze ke změně našeho náhledu. Je to svět dočasný, konečný, omezený a omezující, přechodný a iluzorní, přitom tom ale zůstává naším současným domovem. Tento nedokonalý a nejistý svět, kterému neustále hrozí zkáza, potřebuje jednotící a tmelící princip, směrodatnou

mocnost, jinými slovy, svého císaře. Ten před tebou právě stojí a táže se, co jiného chceš ještě vědět?

– Co znamená to žezlo, které držíte v ruce?

– V zásadě to je měřicí jednotka. Jakkoli krátký bývá náš pobyt zde na zemi, naším úkolem je ji vylepšovat a tím vylepšovat sami sebe. To se děje především tak, že navrhujeme a provádíme stavby, k čemuž je ovšem zapotřebí brát správné míry. Symbolicky vzato, hlavním zeměměřičem i stavitelem jsem já, vše se vyměřuje podle délky mého žezla. Je ale už na čase, abychom tuto rozmluvu ukončili. Já se musím vrátit ke svým povinnostem v paláci, ty máš před sebou další cestu. Nebudu ti ani přát "šťastnou cestu", protože se štěstím to nemá nic společného. Raději se připrav na různá dobrodružství, svody i zkoušky. Přeji ti to nejlepší!

Viktor se před císařem uklonil a vrátil se směrem k horské pěšině. Po chvíli se otočil, aby ještě zahlédl dočasného vládce, shlížejícího na pomíjející svět, který se pod ním rozkládal. Jeho postava se vyjímal na pozadí pustých a rozeklaných skalisek a vyhlížela tolik opuštěná a melancholická... Přitom Viktora náhle napadlo, že právě erozí těchto holých skal, jejichž částičky jsou vodou řeky unášeny do údolí, se vytváří nová půda pro úrodná pole a zahrady.



Pátá arkána *Hierofant*



Krajinou, do které se Viktor při svém putování dostal, se musela nedávno přehnat válka, protože všude bylo vidět její následky. To, že se tu událo něco zlého, si uvědomil hned poté kdy došel ke druhému vypálenému statku; od té chvíle už prošel několika vesnicemi, které byly buď úplně nebo aspoň z velké části zničené a vydrancované. Všude bylo pusto, obyvatelé buď museli být mrtví nebo se někde poschovávali. Bylo mu jasné, že dny bezstarostného putování se pro něho aspoň prozatím skončily, že teď už se nebude moci toulat od jednoho místa k druhému, všude snadno nalézající nocleh a potravu u lidí, kteří mu je ochotně poskytlí, výměnou za trochu práce na poli a často i jen proto, aby si od něho

vyposlechli nějaký zajímavý příběh, kterých měl vždycky dost v zásobě pro podobné příležitosti.

Tohoto večera se cítil obzvlášť unavený po celodenním cestování, takže se vzdal hledání jakéhokoli úkrytu a odvrátil se jen několik kroků od cesty, kde zapadl do vysoké trávy a skoro okamžitě usnul. Jindy býval vždy vzhůru již při rozbřesku, tentokrát ale spal velice dlouho a byl by spal ještě déle, kdyby byl náhle nepocítil teplý a nepříjemně zavánějící dech na tváři, což způsobilo, že se s prudkým trhnutím probudil. Z úplné blízkosti se jeho zrak setkal s okem nesoucím onen netečný a vždy jakoby trochu tázavý pohled, který je vlastní pouze hovězímu dobytku.

Viktor podlehl okamžitému impulzu, který mu velel dostat se co nejrychleji z dosahu slušně vzrostlých rohů a pořádných kopyt. Rychle se odvalil stranou a vyskočil na nohy. Veliká černobílá kráva se tím také vyplašila, vzepjala se a odskočila opačným směrem. Téměř okamžitě, odněkud za jeho zády, se ozval zděšený a vysoce laděný výkřik. Viktor se prudce otočil a uviděl mladou dívku, která nejspíše musela být majitelkou té krávy. Stála jen několik kroků od něho, jakoby vymodelována sochařem v pozici překvapené ženy, s rukou přitisknutou k hrdlu. Mohlo jí být asi tak osmnáct let, měla štíhlou a dobře vyvinutou postavu, hnědé vlasy stínily její hezku a opálenou tvář; tomu aby ji

znalec ženské krásy zařadil do vysoké kategorie krásy by snad zabraňovalo jen několik drobných pih roztroušených kolem nosu a možná ještě také ústa, snad o malinko širší než by tomu mělo být. Viktor, který měl daleko od toho být nějakým znalcem, by jí byl ovšem ochoten prominout i mnohem závažnější nedostatky. Stál a shlížel na ni v tichém obdivu, neschopen vydat ze sebe slova. Podle jeho zcela zjevného ostychu dívka rychle odhadla, že jí od něho žádné nebezpečí nehrozí a její ústa se ještě o trochu víc rozšířila nejistým úsměvem, který se jí počínal vkrádat do tváře.

– Fuj, že se nestydíte, takhle mě vylekat! Z ničeho nic si tu vyskočíte z té trávy...

– Promiňte, já jsem nevěděl. Spal jsem tu a vaše kráva...

Najednou nevěděl co by jí řekl. Kromě jeho rozpaků tu také byla silná bolest hlavy, kterou si náhle začínal uvědomovat.

– Neutekl jste náhodou z armády?

Viktorovi došlo, že dívka ho celkem přirozeně musí považovat za desertéra. Ohradil se proti tomu.

– Ne, zběh nejsem, s armádou nic společného nemám a ani mít nechci!

– Aha, to tedy musíte být pacifista.

Vypadalo to, jakoby se rozhodla ho vyslyšet.

– No, když jinak nedáte, tak jím nejspíš jsem.

Ústa se poněkud stáhla a na čele jí vyrazilo několik vrásek.

– Můj táta i můj bratr takhle taky smýšleli. Nebylo jim to ale nic platné. Když k nám do vesnice přišli rekrutovat, na nic se jich neptali a rovnou na ně navlékli uniformy. Od té doby už jsme o nich neslyšeli. To je, co se stane i vám, pokud potrváte na tom, že chcete spát hned vedle cesty, takhle na ráně. Vy ale zdejší nejste, nebo snad ano?

– Ne, nejsem. Jsem už dlouho na cestách a dokonce jsem o žádné válce nic nevěděl, až jsem najednou uviděl ty vypálené vesnice.

– A tak jste si šel dál, jakoby nic?

– No, řekl jsem si, že když půjdu co nejrychleji, třeba se mi povede tou válečnou zónou projít. Co jiného jsem měl taky dělat?

– To jste tedy měl pěkné štěstí, že jste na žádné vojáky nenarazil. Na místě by z vás byli udělali rekruta!

To štěstí rozhodně měl. Možná ale, že to nebylo tak mívěno, aby se kdy stal vojákem. Co ví kdo o svém osudu? Snad to byla myšlenka na to, že by ho mohl někdo donucovat k tomu aby zabíjel jiné lidi, která způsobila, že se otrásl. Pocítil náhlou slabost v kolenech, trochu se zapotácel, chtěl si sednout na zem, ale skoro úplně se zhroutil. Dívka k němu sice přiskočila, ale zachytit ho už se jí přitom nepodařilo. Naklonila se k němu a hleděla mu přímo do tváře, v očích měla výraz soucitu.

– Není vám dobře?

– To nic není, to hned přejde. Asi jsem příliš unavený.

– Cítíte se ospalý?

Viktor si připomenul svůj dlouhý noční spánek a jen chabě pokýval hlavou. Dívka mu sáhla na čelo a zatvářila se starostlivě.

– Bojím se, že to jen tak lehce nepřejde. Tohle já totiž znám moc dobře, sama jsem to nedávno měla. Tahle nemoc už tu obchází nějaký čas a je hodně zlá. Ten, kdo jí dostane, by pořád jenom spal. Někteří se potom vůbec neprobudí.

Tak je to, spát se mu chce, lehnout si, poslouchat hlas této dívky a pomalu přitom usnout...

– Vstaňte, tady přece zůstat ležet nemůžete!

Hlas k němu doléhal jakoby z velké dálky. Pocítil její paže, které se ho pokoušely pozvednout. Trochu se vzchopil, podařilo se mu postavit se na nohy a udělat několik kroků, podporován její rukou.

– Můžete vteřinku postát? Musím sehnat naši krávu, je to jediné, co nám ještě zbývá a tady jí jen tak nechat nemůžu.

Přivázala dlouhý provaz krávě kolem krku a druhý konec si uvázala kolem pasu.

– Opírejte se mi o rameno. Půjdeme pomalu.

– Kam mě vedete?

– No, přece domů, kam jinam?

V dívčině hlase se nacházela rozhodnost, která nedovolovala žádný odpor. Viktor byl ostatně příliš slabý na to, aby se na nějaké odporování vzmohl. Nechal se jen poslušně vést, zatímco černobílá kráva je stejně poslušně následovala, směrem k vesnici.



Pod pevně stisknutými víčky se nachází docela jiný svět, svět obývaný rudě žhnoucími spirálami. Spirály pořádají tanec. Tím, jak se divoce svíjejí v neustále se rozšiřujícím kruhu, přitahují na parket nové a nové tanečníky. Uprostřed tohoto ohnivého tance se potácí on sám, pohazován nemilosrdně ze strany na stranu. Čas od času je některá ze spirál přilákána k cizinci, který navštívil jejich bál, oddělí se od třeštícího davu a vrhne se na něho, bolestivě se zavrtávající tu do jeho lebky, jindy do páteře nebo do jiné části těla.

Rytmus doprovázející hudby se náhle mění, hraje teď do pochodu, je slyšet, že v něm kráčejí stovky, možná tisíce nohou, které se víc a víc přibližují. Teď už je vidět, že je to pluk oranžových spirál, že tyto a již přítomné rudé spirály jsou nepřáteli na život a na smrt a že co nevidět musí dojít k nevyhnutelné bitvě. Neviditelní bubeníci se opřou do svých bubňů, zatímco vířící rudé a oranžové spirály se oddávají klání. Jakmile je kterákoliv z nich zasažena některou z nepřátelských spirál, smršťuje

se do malé ohnivé koule a potom vybuchuje, sršice jiskry všude kolem, některé z nichž na něho dopadají a sežínají už tolik trpící tělo.

Boj se pomalu chýlí ke konci, jeden po druhém utichají i bubeníci, pouze několik spirál se ještě drží při životě. Bitva ale stále pokračuje, dokud jediná poslední spirála, toho oranžového druhu, nezůstává sama na parketu. Vypadá to, že je už velice slabá a unavená a jako její teď už mrtvé družky se také pomalu začíná smršťovat. Pozoruje ji jak se zmenšuje, vidí, že už se mění v kouli, čeká, že co nevidět také vybuchne, nic se ale neděje, bývalá spirála se dále zmenšuje, ubývá jí přitom na zářnosti, až se z ní stává jen malý, plápolavý ohýnek, jako světlo svíčky na temném pozadí. Po obou stranách světélka se vynořují dvě bledé elipsy, ty se blíží k jeho tváři.

– Myslím, že se z toho dostane.

To promluvila jedna z elips.

– Zaplať Pánbůh! Bála jsem se o něho.

Viktor by si rád vzpomněl odkud zná tento hlas. Jediná, opožděně se přihnavší spirála, si ještě dokáže nalézt cestu pod oční víčko, postrádá ale bojovné verry svých zahynulých kolegyň, takže příliš velkou bolest mu už nezpůsobí. Pomalu se mění ve žhnoucí drát, který chladne a přitom měkne, takže je z něho už spíše nit nebo provaz, který nemá síly ho dále zraňovat. Provaz se táhne kamsi do prostoru, rád by věděl kam vede, sleduje jej proto až ke konci a vidí, že je uvázán krávé kolem krku. Okamžitě si vzpomíná na její majitelku, dívku, jejíž trošku příliš široká ústa se přičila ideálům ženské krásy. Otvírá oči a upírá je na elipsu, která předtím vydala ten známý hlas, pátrá v ní po těch ústech. Objevuje červené rty, ty ale že by byly široké? Kam to dal předtím oči, či měl snad už tehdy nějaké halucinace? Dívčina tvář je přece ještě hezčí, než jak si ji představoval! Šeptá k ní:

– Dostala jste jí domů?

– Koho?

Když nesou navíc ještě výraz překvapení, její ústa už vůbec nejsou ani trochu široká.

– No, přece tu vaši krávu.

– No, tohle! My se tady o vás strachujeme, že už tam někde posloucháte andělské sbory, a vy jste si zatím jen vyšel na výšlap po nebeských pastvinách s naší krávou!

A dívka se směje, směje se i ta druhá elipsa; k ní tedy obrací pozornost. Podoba tu je nesporná, jenže je o dost starší, musí to být její matka. Pokouší se smát s nimi, vyjde mu z toho ale jen takové zasípání. Matka zvažní a prohlásí:

– Jste ještě hodně slabý. Tady se pěkně napijte a zkuste potom zase spát. Světlana zatím uvaří polévku, až se vzbudíte, tak to s ní potom zkusíme.

Světlana. Jaké nádherné jméno a jak dobře se jí hodí. Světlana, světlo! Když se probouzel, viděl přece světlo a to se mu potom proměnilo v její tvář. Snad ji zase uvidí, když teď bude spát. Ano, spát...

Stavení, ve kterém obě ženy žily, sice docela neuniklo škodě když byla vesnice drancována vojskem, bylo ale celkem obyvatelné. Možná polovina domů ještě stála ve vesnici, která jich kdysi mívala asi padesát, s třemi sty obyvatel, z nichž tu teď živořila jen necelá stovka, většinou ženy, děti a starci. Teď už se nemuseli příliš bát, protože toho tu zbývalo málo, co by se ještě dalo ukrást. Vesničané si dokázali zachránit nějaký dobytek, který ovšem vždy rychle poschovávali, jakmile se doslechli o nějakém vojsku v blízkosti a dokázali si vypěstovat trochu zeleniny, dost k tomu, aby neumírali hladem. Oficiři zásobovacích jednotek, které neustále pročesávaly zemi, už dávno vyškrtli vesnici ze svých seznamů, to ale neznamenalo, že by se byli docela vzdali hledání jídla a hlavně, možných rekrutů. Většina mužů vhodného věku už sice dávno nosila uniformy, stále ale zbývali ti, kteří se porůznu poschovávali, hlavně po okolních lesích.

Viktor se uzdravoval pomalu, takže bylo nemožné pro matku s dcerou jeho přítomnost v domě dlouho tajit před ostatními lidmi. Stalo se ale to, v co obě doufaly. Mezi vesničany se spontánně vytvořila solidarita, bylo to skoro jakési spiknutí proti nenáviděným vojenským pánům, kteří jim pobrali už tolik mužů a stalo se pro ně věcí cti pokusit se jim teď aspoň jednoho zapřít. Viktor sám si ale byl velmi dobře vědom toho, že věčně to takhle jít nemůže.

Jednoho večera je navštívil jeden stařec. Do nedávných let býval starostou obce a nyní, kdy všichni mladší muži odešli, stal se znovu její nepsanou hlavou. Chvilí se zabýval povšechným rozhovorem s Viktorem, jak už to vesničané rádi dělávají, potom ale přešel rovnou k věci.

– Nemusím ti říkat, že tě tu máme všichni rádi, musíme ale s tebou něco rychle udělat teď, když už se cítíš lépe. Mám jistou zodpovědnost za tuhle obec a nerad bych, kdyby tě tu náhodou našli. Vzali by tě pryč a nám by se třeba i mohli pomstít.

– Já vím. Proto také chci odejít. Hned zítra.

– Tak moc to zas nespěchá, poslední dobou je celkem klid. Kam bys taky šel? Po cestách to nejde, dostali by tě nejspíš ještě toho stejného dne.

– Mohu jít v noci. A lesem.

– To tak. Vždyť to tu vůbec neznáš! Ne, mám mnohem lepší nápad. Pověz mi ale, připadáš mi jako vzdělaný člověk, uvažoval jsi už někdy o tom, že bys šel do kláštera?

– To myslíte jako mnich?

– No, tak jsem to přímo nemínil, i když tím se také stát můžeš, nebylo by to ale podmínkou, pokud si to přát nebudeš.

– Nemohu říci, že bych kdy byl inklinoval k řeholnímu životu.

– Nevadí. Asi den cesty odtud se nachází veliký klášter. Nevím, jestli je to z piety, ale obě strany se mu až doposud vyhnuly, i když nějaké to jídlo by se tam jistě také našlo. Nejspíš si páni generálové nechtějí zatěžovat duše dalšími hříchy. Myslím, že bych to mohl zařídít, aby tě

tam přijali jako laika. V tomhle klášteře už totiž mají laiků, kteří se tam schovávají před válkou několik. Jsou to většinou učenci.

– Říkáte, že by tohle šlo zařídit? A jak?

– Jeden z tamních mnichů chodívá pravidelně do vedlejší vesnice. Je tam kostel a Pánbůh se už o to tak postaral, aby nám nevyhořel. Stále se tam ještě konají bohoslužby a pořádá je právě ten mnich. Zítra přijde a já se tam chystám jít. Mohu mu o tobě povědět a třeba to zařídí.

– Tak mu o mně, prosím vás, povězte.

Bývalý starosta se za pár dní znovu objevil a z tváře mu zářilo uspokojení.

– Tak jsem si promluvil s tím mnichem a on zase o tom řekl svému nadřízenému v klášteře. A právě jsem odtamtud dostal zprávu, že tě tedy zítra očekávají.

– Už zítra!

To docela bezděky vyklouzlo ze Světlaniných úst. Stařec se obrátil k ní, jeho oči se usmívaly, zatímco hlas zněl líčenou vážností.

– Pro tebe mám jeden obtížný úkol. Někdo ho tam musí dovést, sám by to těžko našel a moje nohy by tak dalekou cestu už nevydržely. Obávám se, že to budeš muset být ty.

Zbytek večera se oddal v tichosti, jen Světlanina matka dokázala trochu udržovat konverzaci, zatímco dívka se chovala nezvykle tiše a Viktorovi do řeči také moc nebylo. Ráno se rozloučil s vesničany a cítil se přitom skoro jakoby měl opouštět domov, když ho Světlanina matka políbila na čelo.

Kráčeli rychle a bez hovoru, dokud nedošli do lesa, kde se konečně trochu uvolnili. Ticho porušila Světlana.

– Proč mám takový pocit, jako kdybych měla odejít navždy z naší vesnice, když jste to vy, kdo odtud odchází?

Na to se dalo těžko něco říci a Viktor to tedy pominul. Teprve po chvíli řekl:

– Máte skvělou matku. Ti ostatní se ale také ke mně zachovali moc dobře.

– Víte, to všechno přišlo až s tou válkou. Zní to dost nehezky, je to ale pravda, válka nás všechny nějak stmelila, před ní to tak vůbec nebylo. Sousedé si byli schopni vjet hned do vlasů kvůli každému zanášenému vajíčku. Museli nám nejdřív vypálit půlku vesnice a sebrat skoro všechno, včetně našich otců a bratrů, abychom začali v sobě objevovat snášlivost, neřku-li lásku k bližním!

– To už tak na tomhle světě bývá. Lidé najednou dokáží být k sobě hodní jen proto, že jiní lidé se rozhodli vzájemně se zabíjet.

– Já ale chci, aby se ta protivná válka už skončila!

– A aby se všichni navzájem snášeli.

– Myslíte, že se táta s bratrem kdy vrátí?

– Určitě!

– Toho bych se chtěla ještě dočkat, potom také odtud odejdu.

– Kam byste šla?

– To ještě nevím. Vy přece taky nemáte žádné definitivní plány, či máte?

- V této chvíli se přece nacházím na cestě do kláštera.
- Jistě, ale navždy tam zůstat nehodláte.
- Co vy víte? Třeba se nakonec rozhodnu stát se mnichem.
- O tom dost pochybuji.
- Proč, prosím vás?
- Mnišská kutna a na vás? Když takhle zavřu oči a zkusím si vás si v ní představit, nějak mi to moc dobře nejde.

Zatímco takto hovořila, Světlana se zastavila se zavřenýma očima. Viktor se také zastavil a obrátil se k ní. Byl to jeden z těch okamžiků, na které se nedá jen tak zapomenout, stáli uprostřed lesní tišiny, pod hustými korunami stromů a jediný paprsek slunce se přitom nějak dokázal proplést listím, právě tak, aby dopadal na dívčinu tvář. Přitahován jejími usmívajícími se rty, Viktor podlehl impulsu, který mu velel je políbit. Oči nechala zavřená i potom, ústy tiše řekla:

– Tak vidíš. Tohle přece mniši nedělají.

To, že se jeho chování snad přičilo nějakým klášterním řádům, Viktora právě moc neznepokojovalo a s povděkem shledal, že Světlana také nesložila žádný řeholní slib. Přesto to byla nakonec ona, kdo si uvědomil, proč se v lese oba nacházejí a lehce se mu vyvinula z náručí.

– Musíme jít, je to ještě hodně daleko.

Osud nás čas od času trýzní tím, že nám něco nabídne, jen proto, aby nám to zase rychle odebral. Viktor právě objevil, že jeho touha po lásce této neobyčejné dívky, kterou si do této chvíle ani neodvažoval sám sobě přiznat, by nemusela zůstat bez odezvy. K objevu ale muselo dojít právě toho dne, kdy se museli rozejít. Jeho bytost celá vřela vnitřní hořkostí proti takovéto krutosti.

– Nežůstaneme ještě aspoň chvíli?

– Kyne vám mnišská kutna, pane!

Trochu ho takhle potýrala, nechala se ale ještě párkrát políbit, dřív než se rezolutně dala na pochod. Nezbývalo mu, než se vydat za ní.

– To se mě chceš tak rychle zbavit? Jestli jsem se tě něčím dotkl...

– Tohle prosím tě neříkej! Měla bych to vlastně být já, kdo by se ti omlouval.

– Za co by ses ty měla omlouvat?

Světlana se znovu zastavila a obrátila se k němu.

– To nevidíš, že jsem to všechno zavinila sama? Musím ti to povídat, že jsem tě měla ráda snad od první chvíle, ale že jsem věděla, že o tom, že bychom spolu zůstali, jsem nemohla ani snít? Nebýt té války, nikdy bychom se byli stejně ani nepoznali a tak, jak se věc mají, ve vesnici bys dlouho zůstat nemohl, sebrali by tě a odvedli by mi tě, tak jako tak. Ty do toho kláštera jít musíš, jiná cesta prostě není. Víím, že tě ztratím, budu ale aspoň vědět, že jsi v bezpečí! Vůbec mě ale neposlouchej, tohle mluvím jen hloupá holka, která umí jen věci ztěžovat..!

Byl to citový výbuch, na jaký byla jen jediná možná odpověď, vzít jí znovu do náručí. Světlana mu tiše vzlykala na rameni, zatímco on jí zašeptal do ucha:

– Já se vrátím, hned jakmile to půjde!

Dívka na to reagovala tak, že se od něho prudce odtrhla, stála před ním s pevným pohledem; docela náhle se vzbopila.

– Ne. Takové sliby od tebe nechci. Nepřeji si, aby ses ke mně cítil nějak zavázán. Podívej se, já vím, že ty máš na práci docela jiné věci a tohle že je pro tebe to nejdůležitější. Jistěže v tom klášteře navždy nezůstaneš, ale ke mně se taky nevrátíš. Já vím, že ty se nesmíš nechat ničím vázat, žádným člověkem, ani žádným místem. Tak na to raději zapomeňme a už o tom nemluvme!

Viktor by se byl ještě dále dohadoval, Světlanino rozhodnutí bylo ale pevné a proto pokračovala v chůzi. Z toho, co jí právě uniklo, musel uznat, že svou ženskou intuicí vytušila mnohé, pokud se týče jeho osobnosti. Od něho to přece neměla, pověděl jí jen málo, jak o sobě, tak o svých cílech. Cítil, že to je právě to, co teď musí udělat, že tato dívka je jediným nezasvěceným člověkem, který by měl vědět o jeho životní pouti, že k tomu má právo, které si zasloužila svou obětí. Během několika následujících hodin, než došli do blízkosti kláštera, Světлана se tedy od něho dozvěděla téměř všechno o jeho předchozích dobrodružstvích a dostala také odpovědi na některé své otázky.

Klášteř se nacházel v tichém údolí a jeho četné budovy, obehnané pevnými hradbami, působily už z dálky velkolepým dojmem. Světлана jej odmítla doprovodit až k samotné bráně s vysvětlením, že jí čeká ještě dlouhá cesta zpátky do vesnice. Měla ale také jiný důvod.

– To mě ani na rozloučenou ještě nepolíbíš?

– Myslel jsem, že si to tak nepřeješ.

– Tak bych řekla, že z tebe mluví zhrzený milenec.

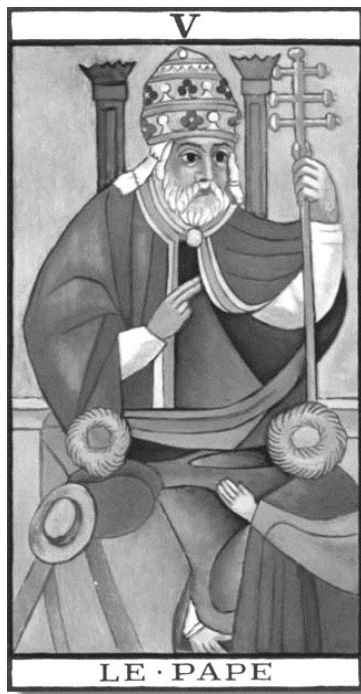
Byl to ale docela jiný polibek než ty předchozí a pomohl uvolnit jakékoli napětí, které mezi nimi dvěma snad existovalo. Oba si přitom uvědomovali, že za jiných okolností, by se z nich byli snad mohli stát milenci, kdyby se byli potkali v jiném čase, v jiném světě.



Viktorův pobyt v klášteře se protahoval mnohem déle, než původně očekával; nyní už trval déle než rok. Požíval zde té výsady mít svou vlastní celu, v níž se brzy zabydlil tím, že si tam nanosil slušnou hromádku knih vypůjčených z klášterní knihovny. Stal se oblíbeným mezi mnichy, z nichž mnozí se k němu chovali skoro otcovsky, uzavřel také přátelství s několika jinými laiky, kteří zde jako on našli útočiště před vleklou válkou panující nad vnějším světem. Většinou to byli postarší učenci, kteří si vážili toho, že je od toho bláznivého světa dělí silné zdi a kteří se proto jen zřídka zabývali světskými záležitostmi, dávající spíše přednost filozofickým debatám, které vždy naplňovaly největší část jejich každovečerních schůzek, to vždy k Viktorově nemalé libosti.

Přes tuto izolaci k němu občas přece jen dolehly nějaké ty zprávy donesené mnichy, kteří navštěvovali okolní osady. Jedna z nich přišla jako blesk z čistého nebe a týkala se Světlany. Dívka, na kterou tolik často vzpomínal, učinila krok k jakému se on dosud neodhodlal a stala se jeptiškou. Jakoukoli naději, že by se kdy k ní ještě mohl vrátit, mu tímto projednou vzala.

Na laiky, žijící v klášteře, se vztahovalo jen jediné důležité omezení; neměli přímý přístup k hlavnímu nadřazenému, kterého vídávali jen při vzácných příležitostech, většinou ve dnech kdy sám vedl bohoslužby v klášterním chrámu. Při nich se objevoval ve svém slavnostním úboru, v dlouhé modré róbě a v červeném přehozu se zlatým lemováním, s tiárou na hlavě, v ruce berlu zakončenou trojitým křížem.



Ráno po jedné z těchto bohoslužeb, Viktor zůstal sedět v chrámě o něco déle, zatímco všichni ostatní už odešli. Vysedával takto rád v katedrále postavené v gotickém slohu, kde se mu tak dobře naslouchalo ozvěnám vlastních myšlenek, vracejících se k němu od klenutého stropu. Chystal se už odejít, když si povšiml toho, že dveře do sakristie po straně oltáře jsou pootevřeny. Připadal si náhle jako ten malý hoch, který kdysi dávno potají vklouzl do sálu, když chtěl mermomocí uvidět kouzelníka při představení. Teď se podobně kradl ke vchodu do sakristie, aby mohl nahlédnout dovnitř.

Uviděl podlouhlou místnost s kamennými zdmi, na jejímž konci stál rovněž kamenný trůn, umístěný mezi dvěma pilíři, podobnými těm, které jednou zahlédl v chrámu velekněžčině.

Opat kláštera seděl v křesle a hovořil tichým a měkkým hlasem ke dvěma mnichům, stojícím před ním. Viktor ihned pochopil, že by se vtíral do soukromého rozhovoru a chystal se potají vzdálit, když si všiml, že sedící kněz kyne hlavou směrem k němu. Váhavě tedy vstoupil dovnitř, zůstal ale stát hned u dveří. Kněz pozvedl ruku a provedl jí universální znak požehnání, lehce se přitom usmál a znovu mírně pokynul hlavou, což muselo znamenat, že audience se tímto skončila. Viktor se knězi rovněž uklonil a ihned opustil chrám.

Následujícího večera šel Viktor navštívit Parlona, jednoho z laiků, bývalého děkana university, postaršího žoviálního muže, který tu byl jeho nejlepším přítelem. Rozumí se, že hned starému učenci vylíčil dojmy ze svého krátkého setkání s hlavou řádu. Parlon se zatvářil překvapeně.

To jste tedy udělal náramnou trefu, mladý muži! Vidíte, mně se nic takového během těch čtyř roků co tady už straším ještě nepoštětilo. Pokud vím, vůbec žádnému z nás, laiků, se nikdy nepovedlo se k němu dostat blíž, než na vzdálenost od zadních lavic chrámu k oltáři.

– Vždyť povídám, že to byla jen náhoda, prostě jsem se tam vyskytl, dalo by se říci, poněkud obhrouble jsem se tam vetřel.

– A on vám přitom dal své požehnání, říkáte?

– Vám to připadá zvláštní?

– Jen tvrdím, že jste měl z pekla štěstí! Promiňte, občas zapomínám kde to vlastně jsme, ale za ta léta co tu přebývám si tyhle stěny už snad zvykly na moje rouhání.

Viktor byl nucen se usmát; jeden z důvodů proč měl Parlona rád byl právě ten, že si nikdy nebral žádné servítky.

– Proto vám nejspíš bylo to jeho požehnání až doposud upřeno.

– Víte co? Asi jste uhodil hřebík na hlavičku. To myslím vážně. Něco takového Veliký H. přece nikdy nedělá!

– Veliký H.?!

– No, já mu tak říkám. Jestli si ale myslíte, že se tím zase nějak rouhám, tak se mýlíte. Je to jen zkratka značící 'Veliký Hierofant'. Pokud to náhodou nevíte, slovo 'hierofant' pochází z řečtiny a kdysi se jím označoval velekněz eleusinských mysterií.

Typický Parlon. Při konverzaci s ním se v jedné vteřině vždy člověk musel smát, aby se v té příští zase dozvěděl něco nového a moudrého. Parlon poněkud zvažněl.

– Něco vám povím. Veliký H. se normálně nebaví ani s obyčejnými mnichy. Bratr Ezra je tak starý, že už si ani nepamatuje jak dlouho tu vlastně žije, určitě ale nejméně půl století, přitom s ním za celá ta léta promluvil jen jednou. Jednou!

– Když jsem tam byl já, byli u něho právě dva mniši.

– A poznal jste je?

– To nešlo, stáli ke mně zády.

– Nejspíš to nebyli jen obyčejní zdejší mniši.

– A kdo jiný by to tedy byl? Měli přece na sobě kutny.

– Vy mi nerozumíte. Samozřejmě, že to byli mnichové, ne ale ti obyčejní mniši. Ještě jste si nevšiml? V tomhle klášteře jsou mniši, ale taky mnichové.

– Aha, už tomu rozumím. Do mnichovského stavu se člověk musí pomalu vmnišit.

– Jste dnes mimořádně chápavý.

Parlon se zahleděl zkoumavě do Viktorovy tváře a s náhlou vážností v hlase dodal:

– Právě proto si myslím, že byste si to měl všechno ještě moc dobře promyslet.

Parlon byl snad tak trochu cynikem, měl ale také vynikající postřeh. Viktor se už od rána zaobíral jen jedinou myšlenkou a to, zda by se přece jen neměl plně oddat řeholnímu životu a požádat o přijetí jako klášterní novic. Poté, kdy se nechtěně stal svědkem Hierofantovy schůzky se dvěma z jeho přímých žáků, jak si to představoval, si



totiž uvědomil, že jim jistě právě předával nějaké důležité vědomosti. To prostě bylo ve vzduchu a Viktor přítom pociťoval, že by byl schopen mnohých obětí jen proto, aby si také mohl vyslechnout to, o čem velekněz hovořil, protože sám tolik toužil po tom se něco dozvědět. Byl si ale ovšem také vědom toho, že než by se k něčemu takovému mohl dopracovat, musel by si nejprve odsloužit nějaké ty roky jako novic, řídit se přísnými klášterními zákony jako opravdový asketa a postupně se pozvednout z řad běžných mnichů. Parlon měl pravdu, jsou mniši a jsou mnichové, příklady toho mohl vidět všude kolem sebe. Byli zde staří řeholníci, jakým byl na příklad právě bratr Ezra, dobří, poctiví muži, zcela oddaní svým modlitbám, kteří ale stěží přečetli jedinou knihu ve svém životě, ovšem kromě Bible. Byli zde sice také učení mnichové; pokud by se ale on sám chtěl stát učencem, asi by byl na tom lépe, kdyby si našel místo na nějaké universitě.

Měl-li by se stát seriózním žákem hierofantovým, po celé roky by se musel učit jen umění pouhého naslouchání. Tak tomu přece bývalo už v dobách Pythagorových. Tento filosof od svých žáků vyžadoval, aby po nějakých osm let v jeho přítomnosti nevyslovili jediné slovo, aby pouze poslouchali to, co je jim řečeno a teprve po uplynutí učednického období směli začít také klást otázky. Podobný musí být i postup opravdového řeholníka, který se nejprve musí naučit pozornosti a soustředění, aniž by se jinak projevoval a aniž by tím plýtval svými vnitřními silami. V

zásadě to znamená, že takovému člověku se musí dostávat pomoci jeho vnitřního hlasu, intuice, jinými slovy, musí si najít cestu k té utajené, dalo by se říci I ženské, části své osobnosti.

V těchto chvílích, ať se snažil jak mohl, Viktor se svého vnitřního hlasu dopátrat nedokázal, toho si byl dobře vědom. Přitom cítil potřebu rady nebo aspoň sebemenšího pokynu, moc a moc chtěl vědět, dřív než učiní takovýto rozhodný krok, zda se opravdu hodí k řeholnímu životu. Náhlá myšlenka ho přiměla pohlédnout znovu do Parlonovy tváře. Je snad možné, že jeho vnitřní hlas k němu právě promlouvá a to Parlonovými ústy?

– Co vy si o tom myslíte? Mám se stát mnichem, nebo ne?

– Jsou tací, kteří spatří světlo a jsou hned k němu neodolatelně puzeni. Jiní vidí to stejné světlo, brzy ale poznají, že pro ně nesvíí. Pokud vy byste měl patřit k těm prvním, o tomto vašem momentálním problému bychom se tu dnes spolu nebavili, protože právě v této chvíli byste byl s ostatními mnichy u večerních modliteb. Do řádu byste byl totiž vstoupil už dávno.

Tohle chtěl slyšet? Tohle pronesl jeho vnitřní hlas? Už tomu asi tak bylo. Proč tedy mu bylo dáno pohlédět na tu Hierofantovu žehnající ruku. Je možné, že ta ho posílala na další cestu?

– Ještě jste mi nepověděl, co vy si myslíte o tom požehnání.

– Já si myslím, že už jste na to stejně přišel sám. Pokud ale chcete, můžeme se chvíli bavit o Velikém H. Znáte vůbec přesný význam slova 'hierofant'?

– Řekl jste před chvílí, že pochází z řečtiny a že označovalo velekněze.

– Přibližně znamená 'ten, jenž odhaluje to posvátné'. Máme tu také odpovídající latinské slovo 'pontiff', to ale vychází z úplně jiného kořene. Jazykověda je vůbec báječný nástroj pro ty, kteří se chtějí dopátrat skrytých významů a to nejen slov, to si projednou zapamatujte! V tomto případě tu máme dvě slova, obě mají v zásadě stejný význam, označují velebnou postavu, náboženského vůdce, používají ale rozdílné symboliky. V prvním případě, se nám odhaluje závoj, který skrývá svátosti, to jest 'hierofant'. 'Pontiff' je naopak 'stavitelem mostů', který nám umožňuje přechod neboli spojení, rozumějte spojení vnějšího impulsu, s vnitřkem naší osobnosti.

– Tedy i vnitřní hlas, intuici.

– Výborně! Intuice je další latinské slovo, jinak také vnitřní učení, samouka. Hierofant či pontiff, je především učitelem a to ovšem učitelem symbolickým, který nám umožňuje požívati prospěchu z vnějších impulsů, kterých se nám dostává. Symbolický je ovšem i znak jeho požehnání, při němž se používají dva natažené a tudíž viditelné prsty, zatímco zbývající tři jsou stažené a neviditelné. To nám vlastně říká toto: naše životy obsahují víc než to, co náš zrak a potažmo i naše ostatní smysly vnímají, ta větší část, ty tři stažené prsty, to sice existuje, nám je to ale utajeno.

– Neříká to také: jdi a objevuj tato mysteria?

– Ovšem, že říká. Dává nám to vlastně požehnání k takovéto cestě.

– Hierofant, tak jak jsem ho viděl, byl obklopen i jinými symboly. Pochopil jsem už symboliku těch dvou kamenných sloupů, je to dualita přírody, proč ale ten kamenný trůn?

– Byl usazen na kamenném trůně? To je zajímavé.

– Příkláněl bych se k tomu spojovat si v mysli tvrdý kámen s ideami materialismu a proto mi tu pořád něco nehraje. Hierofant je přece duchovní postavou.

– Vidíte, tohle je právě příklad toho, jak si dobrý lingvista může dokázat pomoci tam, kde ti ostatní beznadějně zabředají. Vaše latina snad obstojí, s řečtinou už na tom tak dobře nejste, vidíte?

– Obávám se, že máte pravdu.

– A co takhle hebrejšťina?

– To už vůbec ne.

– Být vámi, tak bych se to honem pokusil dohnat.

– Čím nám zde může prospět znalost hebrejšťiny?

– Třeba tím, že se podíváme na slovo 'kámen'. Začněme s latinou, s jazykem, který by vám měl být aspoň povědomý. Jak se řekne latinsky 'kámen'?

– Peter.

– Správně!

Parlonův profesorský tón by byl nemohl ponechat nikoho na pochybách o jeho původním povolání.

– Okamžitě nám vytane na mysli jméno tradičního zakladatele papežské stolice, jímž je..?

– Svatý Petr.

– Tak. Už samotné toto jméno je ovšem převážně symbolické: znamená to především, že úřad nejvyššího duchovního představitele byl položen na základním kameni pevné víry. Tohle si jen s troškou představitosti ještě dokáže složit kdejaký gymnasista. Hebrejšťina nám ale pomůže dostat se o pořádný krok dál. Kámen je v hebrejšťině 'eben' a toto slovo má velice zajímavý základ, ve skutečnosti se totiž skládá ze dvou kořenů. Tři hebrejská písmena, která je tvoří, ALEF, BETH, NUN, neboli naše A, B, N, se dále dají rozdělit do dvou párů, jedním z nichž je AB, vysloveno 'abe', kterážto slovo značí ve většině semitských jazyků 'otec', zatímco druhým kořenem je BN, vysloveno 'ben', znamenající 'syn'. Kampak jsme se takto dostali? Papež neboli hierofant je pro všechny své věřící vždy 'svatým otcem', kdežto on je většinou oslovuje 'můj synu'. Už vidíte, jak nám to jedno do druhého nádherně zapadá?

– To vidím. Jde vlastně o otcovský i synovský poměr, pojatý duchovně.

– Takovéto pojetí ale nacházíme i ve světských vztazích. Otec se přece často stává zasvětitelům svých dětí, když zasvěcuje své syny do rodinného povolání. Vznikají tak celé rody udržující si po mnohé generace svá specifická povolání. Může to být třeba umění, hlavně v oblasti hudby, v lékařství, také ale třeba i v prostém kovářství.

– Něco mě právě napadlo. Starý Zákon se přece podrobně zabývá jednou duchovní dynastií.

– Jistě, máte na mysli čtyřnásobné následnictví, pocházející od Abrahama, přes Izáka a Jakuba, až k Josefovi. Zde také nacházíme prvky zasvěcení a to jak do duchovního, tak i do praktického života.

– Dospěli jsme tím vlastně až ke zdroji náboženství celého západního světa. Kde máme ale hledat zdroje veškerého nábožného citění?

– To ještě nikdo nikdy uspokojivě nevyložil a pochybuji, zda kdy také vyloží. Podle některých je náboženství lidstvu prostě vrozené, jiní si je třeba mohou vykládat jako zjemnění našich pohlavních pudů nebo i jinak.

– Jak na to nahlížíte vy?

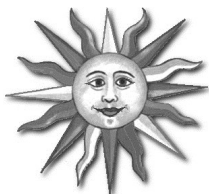
– Musím přiznat že je mi to dosti nepochopitelné. Víím sice, že potenciálně je nábožné citění mnohem mocnější než jakýkoli pohlavní pud, je s ním ale analogické v tom, že v obojím se nalézá touha po spojení rozdílného v celek. Přitom mě napadá: znak požehnání má určitě také co dělat s osvobozením člověka od otročení své pohlavnosti. Ty dva viditelné prsty nám přece říkají, že existují dvě možné cesty, kterými lze dosáhnout celistvosti, že cesta pohlavnosti přitom je tou podřadnou cestou.

– Tři skryté prsty. Ty přece musí značit Svatou trojici!

– Tím jsem si také jist, zde ale už opouštíme pole našeho náboženství. Je zvláštní, že se Trojice v některé své formě vyskytuje v každém vyspělém nábožensko-filozofickém systému, přičemž také vždy bývá tou jeho nejtajemnější částí. Na příklad, v tomhle klášteře jsem ještě nenašel nikoho, kdo by mi dokázal aspoň trochu slušně popsat co symbol svaté trojice vlastně znamená. Věřte mi, že jsem se snažil, protože mě to zajímalo, všichni ale jen pořád papouškují ty stejné fráze o Otci, Synovi a Duchu svatém. Jsem si docela jist, že kdybyste měl příležitost o tom diskutovat se samotným papežem, neodešel byste o moc moudřejší. Kdybyste vážil cestu třeba do Indie a v nějakém tamním 'ašrámu' si lehl k nohám mistra, dozvěděl byste se jen zhruba zase to samé, nejspíš zase pouze pod jmény Brahma, Šiva a Višnu. Jinak to totiž nejde, ty tři prsty jsou schované a takto schované zůstanou, na této naší úrovni rozhodně. Na těch dvou viditelných prstech nic tajemného není, poukazují prostě na to, že máme možnost volby. Jak si to vyložíme, to už je na nás. Demagog vám nejspíš poví, že jedna cesta vede k absolutní blaženosti a ta druhá k věčnému zatracení, nebo něco podobného.

– Vy s tím ale nesouhlasíte.

– Odmítám uvěřit tomu, že kdokoliv by mohl být tolik zlým, aby si zasloužil úplné zatracení. Názory na to se ovšem mohou různit.



Šestá arkána *Milenci*



Po několik měsíců potom docházel Viktor téměř každý večer do Parlonovy cely kde, často i dlouho do noci, vedli podobné rozhovory. Myšlenkou na to, že by se měl stát mnichem, se už přestal zabývat, naopak v něm pomalu začínalo klíčit rozhodnutí dále pokračovat ve své pouti. To ovšem znamenalo, že by musel opustit klášter. Když se o tom zmínil před svým učitelem, protože se na Parlona již tak začal dívat, ten ihned pochopil, že jeho žák již dospěl k rozhodnutí a to dříve než samotný Viktor, kterého se to nejvíce týkalo. Takový už byl Parlon a takto se k tomu vyjádřil:

– Velice vás tu budu postrádat, ode mne se toho ale už moc nového nedozvíte. No, budete mi tu moc chybět, budu také mít najednou

spoustu času. Takže se nejspíš přece jen dám do psaní té knihy, už si to slibuji dávno.

– Myslíte, že udělám dobře, když odtud odejdu?

– No, snad toho litovat nebudete. Jste mladý a pokud nechcete být mnichem, život tady pro vás přece jen není. Válka se sice ještě neschončila a hned tak neschončí, poslední dobou je ale v těchto oblastech celkem klid, snad se tedy s žádnými většími potížemi nesesetkáte. Už jste si dal nějak dohromady kam asi tak budete mít namířeno?

– Nejspíš do nejbližšího většího města. Jak říkáte, po tak dlouhém čase stráveném v tomto tichém místě by mi pobyt v trochu rušnějším prostředí mohl určitě být k prospěchu.

– S tím naprosto souhlasím. Dám vám adresu jednoho svého dobrého přítele, s kterým si jistě moc porozumíte. Býval kdysi mým žákem a teď učí na mojí bývalé univerzitě.

– Děkuji, půjdu rovnou za ním.

– Leccemu se od něho také příučíte.

K tomuto rozhovoru došlo před několika dny; nyní už se Viktor nacházel na cestě do města. Po dlouhém pobytu v klášteře, kde neměl mnoho příležitostí k procvičování nožních svalů, mu tyto dosti zakrněly, věděl ale, že to se brzy spraví. Za to, co mu studijní pobyt v klášteře ubral na lýtkovém svalstvu, mu v náhradu dodal do jiných a vyšších pater, takže si neměl na co stěžovat. Dříve než opustil klášter, poptal se několika mnichů, kteří mu poradili kudy bude pro něho nejbezpečnější cestovat. I když v blízké oblasti právě nedocházelo k žádným větším bojům ani k významnějším přesunům vojsk, přesto vyloučil jakékoliv hlavní cesty a vybral si cestu sice o hodně delší, ale určitě bezpečnější, představující pochod přes horstvo a husté lesy. Jeden z mnichů mu dokonce načrtl mapku, na které vyznačil ty nejdůležitější styčné body, která mu teď byla velice prospěšná.

Nemohlo příliš chybět k poledni za jednoho krásného slunečného dne, když procházel dlouhým, tichým a zeleným údolím. Nedávné deště způsobily, že vše kolem vzrostlo do nepříliš často vídaných rozměrů, což Viktorovi připomínalo císařovninu zahradu, kde v jediném prchavém okamžiku mu bylo povoleno pocítit přítomnost samotné matky přírody. Vzpomínka na tento duchovní zážitek v něm teď vyvolala podobný pocit vyrovnanosti a harmoničnosti, takže bezděky počal meditovat nad původem oněch dynamických sil, které jí jsou podřízeny a které způsobují takový náhlý a překotný růst. Dříve než něco vyroste, musí se to nejprve zrodit, říkal si. Před tímto zrozením muselo dojít k početí, k oplodnění; nade vším tím je zde ale tvořivá touha, bez níž by vše bylo bez života, vlastně by nic ani nevzniklo! Takže někde tam dole, pod těmito bujarými výkřiky životnosti, se musí nalézat proud prvotní energie...

– *Ano, tou jsem já!*

Zdalo se mu to jen, nebo skutečně uslyšel ten tenký hlásek který, jak mu to připadalo, zazněl odkudsi zdola? Zastavil se a pohlédl tím směrem. Usmívala se tam na něho baculatá tvářička malého chlapce, která jen stěží přečnívala ty vzrostlejší stvoly trávy. Dítě si přes ramínko neslo malý luk a kromě opasku s toulcem, který choval několik šípů, bylo docela nahé. Viktor prudce vydechl překvapením.

– Odkud jsi se tu vzal?

V odpověď uslyšel smích dítěte, rezonovalo to jakoby někde zazněly stříbrné zvonky.

– Ty jsi ale hloupý, no, přece jsi mě tady chtěl!

Viktor tu drzost pominul, je ostatně těžké hněvat se na dítě, které se navíc docela zjevně baví. Co je to ale za dítě, tohle chichotající se stvoření, které sem znenáhla odkudsi spadlo, aby si z něho dělalo legraci? Tvářit se na ně přísně se mu ale příliš nedařilo.

– Že bych tě byl něčím přivolal?

Začínalo mu ovšem už být jasné o koho se jedná, i když myšlenka to byla dosti fantastická. Kdo jiný by to mohl být, než to bájně stvoření, zvané Eros nebo také Amor? Je to sice bláznivé, ale...

Amorek se přestal smát, i když v naducaných tvářičkách mu to stále trochu pocukávalo.

– Asi sis toho nebyl vůbec vědom, to se totiž lidem tvého druhu čas od času stává, hlavně když pobývají v kláštrech a tak podobně. Tvořivá touha se nemá čím vybíjet, aspoň ne tak, jak tomu bývá u těch ostatních, kteří jí plývají vpravo, vlevo. No, a já jsem zase ohromně citlivý na všechny myšlenky, které se, byť vzdáleně, obírají tímhle námětem. Dalo by se říct, že mě něco takového přitahuje jako můru k světlu. Přičemž obvykle zůstávám nepozorován, protože lidé bývají většinou příliš zaujati předměty svých obdivů, než aby si dokázali povšimnout mojí maličkosti.

– Říkáš tedy, že můj ... jak bych se vyjádřil ... abstraktní zájem...

– Řekněme jen, že tím, jak jsi tu meditoval, jsi jaksi bezděky přesunul ohnisko svého soustředěného zájmu na jinou rovinu skutečnosti, čímž jsem se já stal dosažitelný tvým smyslům.

Eros sice vyhlížel jako děčko, rozprávěl ale jako dospělý a Viktorovi činil tento rozpor nemalé potíže. Amorek si toho asi všiml a udělal to nejlepší, co uměl, aby rozptýlil upjatou náladu. Začal se znovu hlasitě smát. Smích je nakažlivý a Viktor se brzy musel smát s ním. Teprve když už měli oba smíchu dost, zeptal se:

– Tak takhle ty to děláš, po straně, neviditelný, ale vždy připravený se vrhnout...

– Já se nikam nevrhám, tak leda tu trochu popošťouchnu, tam trochu píchnu, někdy to snad malinko zabolí, ale většinou se to tak lidem líbí. Odkud to na ně přišlo stejně nevědí, tak proč by jim vadilo trošku bolesti z mých šípů, které stejně ani nevidí?

– Věčná škoda, že tebe samotného také vidět nemohou, takové rozpustilé mladé pachole!

– Rozpustilé, to snad, ale mladé?

Vrásky, které se teď na Amorkově čele vytvořily, mu na dospělosti příliš nepřidaly; pořád to ještě byla dětská tvář, nyní ale tvář dítěte zarputilého. Viktorovi to nedalo, aby ho trochu víc nepoškádlil.

– No, na starce zrovna nevypadáš...

– Zdání klame.

Viktor ovšem znal báje o tomto mytickém stvoření, které mu už také dalo svými narážkami najevo, že jisté informace o něm samotném mu jsou rovněž dostupné. Měl-li však mít z takového nenadálého setkání nějaký prospěch, potřeboval Erota nějak vyprovokovat k tomu, aby toho o sobě prozradil co nejvíc. Pro tuto chvíli se tedy rozhodl předstírat nevědomost, i když tušil, že jeho společníka to nejspíš neoklame. Třeba by ale mohl přistoupit na hru.

– Jak jsi tedy starý?

– No tohle! O tom nemám potuchy, to neví nikdo.

– Ani tvoji rodiče?

– Víš, tohle bys říkat neměl, mě se to dotýká.

Dítě to sice řeklo jakoby s výčitkou, v očích mu ale přitom tolik svítilo, že to byla z jeho strany docela jasná hra. Výborně! Viktor se ji rozhodl hrát dále.

– Otec neznámý, to se stává často, matka ale většinou bývá známa.

– No, vidíš, u mne tomu tak není. Nemám vůbec nikoho, komu bych mohl říkat mami nebo tati.

Eros přitom tak šikovně zkroutil pusu, že opravdu vypadal jako ten nejsmutnější sirotek pod sluncem. Zákony komedie si ovšem vyžadovaly, aby Viktor teď přijal na sebe roli strýčka utěšitele a on se jí zhostil tím, že pohladil zlaté vlásy dítěte a nasadil ten nejutěšitelnější tón jakého byl schopný.

– No, tak si z toho nic nedělej! Ti hloupí Řekové, kteří tyhle pověsti rozšiřovali, to přece tak zle nemysleli. Musíš se na to dívat takhle; sice se nikdy nedokázali dohodnout na tom, kdo vlastně měli být tvoji praví rodičové, pokud ale kdy někoho z rodičovství podezírali, vždycky to byly jen samé veličiny, bohyně Gaia, Afrodita, bůh Ares...

– Zdá se mi, že jsi v tom klášteře nemarnil čas a obstojně ses vzdělával. Považuji si vždycky těch vzácných příležitostí, kdy se mohu pobavit s erudovanými lidmi, místo toho věčného strefování se do blekotajících blbounků.

Poznámka, i když míněná lichotivě, přivedla Viktora na myšlenku o legendárním střeleckém umění tohoto stvoření, navíc uvyklého provádět svoje operace kradmo a ve stínu soumravné zóny. Viktor se začínal trochu obávat toho, že by se mohl stát obětí nějakého úskoku, zejména když si s dávkou nervozity uvědomil, že tento malý lučištník se nezdá být nijak zvlášť citově vyrovnaný. Eros musel nějak uhodnout, co se děje v jeho mysli.

– Neboj se, se mnou jsi v bezpečí. Pro tuto chvíli docela určitě.

– Do budoucna mi ale bezpečnost nezaručuješ?

Myšlenka na to, že by se kdy měl stát terčem pro šípy tohoto rozkošného chlapečka, byla lechtivá a nesla v sobě navíc trochu příjemného napětí.

– Bohužel, žádné záruky nikomu nikdy zásadně neposkytuji. Ať je to král nebo žebrák, jeptiška či kurtizána, pokud mi k tomu nabídnou příležitost tak prostě střílím a bez varování. Jsem k tomu tak nějak neodolatelně puzený, rozumíš?

– Tvrdíš, že střílíš i po jeptiškách?

– S největším potěšením!

– Co takhle po budoucích jeptiškách?

– Hloupá otázka. Proč si myslíš, že se naprostá většina jeptišek ocitá v klášteře? Hojí se tam po nějakém hodně těžkém poranění!

– A ty, které kláštery opustí, ty to dělají ze stejných důvodů?

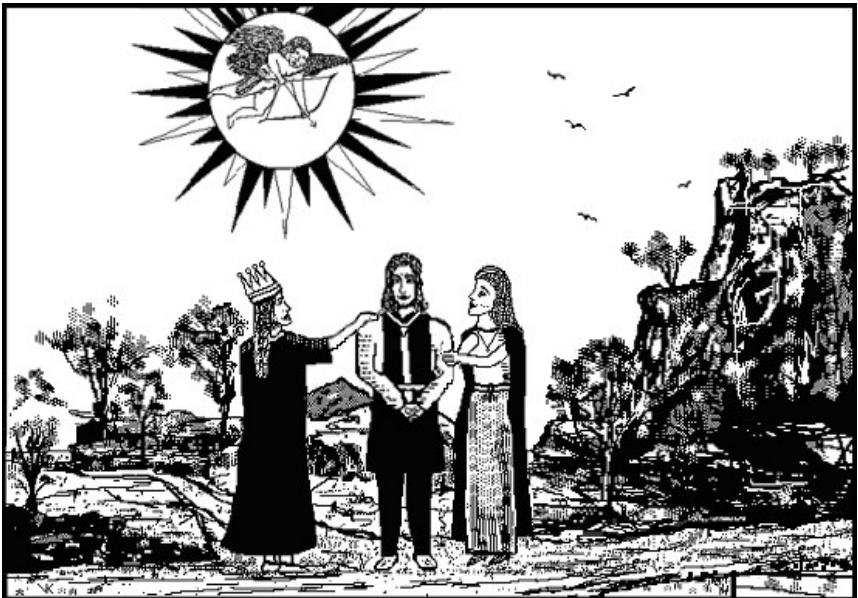
– Vím přesně, kam míříš. Dokazuje to ovšem jen to, že vy, lidé, jste všichni zranitelní.

– Nějaké výjimky tu přece být musí.

– Pár jich snad bude, jsou ale vzácné. Nestřílím jen tehdy, když to mám výslovně zakázáno.

– Kdypak to bývá?

- Jen ve výjimečných případech.
– Jakpak potom víš, že nemáš střílet?
– Občas se mi přihodí, že se potkám s lidmi, kteří mají silnější osobní vůli. Obvykle také mívají nějaký určitý cíl a svou silnou vůlí pak dokáží překonat nižší pudy.
– Ty tohle na nich poznáš? Jak se ti to jeví?
– Když se s tím setkám, narážím na takovou bariéru, je to jakoby si ti lidé nějak dokázali vytvořit ochranné pole, kterým by moje šípy neproletěly. Jakmile tohle pocítím, nestřelím, protože bych jenom plýtval municí.
– Mohu se tě ještě na něco zeptat?
– Střílej!
– Byl jsi ty v tom lese, než jsme se Světlanou došli do toho kláštera?
– Co si myslíš?
– Ty jsi přítom byl, vid'?
– Pokud se domníváš, že tady budu velebit tvoji silnou vůli, tak raději změňme předmět hovoru.
– Ne, já si nemyslím, že bych se byl nějak moc silně projevil, ta bariéra o které mluvíš tam ale byla, vid'?
– Když už jinak nedáš, tak tedy byla. Vycházela ale spíš odjinud.
Chvilí oba mlčeli. Viktor přitom přemýšlel, co je smyslem tohoto setkání, až doposud určitě nejpodivnějšího a nejméně očekávaného, které na této své cestě zažil. Opět, jakoby byl schopen sledovat co se děje v jeho hlavě, Eros odpověděl na nevyslovenou otázku.
– Jsem tu dnes hlavně proto, abych ti něco ukázal. Pojd'me, není to moc daleko.



Rázoval si to před ním soutěskou, kterou se končilo údolí a přestože byl tak malý, Viktor měl co dělat, aby mu stačil. Hošík namířil ke skupině stromů obklopených hustými křovisky. Proklouzl mezerou v křoví a pobídl Viktora, aby ho následoval. Ocitli se v přírodou vytvořené pozorovatelně, odkud bylo dobře vidět na nedaleké rozcestí, kde se zřejmě měla chystat nějaká podívaná. Eros ukázal na skupinku lidí, stojících na rozcestí.

– Podívej se dobře tamhle na tu společnost.

– Kterého z nich hodláš zasáhnout? Jsou tam přece tři lidé, dvě ženy a muž.

– To je právě ta otázka na kterou sám neznám odpověď. Slyšel jsi někdy o tak zvaném klasickém trojúhelníku? Ty tedy dovedou být pěkně komplikované, i když jde jenom o tři lidi! Za ta tisíciletí už jsem pochopitelně takovýchto případů měl nespočetné množství, stejně bych ale nikdy na výsledek svůj poslední groš nevsadil. Tak teď se jen dobře dívej!

S těmito slovy se Eros s lehkostí protáhl mezi křovisky a na okamžik se ztratil z Viktorova zorného pole. Potom se znovu objevil, tentokrát se ale vznášel na roztažených křídlech nad hlavami lidí, kteří si ho nevšimli nebo spíše nebyli schopni jeho přítomnost vnímat. Křídla, říkal si Viktor, přece jsem na něm předtím neviděl žádná křídla, odkud je najednou vzal? V duchu nad tím ale mávl rukou a soustředil se na scénu, která se před ním měla rozvinout.



Scéně dominoval mladý muž, jehož štíhlá a vysoká postava svým celkovým držením Viktorovi jakoby někoho matně připomínala, přičemž k tomu, aby mu mohl lépe vidět do obličeje, se muž nacházel trochu příliš daleko. Mladá a jak se zdálo i krásná žena se mu vinula k levému boku, přidržující se mu lokte způsobem, který naznačoval, že by si ho nejraději někam odvedla a to od druhé ženy, stojící po mladíkově pravici. Tato žena se zdála být o dost starší a měla také jemnější a vytríbenější způsoby. Lehce se dotýkala rukou mužova ramene a hleděla mu přitom do očí.

Která z těchto dvou žen se asi prosadí, uvažoval Viktor, zatímco jedním okem stále pozoroval vznášející se postavu Erotovu. Ten se ale k žádné rozhodné akci zatím neměl, zajímal se spíš jen o svoje

náčiní. Z toulce si vytáhl šíp, zkoumal pozorně jeho ostří, potom jej zase odložil a zkoušel si jiný. Jak to jen dokáže, s takovým lenošivým přístupem k věcem, pořádat svá tažení na nespočetné párky, trojúhelníky a kdoví jaké jiné milostné kombinace, s nimiž při vykonávání svých povinností přichází do styku? Už jsou tu spolu skoro hodinu a Eros ještě nevystřelil jediný šíp, pouze tím stále jen vyhrožoval. Je přece statisticky nepravděpodobné, aby někde na něho nečekala nějaká vážnější práce! I když ... třeba existuje víc takovýchto stvoření...

– To má co dělat s časem, hlupáčku, zaslechl v uchu Erotův šepot.

– To jen lidé si představují, že čas stále plyne stejnou rychlostí a stejným směrem. Já mám čas pod kontrolou, mohu jej dokonce i zastavit.

Andílek se na něho zdálky zašklebil a posměšně přitom naznačil malé pukrle. Takže určitě dokáže číst jeho myšlenky! Viktor opět pohlédl na protagonisty rozvíjejícího se dramatu. Vybere si ten mladík krásu těla, vydá se cestou smyslnosti a marnosti? Či má snad cesta k duchovnosti, cesta k vědění, pro něho mít větší přitažlivost? Zdálo se mu to jen nebo opravdu udělal Eros zamítavý posunek jako reakci na tyto myšlenky? Třeba to není tak jednoduché, třeba si to vykládá úplně špatně. Ostatně, kde je psáno, že by mladá a hezká žena musela být nutně frivolní, že by svého milence měla svádět z cesty? Nepotkal kdysi on sám mladou a atraktivní ženu, která sice byla svým způsobem svůdná, povrchní ale určitě nebyla? Docela snadno si dovedl představit, že by spolu prožili celý život, milující se navzájem, starající se o svoje děti, jejich prostřednictvím potom znovu prožívající svoje mládí a potom, stále ještě spolu, stárnoucí, stále se milující navzájem, stále milující samotný život! Nejsou snad i jiné druhy lásky, než tělesná touha po jiném člověku, nejsou větší a honosnější lásky, jakými jsou láska k vlastní rodině, k národu, k lidstvu, láska k celému světu? Není tomu tak pouze zde, na úrovni hmotné, kde pod samotným slovem "láska" se většinou míní splynutí dvou těl, přestože existuje vyšší forma manželství, ve které jde o splynutí dvou duší?! Po psychologické stránce tohle znamená, že člověk se snaží nalézt rovnováhu se svým protějškem, muž s tou jemnější, ženskou částí své osobnosti, žena naopak s tou silnější, mužskou částí, které jsou v nich obou skryty.

Náhle a docela jasně, Viktor chápal utajený význam některých alchymistických spisů, které kdysi objevil v klášterní knihovně a v nichž se opakovaně psalo o "alchymistické svatbě". Důležitou roli zde vždy hrála královna matka. Nemohla by být ta starší žena ve skutečnosti matkou jednoho z těchto mladých lidí a nikoli tedy rivalkou té druhé ženy? Je-li tomu tak, třeba jim ve skutečnosti dává požehnání do budoucího manželství! Jakoby chtěla Viktorovi potvrdit, že tyto myšlenky jsou vedeny správným směrem, dáma sňala ruku s mladíkova ramene a podstoupila stranou. Paprsek slunce se přitom odrazil od malé zlaté korunky, kterou měla na hlavě. Zlato je jedním z hlavních alchymistických symbolů a Viktor si proto vzpomněl na jeden z rozhovorů, který vedl se svým přítelem Parlonem a to brzy po příchodu

do kláštera. Vlastně právě tato debata v něm po prvé vzbudila zájem o tohoto člověka. V té době toho Viktor věděl o alchymii jen málo a jako většina lidí v takové pozici, měl k ní především negativní postoj. Vyjádřil se o tom tak, že pátrání alchymistů po proměně běžných kovů ve zlato mu připadá marné, dokonce i směšné.

– Copak asi vy víte o alchymii, mladý muži?, zahlaholil nato Parlon.

Viktorovi nezbývalo než se doznat k tomu, že kromě té zamýšlené přeměny kovů, je jeho znalost alchymie značně omezená. Přesto ale tvrdošijně trval na svojí pozici.

– Co vás tedy vlastně od alchymie tolik odpuzuje?

– Především tento motiv užítkovosti.

– Děláte stejnou chybu, jakou dělá většina bezvýznamných kritiků "práce". Jejich nevědomost jim nedovolí dohlédnout dále než za pouhou podobu věcí, protože tvrdošijně trvají na tom shlížet na všechno jen z materialistického úhlu. Což ovšem činí nemožnou jakoukoli rozumnou debatu o proveditelnosti takovéto přeměny a já se normálně podobným rozhovorům prostě vyhýbám. Nicméně jsem pro tentokrát ochoten s vámi o věci diskutovat. Pokud jsem vám totiž správně rozuměl, vy tuto možnost docela neztracujete, pouze se pozastavujete nad tak zvanými "alchymisty", jejichž hlavní motivací se vám zdá být touha po snadném zisku. Je tomu tak, či není?

– To je přesně ono!

– Nuže, právě to, že máte tolik na zřeteli morální principy, které má v sobě alchymie zabudované, mě přesvědčuje o tom, že byste mohl být schopen pochopit její zásady. Jinak bych totiž ani neplýtval časem nad tím, abych vás přesvědčoval o skvělosti této vznešené disciplíny.

– Tak mi o ní povězte víc, moc rád bych se poučil.

– Jistěže. Je nasnadě, že existuje plemeno nepoctivců, kteří vydávají se za alchymisty, jen klamou jiné lidi bez skrupulí, často i samotné korunované hlavy, když prohlašují, že dokáží vyrábět zlato z podřadnějších kovů. K nějakému tomu zlatu si přitom bezpochyby pomohou, to ale docela bez výjimky pochází z kapes naivních lidí, kteří jim vybaví laboratoře, živí je a vůbec se nechají vodit jejich vytříbenými způsoby za nos.

– To všechno už vím, jsou ale nějakí alchymisté, kteří opravdu zlato vyrobit dovedou?

– O tom s vámi diskutovat nehodlám, protože to je otázka osobní víry, povím vám ale jedno. Pokud alchymista dosáhl takovéhoho potenciálu, dávno přitom už překročil stádium ve kterém by bylo bývalo pro něho možné podlehnout pokušení a udělat si z toho výnosný obchod.

– Vy tedy věříte, že to možné je!

– Dokud se mi to samotnému nepovede, potom to zůstane právě jen tohle: víra. Mám ale i jinou víru, neřku-li jistotu, že člověk je schopen všeho.

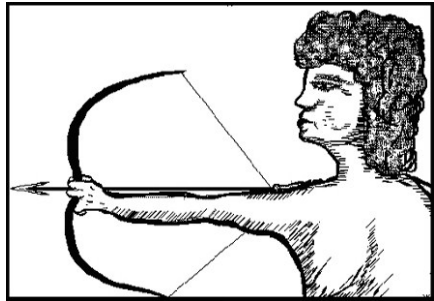
– I tehdy, kdy jeho hlavní motivací je touha po zisku?

– I tehdy. Nejde tu přece jen o hmotný zisk, máme tu také duchovní zisky. Má-li alchymista uspět, závisí to především na disciplíně myslí i

těla, na mocnosti jeho morálních principů. Ve své podstatě je alchymie očištným procesem, během kterého se, musím zdůraznit že postupně, dostávají vědomosti. Alchymista uvažuje v symbolech a zlato je jen jedním z mnoha symbolů, které ti praví alchymisté užívají. Zlato je vzácné, vnitřně strukturálně čisté, následkem čehož nerezaví, symbolicky se tedy nedá zkorumpovat. Jaký lepší symbol by si alchymista mohl vybrat jako svůj konečný cíl, jímž má být absolutní čistota duše?!

Rozmluva pokračovala dále a jak již víme, mnohé jiné po ní následovaly; právě tato slova se ale v této chvíli Viktorovi vybavila při pohledu na zlatou korunku na hlavě dámy. Ta jakoby se byla mladíkovi jemně připomněla tím, že mu položila ruku na rameno, potom ji ale odtáhla, aby mu dovolila se samotnému rozhodovat. Toto je přece to pravé jádro gnóze, napadlo Viktora; tělo této ženy je sice hmotné, ale ta pravá bytost uvažuje i jedná na vyšší rovině. Cesta, kterou se ubírá lidský duch, je plná překážek a pouze tím, že ty překážky rozpoznáme, dokážeme je překonávat. Gnóze je také vědomí toho, že někteří naši slabší druhové na stejné cestě mohou být náchylní k tomu, aby se nechali svést a že někdy potřebují naši radu a pomoc. Přitom ale rozhodnutí o tom, kdo má být jejich spolu-druhem, koho si vyberou za své manželské partnery nebo za přátele, to je nutno nechat jen na nich, na jejich vlastní víře, na lásce kterou pociťují.

Viktor přemýšlel. Copak teď asi udělá Eros? Podle vlastního přiznání střílí přece celkem impulzivně a bez uvažování, jak se ale zachová v tomto případě? Viktor pohlédl směrem k rozcestí a trojici tam stojící, okřídlené stvoření ale nikde nad nimi už vidět nebylo. Že by byl takovým lenochem?



– Kdepak, já a lenoch? To ať tě ani nenapadá!

Chlapec mu stál po boku.

– Proč jsi tedy nevystřelil?

– Podívejme se na něho! Najednou by chtěl střelbu. Domníval jsem se, že nesouhlasíš s násilím.

– Jistěže nesouhlasím, je mi to jen ale divné. Ty, se svojí reputací, proč v mé přítomnosti nikdy nestřílíš? To už je podruhé. Nevystřelil jsi na mne, nestřílíš ani tam na toho člověka. Copak jsem ti nějak začaroval ty tvoje šípy?

– No, podívaná na následky mojí intervence ti nebyla dopřána. A bys tedy věděl, o moc nepřicházíš. Vůbec to není žádná nádhera, když jinak docela normální lidé, někdy dokonce i staří páprdové u nichž bys nic takového nikdy neočekával, najednou ztratí veškerou orientaci, začnou se všelijak kroutit, bublat pitominky a vůbec se chovat, jako by byli od narození idioty.

– Zřejmě o nás, lidstvu, nemáš zrovna skvělé názory, nemám snad pravdu?

– Kdybys toho zažil tolik, kolik jsem toho kolem sebe už viděl já, taky by ses vypracoval na cynika.

– Neodpověděl jsi mi ale na moji otázku. Ta zněla: proč jsi nevystřelil?

– Ale vždyť to přece už víš.

– Měl jsem tedy pravdu s alchymickou svatbou, s gnózí?

– Skoro jsi se trefil do černého. A když jsi uvažoval o úloze lidské svobodné vůle, tak tahle rána šla úplně do středu.

– Bylo tam to silové pole?

– Kdybych měl mít pořád co dělat s takovou mocí vůle, ani bych si nevydělal na to příslovečnou slanou vodu.

– Takže se ti tohle moc často neděje...

– Na štěstí ne. Naposledy, jak si tak vzpomínám, se mi to přihodilo na jedné lesní cestě.



sedmá arkána **Vozataj**



Eros se zase vydal honit nějaká snadněji zasažitelnější srdce, takže se rozloučili a Viktor pokračoval na cestě do města. Měl se tam sejit s Parlonovým přítelem Chartonem a přemýšlel právě o tom, zda se budou jejich osobnosti také tak shodovat, jako jejich rýmující se jména.

Z pozadí uslyšel zvuky dusajících kopyt a hrčení kol a měl přitom co dělat, aby uskočil s cesty a to těsně před řítícím se válečným vozem, řízeným jediným mužem. Vozatajova vzpřímená postava se skoro okamžitě ztratila v oblacích zvířeneho prachu, Viktor si byl ale docela jistý tím, že v něm podle barevného kabátce i podle držení těla poznal onoho mladého muže, kterého nedlouho předtím pozoroval na křižovatce cest. Uniknuvše z dosahu Erotových šípů,

vydává se snad na nějaké opravdové válečné tažení? Svůj vůz rozhodně po válečnickém způsobu ovládal a to bez ohledu na pocestné jakým byl Viktor, který se hrabal zpátky na cestu, ústa plná spolykaného prachu.

Do města potom už dorazil bez dalších příhod a našel snadno i adresu, kam měl jít.

– Tak tedy, starý dobrý přítel Parlon si myslí, že my dva bychom si spolu měli rozumět. Jakkpak se mu daří, v té jeho klášterní samotě?

Charton byl vysoký štíhlý muž sice dosti těžko určitelného věku, jistě ale aspoň o generaci mladší než Parlon a přibližně také o tolik starší než Viktor. Vyhlížel jako zapřísáhlý asketa, což bylo ovšem jen zdání. Když později pozval Viktora na večeři, bylo hned vidět, že si dovede dopřávat a to jak jídla tak i pití. To ale přišlo později. Teď právě dočetl Parlonův dopis a přecházel po své pracovně, naslouchaje přitom Viktorovu vyprávění o klášterním životě. Stále ještě na pochodu, poptal se na několik věcí, než se konečně usadil v křesle naproti Viktorovi.

– Za prvé: ubytování. Žádný problém, budete bydlet u mne. Můžete zůstat jak dlouho chcete, místa tu je dost, budete mít i svůj vlastní pokoj. Za druhé: bylo by dobré, najít pro vás nějaké místo. Co jste vlastně studoval?

– Filosofii a historii.

– Troufal byste si na to, stát se lektorem?

– Proč ne?

– Výborně. Těch nikdy univerzita nemá dost. Zním se dobře s děkanem fakulty historie, určitě nás neodmítne. Tohle všechno tedy zatím považujeme za vyřešené a věnujme se těm opravdu důležitým věcem. Parlon mi tady píše, že jste poněkud pokročil ve studiích esoterických věd..?

Díky Chartonovým známostem skutečně bylo Viktorovi hned příštího dne nabídnuto dočasné místo lektora historie starověku. Předmět ho sice bavil a jako přednášející se dobře uvedl, když mu ale za nějaký čas nabízeli stálé místo, s díky je odmítl. V hloubi srdce totiž věděl, že to tak není míněno, aby strávil zbytek života učením na univerzitě.

Charton se stal Viktorovým mentorem. Byl již několik let vdovcem a velice mu vyhovovalo, když měl teď znovu příležitost si občas vážně promluvit se spřízněnou duší. Stali se z nich velicí přátelé, spolu také chodívali na schůzky různých zájmových spolků a často trávili celé večery i větší části noci diskutující a dohadující se o všem možném, milující přitom každou minutu takto prožitou. Viktorovi to někdy připadalo, jakoby se znovu vrátil do svých studentských let, přičemž si byl ale velice dobře vědom toho, že takovýto ideální stav věcí nemůže potrvát věčně.

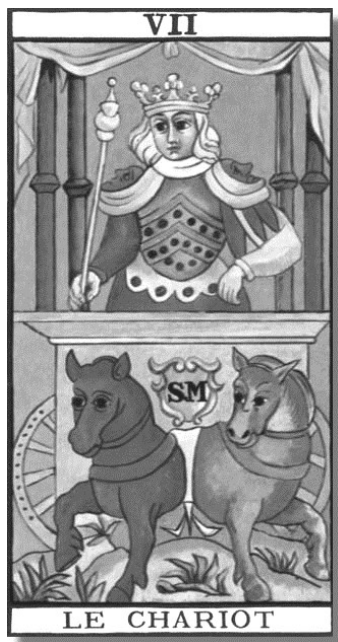
Mraky nedořešeného válečného konfliktu, které na čas odpluly jinam, se najednou zase začaly stahovat. Navíc bylo zřejmé, že ohnisko se přesouvá právě na město ve kterém žili a kterému hrozilo obležení. Došlo k všeobecné mobilizaci a všude kolem panovala veliká tíseň. Viktor tušil, že tentokráte už vojenskému mundúru neunikne, dokonce ani žádný útěk neplánoval, protože pocítoval, že má určité závazky vůči městu, které se mu mezitím stalo téměř druhým domovem. Přihlásil se tedy a byl přijat do jednotky domobrany.

Ustupující armáda si z města vytvořila pevnost a všude kolem se konaly přípravy k nastávající rozhodné bitvě. Viktorova jednotka byla umístěna na městských hradbách, připravena je hájit v případě porážky armády. Byl odtud dobrý výhled na válečné šiky, formující se k tažení proti nepříteli.

Jedna impozantní postava se vyjímalá na pozadí všeobecného ruchu; byl to muž ve válečném voze, muž kterého předtím už dvakrát spatřil. Stál vzpřímeně a bez pohnutí, s opratěmi v rukou, s pohledem pevně upřeným vpřed, nad hlavami vojsk, která se právě chystala vydat se na pochod. Podobal se přitom soše delfského vozataje, jednoho z největších uměleckých děl starověku. Známy také jako Heniochos, "ten, kdo drží opratě", tato socha jakoby pozorovateli vnucovala dojem, že hledí přes propast času, na celé generace minulých i budoucích vozatajů, kterým kdy bylo či bude dáno obhajovat lidskou civilizaci před hrozivými vlnami barbarizmu. V pohledu muže na válečném voze byla totiž nejen síla a sebejistota, ale také jistá, i když ukrytá dávka šlechtivosti a jemnosti, jakoby se už nemohl dočkat té chvíle, kdy jeho ruce budou moci odložit opratě, chopit se apollonské lyry a doprovázet se na ní při

deklamaci svých vlastních veršů, zapomínající na válečnické hrdinství, oslavující jen lidství i samotný Život.

Vozatajova ruka zatáhla opratěmi a vůz se pohnul kupředu. Viktor pocítil náhlou jistotu, že nadcházející bitva se skončí vítězně; nebylo pro něho prostě myslitelné si představit mocnost, která by dokázala čelit Vozatajově odhodlání!



Viktor s Chartonem stáli na balkóně, zatímco v ulici pod nimi se konal triumfální pochod vítězných vojsk, za neutuchajícího nadšení shromážděných davů. K těm největším ovacím ale došlo ve chvíli, kdy kolem projíždělo Vozatajovo spřežení; byl to právě on kdo se stal hrdinou dne, když podle mnoha očitých svědků téměř samotný dokázal odvrátit hrozící porážku a proměnit ji ve slavné vítězství. Skoro jistě to také znamenalo konec války; nepřítel byl na útěku a očekávalo se, že co nevidět bude kapitulovat.

O něco později, když oba přátelé spolu znovu probírali nedávno uplynulé události, Viktor se Chartonovi zmínil o tom, jak se kdysi již dvakrát náhodně potkal s válečným hrdinou i o tom, jaké myšlenky mu probíhaly hlavou, když ho pozoroval při přípravách k bitvě. Úvahu

uzavřel slovy:

– Teď si snad konečně bude moci zahrát na tu lyru, po tom co pro nás všechny udělal, si zaslouží trochu odpočinku.

Charton, který si něco kreslil na kus papíru, vzhlédl a usmál se.

– Jedinec toho mnoho nedokáže, dokonce ani když je podporován celou armádou. To, co se zdá být příkladem neuvěřitelného hrdinství, je ve skutečnosti jen projevem vyšších mocností, které si prostě někoho z nás označí jako svého činitele.

– Chceš snad tvrdit, že osobní vůle je pouhá smyšlenka, že jsme jen nějakou hříčkou v něčích rukou? Obávám se, že v tom se stěží dohodneme!

Charton si dal chvíli na čas s odpovědí.

– Esoterická věda přiznává existenci osobní vůle, bez níž by lidstvo nikam nepokročilo. Její zdroj ale nenacházíme uvnitř, ten je mimo nás, výše, tam odkud my čerpáme svoji životní energii. Samotná lidská osobnost nemá žádnou svobodnou vůli, kromě té, kterou vládne její duch a která je určena k tomu, aby jí zajistila konečné vítězství nad hmotností.

Charton se vrátil ke své kresbě, kterou za chvíli dokončil a podal Viktorovi. Ten viděl, že je to stylizovaný obrázek vozataje. Muž s korunou na hlavě stál na válečném voze, představovaném prostou krychlí s postranními koly. Čtyři pilíře podpíraly hvězdami posetý baldachýn, umístěný nad jeho hlavou. Místo koní, před vozem ležely dvě sfingy, jedna bílá, druhá černá. V pozadí byla silueta valem obklopeného města. Viktor si kresbu chvíli prohlížel, potom se podíval na svého staršího společníka s otázkou v očích.

– Pokus se soustředit na geometrické schéma toho obrázku.

Viktor se znovu zahleděl do Chartonovy kresby.

– Myslím, že už to mám. Vozatajova hlava s rameny tvoří jakoby trojúhelník, předeek vozu je čtverec. Ano, trojúhelník nad čtvercem. Duch nad hmotou.

– Tak, teď z toho udělej rovnici.

– No, přece $3 + 4 = 7$.

– Jinými slovy, součet mocností ducha a hmoty nám dává vítězství ducha nad hmotou. Dalo by se to říci ještě jinak. Sedmička, vítězství, náš Vozataj, je synem trojky, Císařovny a čtyřky, Císaře.

Viktor se na chvíli zamyslel.

– Potom tu máme také potenciál čísla sedm. $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7$. Dohromady dvacet osm. Zredukováno na dvě a osm to dává deset, dále zredukováno na jedničku. Takže číslo sedm, stejně jako číslo čtyři, nás vlastně zavádí zpátky k jednotě!

– Tak bych řekl, že už ti pythagorejská numerologie koluje v žilách. Vozataj představuje součet všech mocností a potencií, které ho předcházejí. Je jejich syntézou, je tím skutečným JÁ, je tou hlavní mocností, která se skrývá za životností hmoty. K jeho vítěznému tažení nedochází jen na opravdovém válečném poli, to se odehrává na všech možných rovinách, na polích umění, vědy i při jistých zkouškách iniciace. Tudy všude se řítí jím řízený válečný vůz, který je vlastně kombinací čtverce hmoty s baldachýnem nebeských sil.

– Proč jsi tam ale nakreslil dvě sfingy místo koní?

– Protože sfingy mají lidské tváře a zvířecí těla. Takové jsou i naše smysly, naše pudy, částečně lidské a honosné, částečně zvířecí a nízké. Jedna je navíc bílá a tudíž kladná, druhá černá, záporná. Neustále se mezi sebou hádají, neustále by nám jen chtěly klást otázky. Každá z nich má tendenci táhnout nás na tu svoji stranu, je to moc těžký úkol, naučit se je řídit, sladit je v jednotný pár.

– Nevidím nikde žádné opratě.

– Máš postřeh. Není jich zapotřebí. Dokud se náš vozataj nenaučí ovládat svoje myšlenky, spřežení se z místa stejně ani nepohne. Jakmile to dokáže, k řízení mu už stačí jen soustředěná vůle.

– K čemu je ten malý emblém na předku vozu? Takový kolík protínající kruh a nad tím okřídlený disk?

– V tom symbolu máme vlastně pohon celého vozidla. Je-li dobře stavěný a správně udržovaný, dodá vozu nesmírnou mobilitu, ten se dokonce pak může i vznášet! Tady jsem si trochu vypůjčil od indické symboliky. Snad jsi si už všiml toho, že ta naše pruděrní západní kultura

nemá žádné podobné symboly, jakými jsou "lingham a joni" neboli tvořivé spojení mužské a ženské energie. Plodivá energie, pokud je správně využita, nás dokáže vynášet na křídlech. Právě tak nás ale může stáhnout do těch největších hlubin, pokud ji zneužíváme. Máme tu ovšem to tolik často opakované šesté biblické přikázání, copak mi o tom povíš?

– Co bych o tom řekl? Jen to, že pokud si to budeme vykládat jako zákaz veškerého pohlavního styku a pokud se tím budeme i doslova řídit...

– Tak tuhle diskuzi spolu nepovedeme, protože tu ani nebudeme. Jistěže to má i doslovný význam, který je hlavně namířený proti manželské nevěře, je tu ale i jiný význam. Jakákoli nevěra je průvodní známkou slabosti vůle. Přitom naše vůle, na čemž jsme se už konečně dohodli, je hlavní podmínkou úspěchu v boji proti hmotnosti. Náš pohlavní pud nás na jednu stranu může poutat k hmotě velice silným způsobem, což se mnohým lidem stává. Přitom je ale také jedním z aspektů, kterými se projevují vyšší tvořivé síly. Pokud máme tuto sílu pod kontrolou, pokud ji udržujeme čistou a nezkaženou, stává se hlavním pomocníkem člověka při jakékoli tvořivé činnosti. Budoucí zasvěcenec se proto musí především naučit ovládat svoje pohlavní pudy, což bývá jedním z jeho nejtěžších úkolů.

– Jak je má tedy v sobě potlačit?

– V tom je právě ten problém, že se potlačovat dost dobře nedají. Dokáží potrápít dokonce i ty nejsvatější ze všech svatých, kteří také neunikají pokušení. Když se je pokusíme prostě ubít, vrátí se po čase s ještě větší silou, jako ta bájná Hydra, které narostou hned dvě nové hlavy, na místě té každé, kterou jsme jí usekli. Vítězství nad vlastní sexuálností je možné dosáhnout jen tím způsobem, který je naznačený tím okřídleným diskem na emblému. To znamená ne tak, že bychom ji potlačovali, ale tím, že ji sublimujeme a povznášíme na vyšší tvořivou rovinu.

– To určitě snadné není.

– Přesto to už děláš i ty sám, alespoň podvědomě. Kdybys totiž plýtval touto energií, nebyl bys tam, kde se nacházíš.

– Děkuji ti za uznání. Tak mě přitom napadá, nebyla to vlastně nenaplňená pohlavní touha, která v tom biblickém příběhu o Adamovi a Evě symbolicky způsobila pád celého lidstva? Pokud na tom něco je, neměli bychom jím ve skutečnosti být vděční za to, že zhřešili? Bez tohoto pádu by nebylo to, co následovalo. Neměli bychom potom možnost se zabývat hmotným světem, neměli bychom ani příležitost k tomu jej dobývat a nad svojí hmotností zvítězit! Mám ale k tobě otázku. Pokud se týče toho vítězství našeho symbolického Vozataje, znamená to, že se jím dosáhne konečného vykoupení?

– Kdepak, k vykoupení, jak tomu říkáš, je ještě hodně daleko. Tohle bylo sice slavné, přesto jen ale dílčí vítězství. Našeho Vozataje očekávají jiné zkoušky, očekává se od něho, že docílí dalších, ještě skvělejších vítězství.

— Řekl bych, že si toho je také dobře vědom. Víš, pořád mám ještě před očima ten výraz tváře toho člověka, před nadcházející bitvou. Ta nadčasovost, která se v ní zračila. Když potom jel v tom vojenském průvodu, stále to ještě měl v té tváři napsané. I když to hlavní, co v ní měl, bylo vlastní uspokojení.

— Ano, dosáhl slavného vítězství a může se teď po nějakou chvíli koupat ve vlastní slávě. Vlastně je to pro něho nesmírně důležité, dokonce naprosto nutné, aby si na chvíli odpočinul, aby si prožil ten triumfální pochod, aby do sebe nasál všechny ty obdivné pohledy. Obnoví se tím v něm všechny síly.



osmá arkána **Síla**



– **J**sem vážně moc nerad, že tě ztratím, budeš mi tu chybět. Zním tě ale natolik dobře, abych věděl, že nemá význam se tě snažit nějak přemlouvat!

Viktor právě oznámil Chartonovi, že se chce vydat na další cestu.

– Věděl jsem, že to pochopíš. Jsem ti moc zavázán za to všechno, co jsi pro mne udělal i za to, že jsi mě tu tak dlouho trpěl.

– Prosím tě, snad si nemyslíš, že z našeho přátelství jsi měl prospěch jen ty? Víš co? Ani bys mě nemusel moc přemlouvat k tomu, abych to tady všechno taky nechal a vydal se na cestu s tebou.

– Proč to tedy neuděláš?

– Jsem asi na to přece jen už trochu starý. Hlavní je ale to, že to je tvoje vlastní putování, že to tak je

míněno, tohle přece oba víme. Pokud máš kdy mít souputníka, nějak se někde v budoucnu ještě potkáte. Já jím ale nejsem a být nemohu, to prostě cítím. Dáš si na sebe dobrý pozor, že ano?

– Cestování by teď mělo být celkem bezpečné, válka se přece skončila.

– Tím bych si nebyl tak úplně jistý. Všude se to hemží bývalými vojáky a ti nevědí co najednou se sebou mají dělat. Kromě válčení se nikdy nic kloudného nenaučili, není se co divit, že spousta z nich se spolčila jako lupiči, kteří napadají pocestné. Docela snadno můžeš na nějaké někde narazit.

– To máš pravdu, musím si dát pozor.

Večer před zamýšleným odchodem se Viktor převaloval na lůžku a po dlouhou dobu nemohl usnout. Tušil, že ta rozhodná část jeho životní pouti se nachází přímo před ním a že bude muset v sobě nashromáždit veškerou sílu a odvalu, aby se přes ni dostal. Nakonec přece jen usnul. Každému z nás se zdají nějaké sny a ti kteří tvrdí, že nikdy žádné sny nemají, si prostě jen nepamatují co se jim zdálo. Většina snů může být jen prostými reakcemi na naše běžné denní radosti i strádání a i když se z nich můžeme hodně poučit o sobě samých, takové sny nejsou zdaleka tak důležité, jako ty mnohem vzácnější 'sebezasvětitelské' sny. Je-li nám

shůry seslán takový sen, obvykle nějak poznáme, že je pro nás důležitý a často se hned nato probouzíme. To proto, že sen si přímo vyžaduje, abychom si jej vtiskli za plného vědomí do paměti. Jako neofyt, Viktor měl několik takových snů a žádný z nich nikdy nezapomněl. Té noci se mu zdál jiný význačný sen.

Kráčel po cestě za krásného jasného dne, když náhle zahlédl na louce u pěšiny velmi podivný pár. Stála tam dáma, elegantně oblečená v modrou sukni s červeným přehozem, na hlavě měla klobouk ve tvaru lemniskátu. Toho si bdělý pozorovatel, jakým byl neofyt ve snu, nemohl nepovšimnout. Hned si také připomenul, že podobně tvarovaný klobouk už jednou viděl, ještě v dětství, v dávném snu o kouzelníkovi. Tato dáma měla v sobě také něco kouzelnického. U nohou, částečně pokrytý její róbou, jí ležel statný lev. Při pohledu na divokou šelmu neofyt málem podlehl popudu z místa utéci, dáma ho ale zastavila prostým posunkem a úsměvem. Sehnula se a svou jemnou a pěstěnou ručkou se chopila lvího čenichu, zatímco tu druhou mu zasunula do tlamy. Potom lehce zapáčila za spodní čelist a pomalu lví tlamu otevřela. Lev si to všechno nechal líbit, byl úplně krotký a krásnou kouzelnicí se nechal klidně ovládat. Jakoby přimražený k zemi, neofyt stál fascinován touto bizarní scénou, aby se hned nato probudil s jedinou větou, kterou k němu dáma pronesla a která mu doznívala v hlavě:



POHLEĎ NA TAJEMSTVÍ LIDSKÉ SÍLY!!!

Ráno se Viktor rozloučil s Chartonem a vydal se ven z města. Po několik dní cestoval celkem bez zvláštních příhod, nacházejí vždy jídlo i nocleh po zájezdních hostincích. Během svého působení v městě si dokázal z platu univerzitního lektora našetřit docela slušnou částku peněz. Většinu z nich vyměnil za zlaté a stříbrné mince, které měl nyní uložené v opasku. Protože se cítil bohatším než kdykoliv předtím, říkal si, že si teď může dovolit trochu pohodlí. Jednoho pozdního odpoledne mu ale začalo být jasné, že takovouto možnost ten večer už mít nebude, protože kolem něho byla jen samá divočina, v dohledu nebyla žádná vesnice, dokonce ani samota. Říkal si, že pro tentokrát se musí rozloučit s vidinou večere s obsluhou i pohodlného lůžka a začal se rozhlížet po vhodném místě k utáboření, když pojednou zaslechl praskání větví za nedalekými křovisky. Dříve než si stačil uvědomit co se děje, tři dosti divoce a zanedbale vyhlížející chlapi se odtud vyřítili a ocitli se přímo před ním.

– Stůj! Ruce vzhůru!

Jeden z mužů na něho takto vyštěkl, zatímco jeho společníci zaujali výhružný postoj. Takže Charton měl pravdu, tohle jsou určitě lupiči a on si pozor nedal, problesklo Viktorovi hlavou. Příští myšlenka se týkala jeho peněz, nebylo to sice žádné veliké jmění, pro něho to ale znamenalo hodně. Byl to výsledek mnoha měsíců poctivé práce a teď by o něj mohl docela dobře přijít. To si přece nemůže nechat líbit! Co má ale dělat proti třem rozlíceným chlapům, kteří na něho míří pistolemi, zatímco on má jen pár holých rukou?

Holé ruce! Před očima měl náhle vidinu urozené dámy, která ve snu holýma rukama dokázala zkrotit lva. Najednou pociťoval zvýšenou odvalu a sebedůvěru. Stál pevně před násilníky, pomalu stahoval vztyčené ruce a začal se přitom dokonce i usmívat. Začínalo být zřejmé, že tito muži si vůbec nejsou sami sebou tak jisti, jak se mu snaží dávat najevo. Něco mu také říkalo, že budou nanejvýše zmateni, když se nezachová tak, jak oni od něho očekávají; to jest nedá se na útěk, nezaútočí na ně, ale také se jim okamžitě nevzdá.

Tato zdržovací taktika se začínala ujímat; muži na sebe vzájemně pohlíželi, ani jeden z nich se neměl k tomu převzít iniciativu, určitě to nebyli řemeslní zločinci, spíš jen bývalí vojáci, asi se cítili v beznadějně situaci a hlavně museli mít hlad. Řekl si, že na tohle bude teď hrát. Stále s úsměvem, postoupil o krok dopředu.

– Co kdybych vás takhle pozval na večeři?

– Ty, že nás chceš pozvat?

Ten, který vypadal jako jejich vůdce, pohlédl s údivem na Viktora, potom na svoje druhy. Jeden z nich se také nechal slyšet.

– My tě přece můžeme klidně zabít!

– To tedy můžete, co byste tím ale získali? Nabízím vám svoje jídlo a o to vám přece jde, kvůli tomu mě zabíjet nemusíte. Neužili jste si toho zabíjení za války už dost?

Strefil se přímo do černého.

– Jak víš, že jsme byli vojáci?

– To nebylo těžké uhodnout.

Viktor si stáhl batoh, pozorně sledován třemi páry očí. Vyjmul odtud veškeré své zásoby jídla a rozložil je na zemi, přičemž bedlivě dbal na to, aby bylo vidět, že před nimi nic neschovává. Peníze měl ukryté v opasku pod kabátem a pevně věřil, že při pohledu na to, co pro ně muselo vypadat jako úplná hostina, muži si pro tu chvíli nevzpomenou na to ho prošacovat. O tom, že je to nenapadne po jídle, si ale nedělal žádné iluze a riskovat to ani nehodlal. Jakmile uviděl, že se plně zaobírají hltáním jeho zásob, chopil se za jejich zády svého ruksaku, potichu se vytratil za křoví a odtud se dal do běhu. Běžel co nejrychleji a zpomalil trochu až když se ujistil, že není sledován. Možná, že to od něho byla přehnaná opatrnost, třeba i mohl s vojenskými veterány zůstat a po jídle u táboráku si vyslechnout jejich válečné příběhy, snad by se byli i mohli nakonec rozejít jako přátelé... Také ale mohl přijít o všechny peníze, o houni na spaní, o zásobní oblečení, případně i o víc. Tím, že obětoval nějaké to jídlo, si tohle všechno uchoval a mohl se považovat za docela

šťastného člověka. Vždyť, jako ta dáma ve snu, dokázal zkrotit bestii holýma rukama!

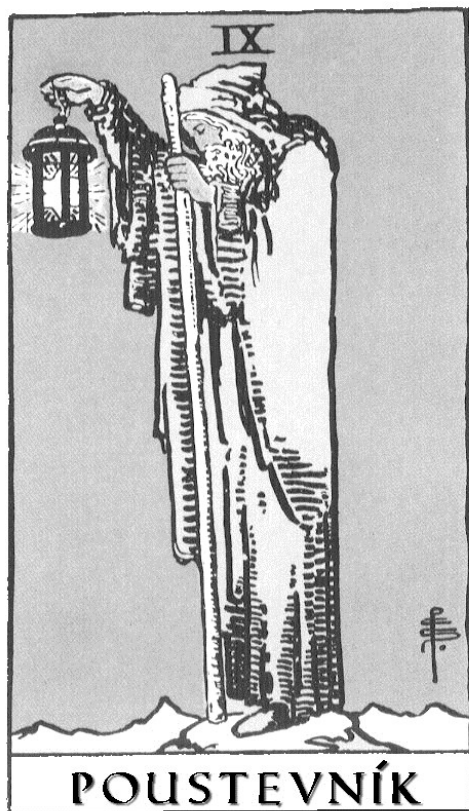
Co se vlastně skrývá pod slovem 'síla', uvažoval později Viktor, zatímco se ukládal ke spánku pod širým nebem. Je samozřejmé, že tu i tam se můžeme dostat do situací, ve kterých nám nezbývá nic jiného než se uchýlit k prosté fyzické síle, pokud jí ovšem vládneme. Naprosté většině možných konfliktů se lze ale buď úplně vyhnout nebo je aspoň vyřešit civilizovaně. Přesto je ale tolik snadné podlehnout divošskému pudu, který vede k ochraně vlastních teritoriálních zájmů a bít se o svoje vlastnictví za každou cenu. Máme-li si uchovat nad sebou kontrolu i v okamžiku náhlého nebezpečí, potřebujeme mít sebe-disciplínu, což se snadněji říká, než provozuje. Dokonce i člověk navenek vyrovnaný a nevzrušivý může mít pod kůží schovanu podřimující litou šelmu, která se náhle projeví a to v okamžiku kdy pocítí, že se jí jen trochu povolila uzda. Jakmile se už dostala ven, může nás pak kdykoliv napadnout a my potom ovládnání zcela zvířeckými impulzy, dokážeme se rozzuřit nad kdekjakou maličkostí v naší slepé vášni. Nebo i naopak, při sebemenším nebezpečí, kterému bychom měli dokázat čelit, se zachováme jako úplní zbabělci a utečeme nebo se vzdáme.

Jak si poradit s tímto lvem našich vášní? Musíme především pochopit, že žádným násilím jej zkrotit nelze. Násilí plodí jen další násilí a krotitel šelem, který se domnívá, že jemu svěřená zvířata si dokáže podrobit hrůzovládou, může očekávat jen to, že dříve či později se sám stane jejich obětí. Pokud se prostě pokoušíme naše animální energie potlačovat, naleznou si dříve či později nějaký jiný ventil a mohou se potom projevit jako nemoc, třeba jako zhoubný nádor nebo mentální problém. Na něčí jistě dobře míněnou radu, sice můžeme bušit pěstmi do pytlů s pískem, abychom se tak zvaně odreagovali, to se ale zabýváme jen následky, nikoliv příčinami.

Ten psík, který nám jakožto bláznovi na začátku cesty chňapal po patách, se nedá donekonečna ignorovat. V okamžiku, kdy si ho konečně povšimneme, začneme si i být vědomi přítomnosti nezkraceného lva, který nás také sleduje na každém kroku. Pohled na něho je sice ohromující, stejně tak jako ten pes i on se ale může stát nejlepším přítelem člověka. Skryté energie, kterými vládne, nám totiž mohou být nanejvýše užitečné, pokud je ovšem zbytečně nemarníme, pokud z nich dokážeme těžit. To nás učí vidina dámy se lvem, tento překvapivě sladěný párek dvou protikladů, pohádková 'kráska a zvíře'. Pohádky na toto téma jsou vlastně oslavou ženství a jeho jemnosti; milující žena v nich dokáže překonat strach a nechuť k šerednému a krutému zvířeti a tím dokáže to nemožné. Z příšery, která terorizovala své okolí, se stává člověk, z odporne žáby se po jejím polibku stává krásný mladý princ...

Tam, kde převládají láska s porozuměním, dají se krotit šelmy a stejný princip platí i tehdy, když se zabýváme zápornými stránkami naší osobnosti. Nejprve si musíme uvědomit, že tyto existují, potom se pro ně snažíme nalézt laskavé porozumění, nakonec je dokážeme zkrotit a přijmout je, jako věrné druhy při naší pouti.

devátá arkána *Poustevník*



Po horské pěšině, kterou se Viktor právě ubíral, by se mu bylo těžce šplhalo za bílého dne, natož za temnoty, která se rychle a hrozivě blížila. Stále si říkal, že co nevidět musí někde nalézt nějaké místo, které by mu poskytovalo aspoň částečný úkryt na noc, od níž si nemohl slibovat nic lepšího než že bude větrná a mrazivá až do kostí. Tam, kam až doposud vylezl, už ale nerostly žádné stromy a nikde na holých kopcích okolo něho nebylo vidět žádnou jeskyni ani skalní převis. Docela se už smířoval s tím, že si bude muset prostě lehnout na nějaké trochu rovnější místo a modlit se jen aby se ve spánku nesvalil dolů se svahu, když pojednou

zahlédl něco, co mu dodalo trochu naděje.

Kdesi vysoko a daleko nad ním se mihlo světélko. Nejprve si tím ani nebyl příliš jistý, protože světlo se skoro okamžitě zase ztratilo; přesto se ale tím směrem vydal, šplhající přes četné balvany i menší kameny, které neustále hrozily sesutím. Třeba tam někde je nějaké stavení... Kdo by ale bydlel v této pustině? Potom už nemohl pochybovat, světlo to bylo a pohybovalo se, takže někdo je musel nést. Světlo zase zmizelo a dost dlouho nebylo vidět, už začínal mít strach, že to byl přece jen nějaký přelud, potom se světlo ale náhle objevilo, mnohem blíže a přímo před ním. Brzy nato už rozeznal, že vychází z lucerny, kterou nese starší člověk. Jeho přímým zdrojem bylo něco co vyhlíželo jako šesticípá hvězda, která se zdála být zavěšená v prostoru uvnitř lucerny. Z lucerny vycházela neobvyklá a jemná záře, odrážející se na vousem porostlé tváři starce oblečeného v rudý hábit, překrytý modrým pláštěm.

Poustevník si v druhé ruce nesl solidní dřevěnou hůl, kterou na Viktora namířil, když k němu promluvil.

– Tak tě tady přece jen máme. Nemyslil jsem si zpočátku, že bys mohl dnes večer dojít až takhle daleko, nakonec jsi to ale zvládl!

– Copak vy jste mě čekal? Cestuji už dlouho a hledal jsem nějaké místo k přespaní, když jsem zahlédl světlo z vaší lucerny. Jak vy jste ale věděl o mně? Já přece žádné světlo nemám a přesto jste mi vyšel vstříc!

Muž se usmál. Podobné světlo, jaké vydávala hvězdná lucerna, se zdálo vycházet i z celé jeho tváře.

– To si jenom ty myslíš, že sebou žádné světlo nenosíš. Každý z nás si nosíme světlo, svoje vnitřní světlo, většina lidí ale o tom nemá ani potuchy. Ta světla obvykle bývají tak slaboučká, že se jen stěží dají zahlédnout.

– Říkáte, že 'stěží'. Takže někdo je přece jen zahlédnout dokáže.

– Jenom ten, jehož vlastní světlo se už trochu rozzářilo.

– Jako třeba vy?!

– Tvoje světlo už je o něco jasnější a oči mi ještě celkem slouží. O tom, že sem přicházíš, jsem věděl už od včerejší noci.

– Proto jste mi tedy mohl vyjít vstříc. Děláte to tak s každým pocestným, který sem k vám dojde?

– No, že bych si kvůli tomu namohl nohy, to se říct nedá. Jen málokdy sem někdo přijde a z těch, kteří sem přece jen zabrousí, skoro žádný si téhle lucerny nevšimne.

– Jak to, že si jí nevšimne?

– To proto, že jejich vlastní světlo je ještě příliš slabé. Když vidím, že sem někdo přichází, postavím prostě lucernu ven a jen těm, kteří se potom vydají tímto směrem, vycházím na půl cesty vstříc. Ty jsi jedním z mála. Tak už pojďme.

Šplhali dlouho společně po úzké stezce. Viktor by se byl od poustevníka rád dozvěděl něco víc o těch lidských světlech, situace se ale k hovoru nijak zvlášť nehodila, snad to později půjde lépe, říkal si. Konečně se dostali ke vchodu do jeskyně, která byla poustevníkovým obydlím. V ohništi byly ještě uhlíky žhavé, stačilo přiložit jen několik polen, aby se oheň zase rozhořel. Viktor přemýšlel, odkud asi bere poustevník palivo, když tu nejsou vidět žádné stromy, dokonce ani kleč. Nakonec ale zkontroloval svoji zvědavost, protože si řekl, že přece nesmí mařit čas ptaním se na maličkosti, když má příležitost se jistě dozvědět něco podstatnějšího. Z poustevníkovy spíže, jíž byl výklenek ve stěně jeskyně, se mu dostalo nějakých sušených brusinek a chlebové placky.



Poustevník potom uvařil v kotlíku bylinný čaj a usadil se naproti němu u ohniště. Nastal čas k tomu, aby si spolu popovídali.

– Ta vaše lucerna, nemohu tomu pořád uvěřit, že by to její světlo každý člověk neviděl. Je sice takové měkké a jemné, přitom ale jde člověku až přímo do duše.

– Vidíš, tím to právě je. Všimá si jí jen ten člověk, kterému zasvítí až do duše. Bohužel, lidské duše bývají většinou hodně pevně uzavřené. Říkává se, že oči jsou jako okna do lidské duše. Jen málokterí mívají ta okna stále otevřená a těm potom nic neunikne. Jiní se podívají ven jen tehdy, když se domnívají, že by snad mohli zahlédnout něco zajímavého. Ti jsou aspoň na cestě k tomu se něco dozvědět. Naprostá většina lidí si ale na ta svoje okna pověsí těžké žaluzie a říkají si přitom něco jako 'co oči nevidí, to srdce nebolí'. Samozřejmě, že to, co za něco stojí, se obvykle neobejde bez nějaké té bolesti. Tím, že se před tím uzavíráme, oddalujeme jen to, čemu žádný z nás nakonec neunikne, naši iniciaci, pouť naší duší, cestu za prastarými mysterii. Ty sis tohle už uvědomil, proto se tvoje oči začínají otevírat.

– Znamená to, že také někdy ponesu podobnou lucernu, aby jiní mohli zahlédnout její světlo?

– Než k tomu dojde, tvoje vlastní světlo se musí ještě víc rozsvítit.

– Jak toho mám dosáhnout?

– Tak, že mu přidáš trochu paliva pokaždé když se potkáš s někým, kdo má vědomosti a kdo je připraven se o ně podělit.

– Předal byste mi vy svoje vlastní vědomosti?

– To hlavní, co ti já mohu dát, jsem ti už dal.

– Mínete tím pohled na to vaše světlo?

– Ano. To ti už nikdy z mysli nesejde, navždy ti bude pomáhat zahánět stíny, pověry a lenošivé myšlenky, které by se ti tam jinak mohly uhnízdít, jako ti bájní stymfálští ptáci.

– Já bych se ale tolik rád od vás dozvěděl víc!

– To vím. Nejraději bys tu se mnou zůstal, stal se mým učedníkem. Obávám se, že v tom tě musím zklamat. Není to tak míněno, abych se já stal tvým učitelem a pro tebe by to ani nebylo dobré zůstat zde, ani nikde jinde, příliš dlouho. Moje vlastní zkušenosti by ti totiž k ničemu moc nebyly. Naše cesty se liší. Oba se sice snažíme dopátrat té jediné pravdy, k té ale vede nekonečné množství cest a každý z nás si musíme najít tu svou vlastní cestu. Každý člověk má jiný původ, jiné zázemí, jiné zájmy, svůj vlastní způsob myšlení a tudíž i jiný způsob chápání. Některé z lidských cest se mohou vzájemně dotýkat, mohou se po nějaký čas ubírat i souběžně, přesto je ale každá z nich naprosto unikátní.

– Existují ale přece takoví lidé, kteří vyučují jiné prastarým moudrostem, dávnověkým mystériím!

– Buď vždycky nanejvýš opatrný, potkáš-li se s někým kdo o sobě prohlašuje, že učí moudrost, že je učitelem esoterických věd. Už přece v bibli se varuje před falešnými proroky. Netvrdím sice, že ten kdo chce učit jiné lidi musí být falešným prorokem, přesto si ale dej pozor než si s někým něco začneš, než se k někomu pevněji uvážeš. Mohlo by se ti

snadno stát, že bys ztratil hodně času, než bys poznal, že tě vlastně jen sváděl s tvojí cesty.

– Takže vy nevěříte v to, že by se člověk měl stát učedníkem někoho vyspělejšího než on sám?



– Já věřím především v to, že vlastní cesta je vždycky ta nejlepší. To ovšem nemusí znamenat, že by se jeden měl vždy stranit těch ostatních. Někdy je vhodné, dokonce i žádoucí, spolčovat se jinými lidmi podobného smýšlení, přátelit se s nimi, vyměňovat si názory. Existují přece spolky, které tu v té či oné formě přežily staletí, dokonce tisíciletí. Kdyby ty neměly význam, dávno by již byly zašly. Některé jsou důležitější než jiné, některé mají v sobě víc života právě v době kdy k nim přicházíme, jiné se právě nacházejí v období jakési hibernace, kdy třeba nabírají síly k příštím pozitivnímu vývoji. Pro člověka jakým jsi ty je důležité nalézt ty, v nichž se nacházejí lidé kteří ti mohou pomoci dostat se dále. Nebo naopak. Jindy totiž může nějaký spolek čekat právě na tebe nebo na někoho tobě podobného, aby se mohl patřičně rozvinout. Když hledáš lidi

s nimiž bys mohl spolupracovat, dávej si vždycky dobrý pozor abys ses na nich potom nestal příliš závislým. Jinými slovy řečeno, měj vždycky předem oči otevřené a hledej v jiných záblesky toho světla, které jsi dnes spatřil a podle něhož poznáš, zda se jim dá věřit. Jedině tak můžeš poznat ty pravé učitele a podle toho také oni poznají, že ty jsi připraven se od nich učit.

– Je to nutné, abych se sám stal také poustevníkem?

– Každý z nás jsme nějakým způsobem poustevníkem. Stáváme se jím skoro pokaždé kdy se potřebujeme opravdu dobře soustředit na úkol, který před námi leží. Jsou zde také jisté zkoušky iniciace, které musíme všichni prodělat, a to dříve či později. Podle našich individuálních dispozic, některé z nich budou pro nás snadnější, jiné zase obtížnější. Ty těžší zkoušky si od nás vyžadují většího soustředění, takže řešení některých situací může trvat měsíce, jindy nám to potrvá roky než úkol vyřešíme, někdy na to nestačí ani celý život.

– Potom ale nemáme šanci k tomu dosáhnout cíle!

– Nedosáhneme jej v tom kterém životě, to je pravda.

– Máme tedy tedy více životů?

– O tom bych raději moc nediskutoval.

– Proč ne? V mnoha filozofických i nábožných doktrínách se přece hovoří o reinkarnaci.

– Je otázkou, zda nám je víra ve znovuzrození k něčemu prospěšná. Já si myslím, že je lépe, jednáme-li za každých okolností tak, jakoby se nám toho času nedostávalo, jako bychom měli třeba už zítra jednou provždy z tohoto světa odejít. Čas od času se jistě potkáš s lidmi, kteří ti budou tvrdit, že už prožili těch životů víc a že si je pamatují, že tu už kdysi byli třeba jako egyptští faraonové nebo římsí císaři. Jen stěží jako nějakí otroci, obyčejní vojáci nebo služebné dívky, toho si prosím všimni! Co ale s tím? Já nic nepopírám. I kdyby to byla pravda, i kdybych ti teď mohl povědět, že máš, řekněme, k dispozici ještě tucet dalších životů k tomu, abys dosáhl dokonalosti na této rovině existence, k čemu by ti tato informace mohla být platná? Spíš by ti to jen uškodilo, třeba by tě to jen svádělo k liknavosti, mohlo by tě to i dovést k rozhodnutí se své cesty prozatím vzdát a prohrát jedenáct životů s tím, že to všechno doženeš v tom posledním! Dáš si ještě trochu čaje?

Zasmáli se tomu a popili čaj, který chutnal výtečně. Viktor se ale dalšího vyptávání vzdát ještě nehodlal.

– Prohlásil jste před chvílí, že každý z nás jsme svým způsobem poustevníkem. Jak jste to myslel?

– Tak, že poustevnictví je stav mysli, kterým všichni procházíme a s kterým se vyrovnáváme podle vlastních dispozicí.

– Řekl bych ale, že to musí být velice důležitá iniciační zkouška.

– Ty jsou všechny stejně důležité. Z individuálního hlediska nám ale některé mohou připadat snadnější než jiné, poněvadž naše mysl je už na ně nějakým způsobem naladěna. Třeba jsme o něčem podobném už četli a hodně přemýšleli nebo jsme se už setkali s podobným problémem a úspěšně jej vyřešili. Vezměme si jako příklad moji vlastní situaci. Cítil jsem se povolán k tomu, abych po nějaké ty roky žil sám v téhle pustině. Mně to vyhovuje, někomu jinému by k tomu ale stačilo třeba jen několik měsíců a další člověk by to třeba vyřešil tím, že by se jen na nějaký čas vzdal společenského života. V krajním případě potom někdy může stačit dokonce jen to potkat se se skutečným poustevníkem, jako ses ty potkal se mnou. Přitom všichni z nás, každý tím svým způsobem, bychom měli dosáhnout v zásadě stejného výsledku, jímž by byla úspěšně složená iniciační zkouška.

– Jak by se ale pouhé setkání s poustevníkem mohlo srovnávat s roky prožitými v téhle jeskyni?!

– Docela snadno, to mi věř. Událost prostě navodí tvoje myšlenky určitým směrem a o zbytek už se potom postará ta větší, nevědomá část tvojí mysli. Iniciační zkouškou přitom proběhneš aniž by sis toho vůbec byl vědomý. Přitom jiná zkouška, která by mohla být docela snadná pro mne, může tobě způsobit mnohem větší potíže.

– Jak poznáme, kdy se máme s problémem zdržovat a kdy můžeme postupovat dále?

– Většinou to prostě vytušíme. Pokud si s něčím nejsme zcela jisti, nejlépe je chvíli vyčkat, co nevidět se nám dostane nějakého pokynu, který nám naznačí co máme dělat.

– Tedy, jaksí, nevzpírat se svému osudu?

– Chceš-li to nazývat osudem, budiž.

– Jakou roli v tom všem hraje náhoda?

– Pro zasvěcence v životě žádná náhoda neplatí, vlastně neplatí pro nikoho. Vše, co se nám kdy stane, jsme si přivodili sami. Leccos nám může jako náhoda připadat, to ale jen proto, že skutečné příčiny nám jsou skryty.

– Takže ve skutečnosti to pro nás stále zůstává náhodou, protože to ovlivňovat nijak nemůžeme.

– To není tak docela pravda. Jakmile ty příčiny vypátráme, stáváme se přece pány situace.

– V něčem si nicméně vybírat nemůžeme. Například v tom, kde, komu a kdy jsme se narodili. To je nám přece už dáno a s tím se nic dělat ani nedá.

– V tom máš sice pravdu, momentálně si musíme vystačit s tím co máme. Nedostali jsme to ale nijak náhodně.

– Mohli jsme si snad nějak vybírat svoje rodiče, svoje životní prostředí? To přece je ...

– Já vím. O tom jsem původně ani hovořit nechtěl, protože to není pro nás nijak podstatné, co si myslíme o nějakém jiném životě, ať už po smrti či před narozením. V okamžiku kdy jsme se narodili, vše co k tomu vedlo i to, zda jsme to mohli či nemohli ovlivňovat, se stejně stává irelevantním. Jediným naším úkolem je soustředit se na náš současný život, v rámci možností a schopností, které máme. Svoji rodinu, svoje tělo, svoje vrozené klady i nedostatky, to už změnit nemůžeme. To vše a mnohé jiné, je pod vlivem zákona, kterému staří Řekové říkali 'nemesi' a který Indové nazývají 'dharma'.

– Takže jsme přece jen dosti svázáni.

– Nezapomínej na to, že světem, ve kterém žijeme, vládne dualita a že zde vždy musí být rovnováha. Tyto zákony, nemesi a dharma, mají každý dvě ruce a tou druhou rukou je naše svobodná vůle.

– Máme tedy vždy svobodu rozhodování?

– Řekl jsem již přece, že hlavní je rovnováha a rozsah naší vůle je proto omezen danými zákony. Následky našich rozhodnutí musejí také být rovnovážné ve smyslu dobra či zla, které přinesou nejen nám, ale i těm ostatním lidem jichž se mohou týkat. Proto někdy můžeme situace podstatně měnit nebo aspoň značně ovlivňovat, jindy to ale tak snadné není.

– Řekl jste, že měnit na příklad nemůžeme naši rodinu.



– Měnit ji nemůžeme, to je pravda. Samozřejmě, že po biologické stránce se nedá dělat nic, rodiče a příbuzenstvo tu prostě máme a musíme je přijmout takové, jací jsou. Svobodu rozhodování máme ovšem v tom, jak se k nim chováme, zda k nim plníme své povinnosti, jak je plníme, jakým způsobem své příbuzné ovlivňujeme, zda jim svým chováním dáváme dobrý příklad, a tak podobně.

– Dobře, máme si vážit především svých rodičů a vůbec svých příbuzných. Co ale ti ostatní lidé, kteří se okolo nás vyskytují? Máme větší svobodu rozhodování na příklad v tom, koho si vybereme za své druhy, za své přátele?

– To samozřejmě máme a do značné míry. Proto je důležité si vše dobře rozmyslet, než se k nějakému přátelství uvážeme.

– Podle vás nehrají náhody v našich životech roli. Přitom to ale vypadá tak, že s mnohými lidmi si náhody stále jen pohrávají a pohazují jimi sem a tam. Proč je tomu tak?

– Víš co? Mám teď takový dojem, že v tomto směru se ti na tvoji zvědavost brzy dostane odpovědi a to z povolanejších úst. Co kdybychom toho tedy nechali a trochu se prospali?

Poustevník ukázal na lůžko z větví a suchého mechu v rohu jeskyně a Viktor neměl žádné námitky, protože byl opravdu unavený. Usnul v té chvíli, kdy na ně ulehl.

Když se ráno probudil, poustevník už byl vzhůru a zabýval se přípravou snídaně. Po společném jídle to Viktorovi nedalo:

– Tolik toho ještě nevím! Nemohl bych ještě nějaký čas zůstat a trochu víc se u vás přiučit?

– Je sice pravdou, že se máš mnohé naučit, ode mne se to ale nedozvíš. Jednak není mým posláním být tvým učitelem, čas k tomu ale také ještě nedozrál. Čekají na tebe jisté zkoušky, teprve potom se toho můžeš dozvědět víc.

– Jaké zkoušky to budou?

– Neřekl bych ti, ani kdybych to věděl. Nevím, protože každý z nás máme svoji individualitu a podle ní se ty zkoušky také řídí. Věřím ale, že při nich nezklameš. Pokud si se svým odhodláním nejsi jistý, připomeň si v duchu to světlo, které jsi spatřil, to ti dodá síly a rozhodnosti.

– Víím, že to budu potřebovat.

– Ještě jedno bych ti chtěl připomenout. Nejsi už teď žádný novic na této cestě, nejsi už neofytem. To by sis měl v mysli teď zakotvit. Pomohlo by ti, kdybys v sobě od této chvíle viděl adepta, který hledá cestu k poznání.

– Budu to mít na mysli. A za všechno vám moc děkuji!

– Za málo. Sbohem!

Přitom jak kráčel pustou, ale překrásnou horskou krajinou, adept měl mnoho k přemýšlení. Několik let uběhlo od té chvíle, kdy v podobně výrazné krajině našel chrám, ve kterém se setkal s velekněžkou. Na

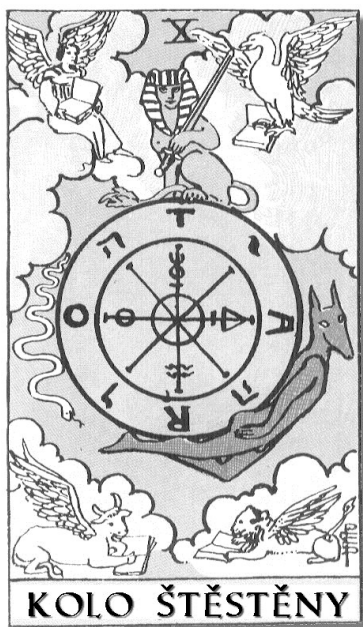
klíně tehdy měla otevřenou knihu. Dovnitř chrámu mu vstoupit nedovolila a nesměl ani nahlédnout do té knihy, o níž tušil, že je souborem esoterických zákonů, týkajících se přírody.

Právě se potkal s člověkem, který se zřejmě těmito zákony řídil. Jen na okamžik před ním poodhrnul roušku, která je pokrývá, nedal mu ale možnost zůstat a trochu víc se poučit. Poustevník prohlásil, že není učitelem a adept ve Viktorovi chápal, proč tomu tak musí být. I když se nachází na vyšší duchovní rovině, poustevník nikoho nic učit nemusí. Svou pouhou existencí, svým skromným a nenáročným životem, vyrovnaností své mysli, tím vším dokazuje, že cíle, které si adept vytyčil opravdu stojí za tu námahu, kterou do všeho vkládá.

Poustevník navenek vyhlíží jako postava nečinná, stejně jako velekněžka nosí modrý plášť, který ho navenek činí pasivním, pod ním má ale šat rudé barvy, která prozrazuje jeho neutuchající vnitřní aktivitu. Kromě svého šatu, lucerny a hole, nevlastní poustevník vůbec nic, vše co potřebuje k existenci, včetně potravy, topiva, jeskynního příbytku, mu darovala příroda. Na jistém úseku své kdysi dávno započaté duchovní pouti se musel přeplavit přes onu řeku, která dělí hmotný svět od světa duchovního a na opačném břehu zanechal hromádku toho, co s sebou až do té chvíle nosil, co se mu zdálo být až doposud žádoucí a potřebné. To, od čeho se naprostá většina lidí nedokáže odloučit. On se toho všeho ale dokázal zbavit, dokázal vše přebytečné prostě odhodit. Dokonce i tu loďku, která ho přes řeku přepravila, pustil po proudu řeky. Třeba ji někdo nalezne, třeba se někomu také hodí k přepravě na opačný břeh. Kromě toho by přece bylo absurdní, když se s ní měl vláčet až na vrchol té hory na níž přebývá.



desátá arkána **Kolo štěstěny**



V podhůří, kde se Viktor ocitl když sestoupil s poustevníkovy hory, už byla krajina trochu více obydlená a když míjel pole, na kterém pracovalo několik lidí, zašel si za sedlákem, který na ně dozíral a zeptal se ho, zda by náhodou nepotřeboval ještě jeden pár rukou k práci. Muž nabídku s radostí uvítal. Statek byl dosti veliký, takže i poté kdy byla úroda snesena do stodol, bylo tu ještě pořád dost práce. Venkované se k Viktorovi chovali dobře, takže nakonec zde zůstal mnohem déle, než původně zamýšlel. Tělo si brzy zvyklo na manuální práci a na povolání univerzitního lektora, které ještě nedávno vykonával, si už stěží kdy vzpomněl. Okolí bylo krásné, takže když právě neměl žádné povinnosti na statku, chodil na

dlouhé procházky, někdy trvající i několik dní, během nichž pozoroval přírodu, jíž se v těchto končinách civilizace téměř vůbec nedotkla. Po všech zkušenostech, které během svého putování nasbíral, ji také viděl úplně jinými očima než kdykoliv předtím. Občas ho přitom napadlo, že tyto samotářské výlety spojené s meditací se musejí dosti podobat existenci, kterou vedl poustevník v horách, na jejichž vrcholky odtud stále ještě dohlédl. To, aby se za ním znovu vydal ho sice také napadlo, tušil ale, že by nebyl nijak zvláště vítaný. Rozhovor, který s tímto mužem vedl toho pamětihodného večera, byl a musel také zůstat, jediným.

Takto uplynul podzim a na statku zůstal i přes celou zimu. Takováto venkovská idylka ovšem nemohla trvat donekonečna a s příchodem jara už to Viktora začalo opět táhnout dál. Proto také jednoho večera sedlákovi oznámil, že odchází a příští ráno, poté kdy se s těmito venkovany rozloučil, už byl znovu na cestě.

Směřoval k jezeru, které sice leželo trochu stranou od zamýšlené cesty k nejbližšímu městu, které ale chtěl vidět, protože zaslechl mnohá vyprávění o tomto kouzelném místě. Podle nich mělo jezero být značně veliké, skoro velikosti menšího moře a téměř úplně obklopené lesy. Těmi nyní procházel, pokoušejíce se zachovávat směr, což nebylo

snadné. Neměl takto zdání o tom jak blízko jezera se už nachází, dokud se náhle neocítl na okraji skalního srázu, který spadal přímo do vody. Postál chvíli, aby se dosyta vynadával na vodní hladinu temně indigové barvy, naznačující, že pověsti, které slyšel vyprávět o nesmírné hloubce jezerních vod, by nejspíš mohly být pravdivé. Potom se rozhodl, že se pokusí slézt po stráni dolů, aby se dostal až přímo k vodě.

Obcházel právě jedno skalisko, když mu cosi těžkého dopadlo na záda. V tom okamžiku také pocítil, že ho zezadu někdo drží tak těsným stiskem, že nemůže ani pohnout pažemi. Pokusil se otočit hlavu, to ale také nešlo, protože něco ho tlačilo do zátylku a to velikou silou. Pochopil v té chvíli, že se nachází v dosti obtížné situaci. Chtěl se aspoň podívat na ruce, které ho objímají, místo těch, semknuté kolem svého těla, zahlédl ale silné, chlupaté tlapy s drápy, které mohly náležet jen nějaké veliké kočkovité šelmě, snad lvu či tygroví! V zátylku ucítil horký dech a uslyšel přitom svůj vlastní výkřik.

– Fuj! Co je to???

Ženský altový hlas mu odpověděl.

– Ticho! Otázky tady dávám jenom já.

– Co, že ...?

– No, a už zase něco mele. Poslyš, ptát se budu já a ty budeš laskavě odpovídat. Mám to ještě jednou opakovat nebo je ti to už jasné?

Pravidla, která jeho věznil, či spíše věznilka, stanovila, byla opravdu jasná a Viktorova situace mu nedovolovala se o ně přít. Mocné tlapy s ostrými, zahnutými drápy, by ho byly dokázaly v několika vteřinách roztrhat, pokud by na pravidla této podivné hry nepřistoupil. Poslední věta, kterou slyšel, byla otázkou a musel na ni tedy odpovědět. Nejhlavnější je, zachovat klid, říkal si.

– Je to jasné a rozumím...

Řekl to tak, aby to znělo co nejkrotčeji, přitom ale zkusil učinit pár krůčků, aby se přesvědčil, že aspoň nohy má volné. Reakcí na tento pohyb byly zvuky a závan větru, což vše mohlo být způsobeno jediné máváním obrovských křídel, jimiž nestvůra na jeho zádech zřejmě vyrovnávala svou poněkud narušenou rovnováhu. Lví tlapy, křídla, lidský hlas a tedy pravděpodobně i tvář, silný, těžký trup ... ne, to přece nemůže být ... co jiného by to mohlo být?!

... paní Sfingo.

Rychle dokončil větu. Bylo to sice neuvěřitelné, jinak tomu ale být nemohlo. Konečně, zažil už jiná podivuhodná setkání a když tu už byl Eros, proč by tu také nemohlo být i toto mýtické stvoření? Přestože se stále nacházel v zajetí sfingy, situace pro něho přece jen už nebyla docela tak beznadějná, jak to jen před pár vteřinami vyhlíželo. Tím, že teď věděl kdo ho napadl, získal malou výhodu. Mýtické příběhy ho vždycky nanejvýš poutaly, sfinga se v nich často objevovala, od těch egyptských mýtů až po řecké. Tato sfinga, která mu právě sedí na zádech, je zřejmě stejně posedlá tím, že musí napadat pocestné a klást jim otázky, jako ta pověstná, která zavedla hrůzovládu nad starořeckými Thébami. Byl to Oidipus, který ji nakonec zkrotil...

– Ty víš, kdo jsem?

Otázka. Pokud si vzpomínal, podle pověstí sfinga nikdy nedělala nic jiného, než že vyslychala své oběti a nakonec jim dala svou oblíbenou hádanku. Když ji neuhodli, roztrhala je na kusy. Byla to vždycky ta stejná hádanka, takže když si na ni teď dokáže vzpomenout, mohl by být jejich drápů ušetřen. Mezitím jí musí odpovídat na všechny otázky a získat tím trochu víc času.

– Jsi sfinga, naposledy viděna nedaleko města Théb.

– Pleteš si mě s mojí zemřelou sestrou, to ale nevádí. Její úkoly teď plním já. Mám pro tebe hádanku, kterou musíš rozluštit. Jsi k tomu připravený?

Zemřelá sestra! Ovšem. Původní sfinga se přece vrhla se skály poté, kdy Oidipus její hádanku vyřešil. Předloží mu tato sfinga stejnou hádanku? Už si na ni vzpomněl, zná i její řešení. Není co ztratit, třeba se riskováním dá i něco získat. Buď teď přijde o život nebo se něco dozví. Cítil jistotu, že pod rouškou takovéto triviálnosti se musí skrývat něco podstatnějšího, že toho se dá nějak využít, že je možné obrátit tuto hrozivou situaci a dokonce z toho mít i prospěch.

– Připravený jsem, ještě ale ne úplně. Rád bych se s tebou nejprve na něčem dohodl.

– Co tedy navrhuješ?

– Tvoji sestru to stálo život, když Oidipus uhodl její hádanku. Nepřeji si ale, abys ty zemřela, uhodnu-li já tvoji hádanku.

– Jsi sebevědomý. No, uvidíme. Na čem se máme podle tebe dohodnout?

– Když prohrají, budiž. Víím, co mě čeká. Pokud ale vyhraji, budu se moci vyptávat já a ty mi budeš muset odpovídat.

Za Viktorovými zády bylo chvíli ticho, sevření drápů jimiž ho nestvůra držela nepatrně povolilo, jak sfinga zřejmě přemýšlela.

– Nejsi ani trochu hloupý, víd? Znáš nejspíš tu hádanku, kterou moje sestra dala Oidipovi a sázíš na to, že tu stejnou dostaneš ode mne? Mohla bych ti dát jinou a o hodně těžší, měla bych ale záruku, že ji také neuhodneš? Hrajeme hodně vysoko a lidé při hazardních hrách někdy taky blufují... Blufuješ?

Bylo teď na Viktorovi, aby se choval tiše. Technicky tím sice porušoval pravidla, která si sfinga vynutila, situace se ale poněkud změnila. Sfinga si prohřešku nepovšimla a náhle se rozhodla.

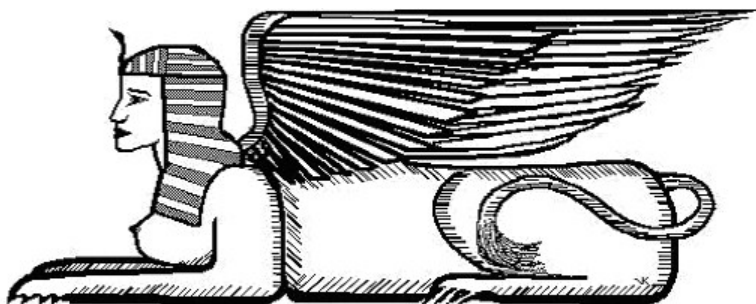
– Dobře. Přijímám. Teď tedy ta hádanka: Ráno chodí po čtyřech, v poledne po dvou, k večeru po třech. Co je to?

Byla to ta stará dobrá hádanka, kterou dostal Oidipus, očekával ji, přesto to ale byla pro něho veliká úleva.

– Je to člověk. Jako dítě leze po čtyřech, když dospěje, chodí po dvou, k stáru chodí o holi.

Sevření tlap kolem Viktorovy hrudi náhle povolilo, nad hlavou mu zapleskala křídla. Otočil se na místě právě včas, aby shlédl něco nevídaného; okázalé přistání tohoto podivuhodného stvoření na vrcholu nedalekého balvanu. Viktor viděl sfingu na obrázcích, žádné z nich se ani zdaleka nedaly přirovnat k této podívané. Až do pasu byla sfinga výjimečně krásná žena, sice ne už nejmladší, ale neuvěřitelně dobře

zachovala, zvlášť když si uvědomoval její věk. Pokrývka, kterou měla na hlavě, bývala módní ve starobylém Egyptě; mimo ní ale neměla už na sobě vůbec nic. Zbytek těla od pasu dolů už nebyl tolik přitažlivý, i když neméně úchvatný. Mohutný, srstnatý trup se končil lvím ocasem, kterým sfinga právě pošlehávala o skálu, přesně tak, jak by to asi dělala netrpělivá a poněkud nasupená kočičí šelma. Pozice, kterou sfinga zaujala, přitom skutečně připomínala sedící kočku; křídla si složila za zády tak, že byla stěží viditelná, takže plně vystavovala Viktorovi na odív právě to nejpoutavější co k ní patřilo, nádherně tvarovaná ženská ňadra. Smysl pro slušnost mu velel aby nevrhal obdivné pohledy stále jen tímto směrem, což se mu posléze počalo i dařit, jen ale když se soustředěně zahleděl do sfinginých očí, které byly hluboce lidské a v kterých, přes stále se ještě zračící mírnou nevoli, už začínal jakoby pomalu vyrůstat klíček pobavení.



– Vyhrál jsi. Můžeš se ptát, na co chceš.

Snad aby ukázala, že nemá nikam naspěch a že mu chce dát čas na rozmyšlenou, sfinga se rozhodla zaujmout jinou polohu a stále ještě po způsobu líné kočky, posunula tlapy dopředu a položila se na břicho. Na okamžik tím ještě více zvýraznila svoje vnady, před ní stojícího muže ale tolik upoutala živelností tohoto pohybu, že se přitom ani nezačervenal. Navíc mu takto poskytla námět k první, i když nepřiliš významné otázce. Aspoň se tímto snad prolomí ledy.

– Chováš se pořád takhle, jako líná kočka?

– Připadá ti to tak?

– Podle naší dohody mám právo na ...

– Promiň, jsem tolik zvyklá na to se pořád jen vyptávat, že to asi chvíli potrvá, než si na tyhle podmínky zvyknu. Jsou pro mne nové. Máš v sobě dost trpělivosti?

– Už vidím, že tu jsem si měl trochu víc pěstovat.

– Zase jsem ti dala otázku? Počkej, soustředím se. Na co ses mě to vlastně ptal? Na ty moje kočičí způsoby? Dobře. Ty někdy mám, jindy nemám. Víš ty co to je, být čtyř-jedinou bytostí? Mít v sobě kus orla, něco z býka, trochu lva i tu moji lidskou stránku?

– Mohla bys mi tedy laskavě povědět, s kterou z těch bytostí, které jsi uvedla, právě teď hovořím?

– No, přece s člověkem, to nevidíš? Ta kočka se tam nejspíš připletla proto, že jen přirozeně zareagovala na danou situaci. Je to přece pro nás oba pohodlnější, když si lehnu tady na skálu, zatímco si spolu povídáme, nemyslíš? Mohla bych se ti ale docela klidně přitom vznášet nad hlavou. Líbilo by se ti to?

– To raději zůstaň na té skále.

– Vážně?

– Víš co? Třeba ten tvůj nešťastný zvyk dokážeme zlomit, když půjdeme s otázkami trochu víc do hloubky.

– Pokorně se omlouvám. Co chceš tedy vědět?

Viktor si byl jistý tím, že sfinga nemůže být tak hloupá, jak se před ním stává. Měl už své zkušenosti s Erotem. Ten i při své poměrně úzké specializaci byl přesto schopen mu nepřímou podstatou mnoho cenných informací. V čem se ale specializuje sfinga?

– Co je tvou hlavní doménou?

– Míníš tím, co mám jako na starosti?

– Přesně tak. Odpovíš mi?

– Mou hlavní sférou odpovědnosti je to, co vy, lidé, obvykle nazýváte náhodami.

Takže poustevník měl pravdu v tom, že Viktorova zvědavost v tomto směru by mohla být brzy uspokojena. Jak má ale vydolovat správné odpovědi z tohoto vyhybavého stvoření?

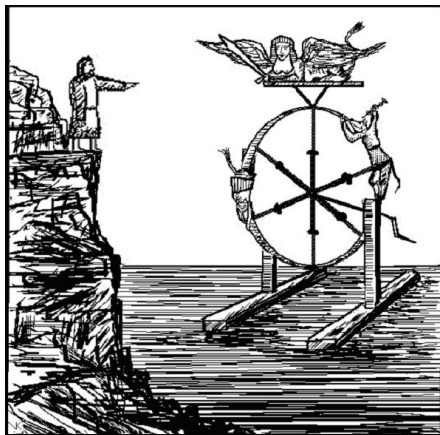
– Mohla bys mi nějak představit systém, podle kterého se řídí události, které nám připadají být náhodné?

– Chtěl bys vidět Kolo štěstěny?

– Můžeš mi je ukázat?

Viktor se snažil být trpělivý.

Jen vytrvalým tázáním si mohl udržovat výhodu, kterou nad sfingou právě získal. Vypadalo to, že se snad konečně někam dostává, sfingina hezká tvář měla teď právě oči zavřené a kolem nich vrásky, což vše svědčilo o jejím hlubokém soustředění. Trvalo to asi minutu než oči znovu otevřela a zahleděla se směrem k obzoru, za nímž se kdesi musel nacházet protější břeh jezera. Viktor sledoval její pohled, neviděl ale



nic, kromě několika křiklavých racků lovicích v jezerní vodě. Potom ale zahlédl malou tečku; vypadalo to jako nějaký člun nacházející se na cestě sem k nim. Zároveň s tím jak se plavidlo přibližovalo, začínalo mu být stále jasnější, že to nemůže být žádná obyčejná loď. Její konstrukce mu spíše připomínala nedokončenou skicu fantastického nápadu, zrozeného v hlavě nějakého bláznivého umělce, rozhodnutého popřít

zákony zemské přitažlivosti a odhodit přitom také přes palubu všechna pravidla perspektivy.

Podivné plavidlo se zastavilo u břehu, jen několik metrů před ohromným pozorovatelem, který si nyní mohl prohlédnout celou jeho konstrukci. Se dvěma nízkými plováky spojenými horizontálními břevny, vzdáleně připomínalo katamarán. Tam, kde by se ale daly očekávat plachty, bylo jen velké kolo se šesti loukotěmi, podporované pouze částečně dvěma stěžni, jeden z nichž se záhadně končil u okraje kola a dále už buď nepokračoval nebo byl nějak učiněn neviditelným. Tak tomu asi muselo být, protože jak jinak by mohla hřídel, procházející tím dokončeným stěžněm a zakončená klikou, pracovat? Přes tyto do očí bijící nedostatky toto podivné zařízení ale fungovalo, přičemž jakási skrytá síla působila, že se vratké kolo pomalu otáčelo okolo své poloviční hřídele a s ním se točili také jeho dva stejně bizarní pasažéři, pro něž muselo být kolo nejspíš místem trvalého bydliště. Jedním z nich bylo lidské stvoření se šakalí hlavou, podobně jako egyptský bůh Anúbis třímající kaduceus neboli magickou hůlku Hermovu, které právě stoupalo nahoru, přidržující se okraje kola. To druhé se podobalo opici a sjíždělo na opačné straně, s malým trojzubcem v ruce.

Pocítil menší poryv větru způsobený tím, že sfinga se vznesla se skály a přeletěla Viktorovi nad hlavou. Na vteřinu se domníval, že odletí nadobro a cítil se poněkud ošizen. Nicméně, stvoření přistálo na jiném místě postrádajícím logického vysvětlení a to na ničím viditelně nepodporované plošince, která jakoby visela v prostoru nad samým vrcholem kola štěstěny. Pohodlně se tam usadila, v tlapě obnažený meč, který odkudsi vykouzlila. I když se tím popírala veškerá logika, Viktor si musel přiznat, že její přítomnost zde dodávala celému fantastickému zařízení jakýsi, i když lidskou myslí těžko postizitelný, význam.

Sfinga pozvedla obočí, čímž němým způsobem dala Viktorovi najevo, že očekává další otázky, aniž by se sama angažovala. Měla teď vážný výraz v tváři a vyhlížela opravdu majestátně.

– Tohle je kolo štěstěny?

Sfinga přivřela víčka a pomalu kývla hlavou.

– Co znamená?

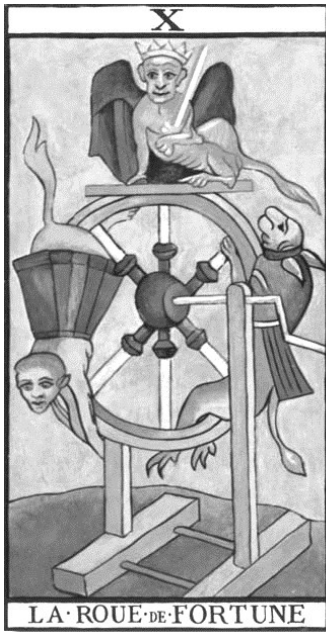
– Představuje moudrost.

– Štěstěna a moudrost, to mi připadá jako dosti podivná kombinace. Jak se to může slučovat?

– Snadno. Ti moudří vždy věděli kde hledat štěstí, aniž by se museli obracet k vykladačům karet, k čajovým lístkům nebo ke křišťálovým koulím. Moudrost je především schopnost odhadnout běh současných událostí a to ve světle známé minulosti. Záležitosti jednotlivých lidí, dějiny národů i celých civilizací vykazují jistou regulérnost, podléhají určitému rytmu, opisují svůj charakteristický kruhovitý pohyb.

– Tím, že si všímáme tendencí, které jsou patrné v naší době a tím, že je porovnáváme s dějinnými událostmi, můžeme tedy předpovídat budoucnost?

– Ano, to můžeme. Potom to ovšem není žádná věštba, jak by se nezasvěcenec mohl snadno mylně domnívat.



– Kolo, otáčející se donekonečna kolem své osy, je ale jistou stagnací. Přesto tu máme bezpochyby neustálý vývoj, evoluci lidské podoby i myšlenky. Jak je tohle podle tebe možné?

– Problém spočívá hlavně v tom, že nejsi schopen vidět kolo z jiných úhlů. Z tvého momentálního pozorovacího bodu ti jistě musí vnučovat dojem stagnace. Lidé většinou nedokáží správně vnímat čas a prostor, protože jsou omezeni tím, že žijí ve světě o třech dimenzích. Ty na příklad z místa kde stojíš vidíš pouze část tohoto mechanismu, chybí ti přitom další podpůrný bod pro jeho hlavní osu, nechápeš také, co je jeho hnací silou. Podle tebe je zde jen prázdný prostor na jedné straně a nikým neobsluhovaná klika na straně druhé. Přesto ale vidíš, že kolo se nepřestává otáčet a cítíš, že se zastavit ničím nedá. V některých dějinných epochách se stává, že lidstvo si

dokáže uvědomit svoji momentální progresi, většinou ale bývá pouze svědkem jednotlivých fází vzestupu anebo sestupu.

Viktorovi to připomnělo setkání s buddhistickým mnichem, který byl kdysi Chartonovým hostem a diskuzi, kterou spolu tehdy vedli. Mnich se mimo jiné zmínil o tak zvaném kole samsary, které se prý také dělí na šest dílců. Prohlašoval, že vývoj lidstva je neustále zadržován "třemi jedy", které se skrývají ve středu kola. Ty jediné způsobují, že vedeme a nadále povedeme, svou neosvícenou existenci. Jsou jimi červený kohout, symbol našich vášní a tužeb, zelený had našich nenávistí a sporů a černé prase, hloupost a sebeklam. Trojitě nutkání nás takto poutá ke kolu a k nekonečným cyklům života a smrti. Mnich tvrdil, že jen ti z nás, kteří dokáží překonat tyto zvířecí touhy, se mohou od kola samsary odpoutat a dosáhnout potom nirvány, nepopsatelného stavu vytržení a věčné blaženosti. I když s ním Viktor do jisté míry souhlasil, přesto měl pocit, že měl-li by se snažit dosáhnout takového stavu, znamenalo by to stát se lhotejným vůči svému postavení i nesnáším, ale i vůči svým lidským druhům. Ve skutečnosti se tím vzdát veškeré zodpovědnosti. I když uznával možnost toho, že v budoucnu třeba svůj názor změní, takové odtažení v prázdnotě mu příliš lákavé nepřipadalo a byl by raději dal přednost přesněji vyznačeným cílům.

– Dalo by se tedy předpokládat, že v rozmezí života jednotlivce je mu patrná pouze malá část jediného cyklu?

– Přesně tak. Právě proto se většina lidí upíná k tomu, co jim připadá stále a tudíž žádoucí, věci jimiž jsou majetkové vlastnictví, hodnosti, tituly. Ve skutečnosti je to vše ovšem iluzorní a pomíjející. I když je to chybné, lidé přesto stále zbožňují a klaní se tomu, čemu

říkávají "náhoda". Jako typický příklad si vezměme oddaného hráče rulety. Sám sebe přesvědčí, že všechny životní potíže, které za mnohá léta nastřádal, jediným svým zásahem za něho vyřeší bohyně Štěstěna. Jenže, stejně jako není náhodné otáčení kola, které máš před sebou, také kolo rulety se otáčí účelově a náhoda v tom roli nehraje, i když se to lidem tak může jevit. Bohyně Štěstěna nikdy nikomu zadarmo nic nedá. Tohle ovšem hráči, kteří se potloukají po hernách, nevědí a ani vědět nechtějí. To jediné, čeho si přejí, je čekat na svoji velikou chvíli.

– Někteří lidé přece ale přesto všechno vyhrávají. Bylo jim snad to štěstí předurčeno?

– Dívej se raději na to tak, že jakékoli výhry a samozřejmě i prohry, jsou člověku dány předem.

– Člověk ale může získat majetek také jinými způsoby, třeba tím, že se výhodně ožení či vdá. Také z náhodného setkání může vzejít úspěšná kariéra a posléze i bohatství. Je tohle všechno také předurčeno?

– Pamatuj si projednou: žádný zisk, žádná ztráta, nic z toho, co se komukoli přihodí, není nezasloužené. Člověk, kterého potkala oslňující společenská kariéra, si ji buď něčím plně zasloužil nebo to je podmíněné tím, že v budoucnu za to nějakým způsobem zaplatí. Po náhlé a nezasloužené výhře se obvykle dostavuje rozčarování, rozjařený hráč brzy objeví, že všechno není zdaleka tak růžové, jak si to představoval. Například, zpráva o jeho výhře se rychle roznese, to přitáhne ze všech stran všelijaké příživníky, z temna minulosti se navíc vynoří stíny už dávno zapomenutých postav a hříchů, které se na něho znovu nalepí a kterých se potom těžko bude zbavovat. Netvrdím ovšem, že každá výhra musí přinášet neštěstí. Někdy je třeba také náhradou za minulé strádání. Nicméně, nejlépe je dívat se na to vše jako na určitý druh půjčky a o těch přece víme, že se k nim většinou váží úroky!

– Mám prospěch z tohoto rozhovoru. Musím zaplatit i za to?

– Za to jsi už zaplatil. První splátku jsi vlastně dal v okamžiku, kdy sis vzal do ruky knihu a poučil se z ní o řecké mytologii. Jinak bys byl nic nevěděl o hádance, kterou jsem ti dala, i když se o ní v klasické literatuře často píše.

– Jak daleko sahá můj úvěr?

– Dovoluje ti několik dalších otázek.

– Jaká hodnota připadá tobě, jsi-li umístěna nad vrcholem kola?

– Já tomuto kolu vládnou. Představuji moudrost, rovnovážnost a ideální spravedlnost.

– Nerad bych se tě nějak dotkl, mohla bys mi ale vysvětlit, jak se moudrost a spravedlnost slučují s tím, že číháš na ubohé, nevinné pocestné a hrozíš jim, že je roztrháš, pokud neuhodnou jednu zastaralou hádanku?

– Neboj se, urážlivá nejsem. Pokud jde o ten útok, útočníkem jsem nebyla ve skutečnosti já, byl jsi jím ty sám.

– Jak je to možné?

– Já jsem byla jen činitelem na straně karmického zákona, jehož náhlý zásah jsi vyvolal tím, že jsi stále přemýšlel o tom, jaký význam má svobodná lidská vůle. Od té chvíle prostě muselo dojít ke konfrontaci, ta

by ovšem nebyla takto dramatická, kdyby sis byl zvolil pomalejší a schůdnější cestu k poznání. Vybral sis ale tu nejstrmější cestu, takže musíš počítat s tím, že tě při ní budou doprovázet ty nejmocnější, archetypální síly. Ty jsou, jako já, většinou přísně neutrální, na tvoje akce mohou ale reagovat způsoby na jaké ty možná připravený nejsi. Proto raději počítej s tím, že se dočkáš jiných podobných překvapení.

– Říkáš, že jsi neutrální mocností. Co je tvým přímým úkolem?

– Dohlížím na to, aby negativní síly zla sestoupily na tu nejnižší rovinu, kde se mohou rozložit, aby tímto vzniklá energie mohla při následující otáčce kola vystoupit a projevit se jako pozitivní síla dobra.

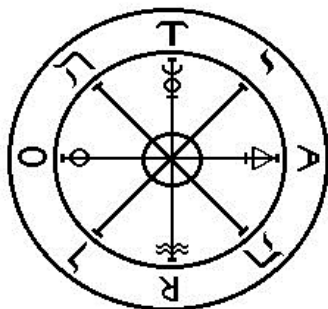
ROTA TARO ORAT TORA ATOR.

– Co jsi to právě vyslovila?

– Jen takovou další hádanku. Tuhle bys byl tak snadno neuhodl, vid'? Byla bych ti ji také mohla dát, namísto té mnohem lehčí, to jen kdybich byla usoudila, že tvoje pohnutky byly až doposud převážně nedobré a že tvá pouť se má na tomto místě ukončit.

– Máš pravdu. Nemyslím si, že tohle bych byl dokázal rozřešit. Co to znamená?

– Tato slova vznikají přesmyčkou ze slova TAROT. První slovo ROTA je rotace, v tomto případě jde o naše kolo. Potom tu máme TARO neboli TAROT, kde to druhé T už naznačuje začátek příští otáčky. Prastarému systému, jímž se v obrázkové formě uchovávají vědomosti, většinou ve formě hracích karet, se říká taroty. ORAT je kořen latinského výrazu pro řeč, řečnictví, orátorství. TORA je hebrejské slovo značící posvátný zákon. ATOR neboli HATHOR, se ve starém Egyptě nazývala bohyně přírody. ROTA TARO ORAT TORA ATOR. Dala jsem ti teď už dost informací k tomu, abys tuhle hádanku mohl vyluštit? Tvůj život je už v bezpečí i kdybys to nedokázal.



– Pokusím se o to. Rotace, tarot, řeč, posvátný zákon, příroda. Myslím, že už to mám. Kolo tarotů vyhlášeje posvátný zákon přírody.

– Správně. Víc otázek už ti nepovolím, ráda bych si tě ale ještě trochu přezkoušela, abych věděla, že jsi všemu správně porozuměl. Takto poučen, co si teď myslíš o štěstí, o náhodách?

– Nic není náhodné, to co se jako náhodné jeví, je ve skutečnosti následek neměnitelného, pro nás neviditelného zákona.

– To je pravda. V budoucnu se vytvoří nové odvětví vědy, psychologie a psychologové si těchto zákonitostí začnou víc všimnout a najdou si pro ně i nové termíny, jako třeba synchronistické události a tak podobně. Ve skutečnosti tím jen zopakují to, co esoterická věda už dávno pevně vyhranila. Udělají to proto, že sami se také vozí na kole a dostanou se přitom do určitému bodu v časoprostoru souběžného s

historickou dobou, ve které panovalo větší pochopení pro tyto skryté zákony. Musíš si ale uvědomit, že pouze avantgardisté mezi lidskými mysliteli jsou schopni se této pravdy dotknout a že k tomu většinou dochází pouze na sklonku jejich života. To, že jsi ještě poměrně mladý, je v tomto případě pro tebe nevýhodou. Chápeš, proč tomu tak je?

– Myslím, že pro mladého člověka to musí být obtížné, má-li pochopit tyto kruhové zákony. Představuji si mnoho různých cyklů, které se navzájem prolínají. Některé z nich jsou menší, jako denní, týdenní, roční cykly, ty se opakují příliš monotónně, takže se z nich moc nepoučíme. Jiné jsou zase příliš velké na to, aby je lidská bytost mohla obsáhnout a pochopit. Cykly dějin, které známe, nám mohou být asi nejprospěšnější, k tomu ale potřebujeme nasbírat dostatek životních zkušeností.

– Jsou tu ještě jiné, středně dlouhé cykly, které si člověk postupně začíná uvědomovat až později v životě. Jde tu o psychologický vývoj jeho osobnosti. Dokáže-li se nestranně podívat na svůj uplynulý život, stěží mu unikne jak se přání a tužby, které míval v mládí, začnou vyplňovat a jak se jimi vlastně jeho život formoval. To často trvá mnoho let, přičemž ta jeho stará přání se skoro vždycky nějak vyplní, většinou ale v úplně jiné formě než jak si to člověk představoval. Skutečnost přitom ty představy často i daleko předstihne. Každý člověk by se měl čas od času pozastavit a promyslet si svou současnou situaci, porovnat ji se svými dávnými tužbami. Tím se poučí víc, než čímkoliv jiným.

Zvedal se pomalu vítr, který začínal posunovat plavidlo dále od břehu. Viktor stačil ještě zavolat:

– Má tvoje kolo nějaký význam, pokud jde o výkon spravedlnosti?

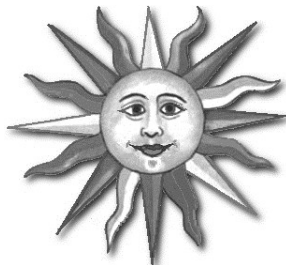
Sfinga se vznesla a přeletěla přes pruh vody, který je odděloval. Přistála znovu na skále.

– Spravedlnost je dvojího druhu. Kolo štěstěny i my, kteří je obýváme, jsme symboly té absolutní spravedlnosti, to jest zákona příčin a následků. Tento zákon se vždycky postará o to, že člověk sklízí to, co si zasévá. Kromě toho je tu ale ovšem také lidská spravedlnost a ta je pochopitelně jiná.

– Jiná, v jakém smyslu?

– Na to už jistě přijdeš sám a asi dost brzy!

Okřídlené stvoření jen pokynulo Viktorovi hlavou na pozdrav a odletělo.



Jedenáctá arkána *Spravedlnost*



Bylo velice podivné to město, ve kterém se Viktor nalézal. Jeho nejstarší čtvrti s úzkými uličkami se prostíraly po obou stranách řeky, která jím protékala; spojoval je staletý kamenný most. Vše kolem vyhlíželo zašle a zanedbaně, četné polorozpadlé budovy, které kdysi musely být krásné, se nedaly už obývat. Se všech opadávala omítka, drobily se cihly; chodit příliš blízko stěn domů bylo proto nebezpečné, takže Viktor se raději držel blíže středu ulice. Jak si také povšiml, nejhůře na tom byly kostely a katedrály, jejichž věže hrozily sesutím, které většinou byly zavřené a často i měly vchody zatlučené prkny, zatímco v těch několika zbývajících bylo věřících jen pomálu.

Dříve než byl Viktorovi povolen vstup do města, musel se podrobit složitému výslechu, který vedl u brány kapitán hradební stráže, k němuž byl jakožto podezřelý cizinec ihned zaveden. Ten chtěl vědět Viktorovo jméno, původ, kde se předtím nacházel, kam míří, jak dlouho má v úmyslu zůstat, kolik má u sebe peněz a tak dále a dále. Vše si pečlivě zapisoval, mračil se nad tím, ale nakonec mu vstup přece jen povolil. Kráčeje těmi smutnými ulicemi, které byly na tak veliké město překvapivě prázdné, Viktor se ptal sám sebe, jestli by mu nebyl ten kapitán udělal službu, kdyby jej byl od brány dal rovnou strážemi odehnat? Bylo mu sice jasné, že zde asi dlouho nepobude, potřeboval ale aspoň nějaké dočasné ubytování a vybral si proto hostinec, který se mu zdál být trochu živější než ty ostatní. Hostinský mu automaticky začal čepovat pivo, jakmile přistoupil k pultu. Napil se a musel si přiznat, že tady konečně našel něco dobrého.

– Mohl bych si tu pronajmout na pár dní pokoj?

Hostinský si něco zamumlal pod vousy, zatímco se neochotně shýbal pod pult. Vytáhl odtud tlustou knihu a nalistoval stránku.

– Jméno.

Viktor udal svoje jméno.

– Průkaz totožnosti.

Viktor jen tiše zíral. Nic takového s sebou nikdy nenosil a až doposud to nikomu nevadilo.

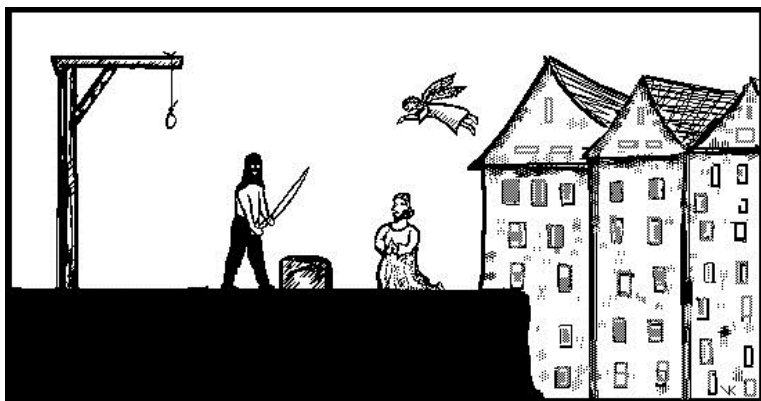
— Potřebuji nějaký doklad, který by dokazoval, že jste za koho se vydáváte.

— Žádný takový doklad nemám.

Hostinský s povzdechem zavřel knihu a zasunul ji opět pod pult.

— Tak to teda promiňte, ale já vám ten pokoj nedám. Nemůžu si přece dovolit, aby mi sem kvůli vám chodili z magistrátu a aby mi ještě nakonec hospodu třeba i zavřeli.

Bylo úplně zbytečné se o tom dohadovat, Viktor tedy dopil své pivo, zaplatil a vyšel ven. Přemýšlel, jestli to má zkusit někde jinde nebo se prostě otočit a z města rovnou odejít. V ulici už teď bylo lidí o něco víc, většinou postávali na krajích chodníku a všichni se zdáli hledět jedním směrem, jakoby očekávali nějakou podívanou. Davu stále přibývalo a Viktor se rozhodl, že zjistí, na co tu vlastně čekají. Vyhlédl si jednoho muže, který stál opodál.



— Mohl byste mi říci, co se bude dít?

— To nevíte? Co nevidět tudy projede popravčí kára.

— Kdo má být popraven? Nějaký vrah?

— Toho vraha pověsili už přece včera, hned potom, co usekli ruce těm dvěma zlodějům. Dneska je myslím na řadě ten vyzvědač.

— Budou věšet vyzvědače?

— Vyzvědače nevěšej, ty sou přece čtvercený.

— Pro koho vyzvídál.

— No pro nepřítele, pro koho jinýho?

— Kdo je tím nepřítelem?

Muž vrhl na Viktora podezíravý pohled, pokrčil jen rameny a otočil se, aby dal najevo, že v konverzaci nehodlá pokračovat. Poptáváje se jinde, Viktor neměl o moc větší úspěch, z vyhýbavých odpovědí si ale domyslel, že pravděpodobně jde o nějakého politického vězně. Vážnost

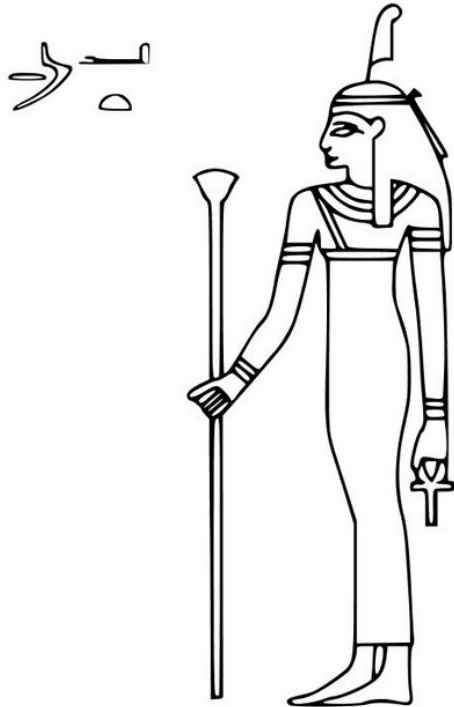
výrazů v tvářích lidí mu ale také prozrazovala, že mnozí z nich by k němu mohli mít i sympatie.

Dav se pohnul, popravčí kára obklopená několika vojáky se objevila na rohu ulice. Už z dálky připadala odsouzencova vysoká postava Viktorovi povědomá, hlavně podle držení těla. Když se kára přiblížila, neměl už pochyby, znal tohoto člověka, naposledy ho zahlédl také v ulici, ale za docela jiných okolností. Tehdy mu všichni tleskali a provolávali slávu. Nyní jej někteří lidé haněli a tupili, ostatní jen trpně přihlíželi.

Jakési znepokojení v davu způsobilo, že se kára zastavila přímo před Viktorem. Zatímco se ozbrojenci snažili zatlačit lidi zpět a některé přitom pozatýkat, v nastalém zmatku si káry s odsouzencem nevěšovali. Aniž by se byl rozmýšlel, Viktor jednal podle náhlého popudu. Nahmatal v kapse nůž, vyskočil na káru a rychle přeřízl provaz poutající mužovy ruce za zády. Oba potom seskočili, v běhu ale Viktorovi někdo nastavil nohu, takže upadl a dřív než se mohl zvednout, strážci už na něho skočili. Okamžitě ho svázali a odváděli; jedinou útěchou mu přitom bylo to, že pokud věděl, Vzotaj (jak ho pro sebe nazýval) musel nejspíš strážcům utéci, protože nebyl nikde k vidění.

Viktora odvedli do městské věznice, kde ho uzamkli samotného v cele. Mohl teď přemýšlet o tom, co se událo během poslední hodiny, ničeho ale nelitoval. Věděl, že k akci ho vedlo svědomí a že kdyby se mu mělo znovu dostat podobné příležitosti, zachoval by se asi stejně.

Po několik týdnů neměl Viktor příležitost si s někým promluvit, viděl jen mlčenlivého žalárníka, který mu dvakrát denně donášel jednoduchou vězeňskou stravu. Jednoho večera k tvrdému chlebu přidal ale několika slovy tu novinu, že příštího rána má být Viktor předveden před soud.



V noci se dostavil sen. Adept se nacházel ve veliké síni, osvětlené plápolajícími loučemi a plné lidí v bílých róbách. Někteří z nich měli na hlavách podobné pokrývky, jakou nedávno viděl nosit sfingu. Stvoření se šakalí hlavou, které se tehdy vozilo na jejím kole, bylo nyní jeho průvodcem. V sále panoval všeobecný zmatek a nejistota, adept se svým průvodcem se musili protlačovat davem, zatímco všichni kolem nich se nacházeli v různých stádiích vzrušení, až po panickou hrůzu. Když se konečně dostali na druhou stranu sálu, adept uviděl ženu sedící na trůně, jejíž štíhlou postavu obepínal těsný, bílý šat, s modrou pokrývkou na hlavě a s členkou v níž bylo upevněno jediné dlouhé pštrosí péro.

Jakmile je žena spatřila, povstala a obrátila se k muži se šakalí hlavou.

– Koho to ke mně přivádíš, Anúbe?

– Vedu člověka, dočasně oprostěného od břemene svojí tělesnosti, který má k tobě žádost.

– Čeho si žádá tento člověk?

– Žádá si tvého povolení k tomu, aby mohl projít touto Síni spravedlnosti.

Způsob, jakým byla tato slova pronesena naznačoval, že to byla část rituálního obřadu, který byl těmto dvěma dobře známý, který byli zvyklí často opakovat. Žena, v níž adept rozpoznával egyptskou bohyni Maat, pokračovala:

– Jak se něčeho takového vůbec opovažuje?

– Protože má svobodu rozhodování a protože je ctnostným člověkem.

– Je také svolný k tomu, aby se v této chvíli podrobil té zkoušce, již se nelze člověku vyhnout?

– Je svolný a je ke zkoušce plně připraven.

Zatímco Anúbis takto za něho hovořil, adept si byl vědom toho, že tím tlumočí jen jeho vlastní myšlenky. Nedaleko trůnu na němž bohyně seděla byly umístěny veliké váhy se dvěma mělkými miskami; u nich stálo jiné podivné stvoření, s lidskou postavou a sokolí hlavou. K němu se Maat nyní obrátila:

– Hóre, ty polož srdce tohoto člověka na jednu misku a já položím toto péro na druhou misku. Ty, člověče, věz, že pouze ukáží-li tyto váhy, že tvoje srdce je lehčí tohoto peří, dostane se ti úplné svobody konání.

Maat vyjmula péro ze svojí členky a položila je na misku vah. Ve stejnou chvíli Hórus položil na druhou misku něco, co skutečně vyhlíželo jako živé lidské srdce. Adept si bezděky přitiskl ruku k hrudi, aby se ujistil, že srdce mu v ní stále ještě tluče. Anúbis si povšiml jeho pohybu.

– Ano, to co cítíš pod bít pod prsty je to tvoje hmotné srdce, neboť se dotýkáš právě v této chvíli svého těla, které stále ještě leží na pryčném věžeňské cely. Tam jsi na vteřinu přemístil svoje vědomí s astrální roviny, na které se právě nacházíš. Ale pozor! Hmotné srdce nemůže existovat bez svého astrálního protějšku a pokud toto srdce klesne dolů, pohlčí je Šebek.

Odkudsi se vynořivší obluda s krokodýlí hlavou a psím tělem, skutečně cíhala na pozadí trůnu. Adept bez dechu sledoval obě misky vah, které se pro tu chvíli zdály stát v rovnováze. Náhle pocítil, že je jím třepáno a zmitáno, zhrozil se toho, že zkouška pro něho nedopadne dobře a že už je tudíž neodvratně zatahován směrem k obrovským krokodýlím čelistem, které se chystají sklápnout. Nové, ještě silnější zatřesení. A hlas:

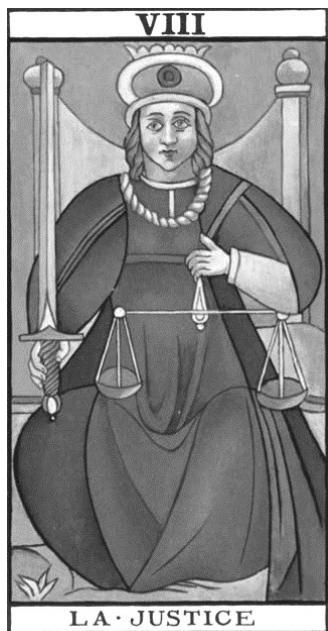
– Je čas!

Poděšený, zavrtal se pohledem do srdce ležícího na váhách, veškerou silou své vůle se je snažil povzbudit k tomu, aby vystoupilo nahoru a viděl, že se to daří, že srdce stoupá a stoupá, přitom tu ale bylo další mocné zmitání provázené voláním.

– Vstávat!

Síň spravedlnosti se konečně rozplynula a Viktor otevřenýma očima hleděl na svého žalářníka, který stál nad ním a opakoval:

– Je čas, za hodinu už se začíná soud!



Za chvíli si pro Viktora skutečně přišli soudní zřízenci a odvedli ho do budovy soudu, kde se brzy nato ocitl na lavici obžalovaných. Po oficiálním zahájení soudního řízení mu byla přečtena obžaloba. Dozvěděl se, že je obžalován z rušení výkonu právoplatného soudního rozsudku, z pobuřování občanů, z nepovoleného nošení a užití zbraně a z toho, že při zatčení u sebe neměl platný průkaz totožnosti ani vyplněný a autorizovanou osobou potvrzený formulář s připojeným vlastnoručně podepsaným prohlášením o ztrátě výše zmíněného dokladu, nesoucí podpis představitele policejního úřadu a opatřený razítkem.

Soudce se Viktora otázal, zda si přeje něco uvést ke své obhajobě a když tento se odmítl vyjádřit, byl mu přidělen obhájce ex offio. Nemělo význam se proti těmto obžalobám hájit, protože bylo jasné, že u tohoto soudu se mu spravedlnosti nedostane. Řízení pokračovalo a Viktor brzy přestal poslouchat nadnesená slova prokurátorova, čas od času neohrabaně přerušovaná jeho obhájcem, který nejspíš teprve nedávno dostudoval i rádoby vtipné poznámky soudcovy. Stále měl ještě v hlavě svůj noční sen, do něhož mu jen občas zalétla některá slova, pronesená v soudní síni. Když na příklad jeden ze svědků popisoval, jak obžalovaný přerézal pouta na odsouzenecových rukou, Viktor v tom viděl symbolické

rozpolcení dvojí spravedlnosti, jedné lidské, té druhé absolutní. Jakoby přitom přerezával pupeční šňůru, která stále ještě poutá většinu lidstva k tomu pojetí spravedlnosti, které se zrodilo před čtyřmi tisíciletími, se zákoníkem, který vydal v Mezopotámii Chamurabi. Na jedné straně stála egyptská bohyně, kterou zajímala jen váha a čistota lidského srdce. Na druhé byla socha pozemské spravedlnosti, kterou zahlédl ve vestibulu soudní budovy. Ta měla také v jedné ruce váhy, zatímco v druhé držela obnažený meč. Netvor, chystající se pohltit srdce nehodného a trestající meč, to je podobná symbolika. Socha ve vestibulu se ale liší v jedné důležité podrobnosti — má zavázané oči. Je slepá, nevidí nic, nevidí tisíce obžalovaných, kteří kolem ní projdou, vinných či nevinných, nevidí tucty soudců, z nichž někteří jsou přísní až mstiví, jiní shovívaví nebo také úplně senilní. Ti všichni defilují před jejíma nevidomými očima, které nemohou pátrat v jejich tvářích po jakýchkoli známkách viny či nevinu a které na lidská srdce také nehledí. Viktor věděl, která z těch dvou přísných žen je mu bližší, kterou z nich by uznal za svou právoplatnou soudkyni.

O pozemské spravedlnosti se často vedou dlouhé a neplodné debaty. Mnohé politické strany si přitom osvojují "boj za spravedlnost", používajíce jej jako svoje heslo, které se potom stává jen dalším nástrojem v rukách režimu, který se za ním buď kryje nebo jím zdůvodňuje svoje vlastní zločiny. Ta pravá spravedlnost, nemesis či dharma, ta se zkorumpovat nedá a pokud jednáme v duchu svého svědomí, stáváme se sami jejím nástrojem. Váhy, které má její představitelka v ruce značí, že vše co obsahují naše životy, vlastně veškerá příroda, vše musí jednou docílit naprosté rovnováhy. Porušíme-li tuto rovnováhu našimi činy, misky se pohupují nahoru a dolů, až se nakonec znovu ustálí. Milující žena si zaslouží být také milována, muž, který má ohledy a s vážností se chová ke svým bližním, budí u nich také ohledy a vážnost. Z takovéto osoby potom vyzařuje vnitřní rovnovážnost pramenící z čistoty svědomí, takže jiní lidé v tom mohou nalézt inspiraci.

Veřejností stále ještě silně podporované pojetí spravedlnosti, to proslulé Chamurabiho "oko za oko, zub za zub", nemá v koncepci vyšší spravedlnosti žádné místo. Stejná logika, na které stojí, je také zamítá. Váhy přece nepoužíváme k tomu, abychom jimi vážili dvě věci stejného řádu, vážíme vždy něco v porovnání s něčím jiným: srdce oproti peří, kornout cukrátek oproti kalibrovanému závaží. Kromě toho, oko vypíchnuté provinilci ve jménu zákona, nikdy nenahradí ztracené oko poškozeného, ať už k tomu došlo zločincovou vinou či nikoli. V dobách, kdy byl tento zákon zaveden, kdy po neuváženém a škodlivém činu často následovala přehnaně přísná reakce a trest, byl Chamurabiho zákoník opravdovým pokrokem, i když nebyl a nikdy nemůže být spravedlivý. Stejně nespravedlivý a zastaralý je také trest smrti. Ponecháme-li stranou vždy přítomnou možnost justičního omylu i biblické přikázání "nezabiješ bližního svého", o kterém nevěřící člověk třeba nikdy ani neslyšel, pravdou zůstává, že se tím porušují základní lidská práva. Jestliže představitelé státní moci nakáží vraha popravít, stát se tímto

prohlašuje za neschopný zločince napravit, po morální stránce tedy vlastně přiznává porážku. Přistupuje potom k další vraždě a to k té nejchladnější a nejvypočitatelnější jakou si lze představit, čímž se snižuje dokonce i pod úroveň té osoby, kterou k trestu smrti odsoudil. Je to pouhá mstivost, která k spravedlnosti vůbec nepřináleží. Spravedlnost by měla být vždy pozitivní, měla by reformovat, napravovat. Je smutné, že mnohé z těch největších lidských zločinů byly spáchány jménem "spravedlnosti", většinou pod rouškou ideologie, která si vyžadovala spravedlivé zákony pro masu nevědomých lidí, kteří to přijali a často se tak stali svými vlastními katy. Opravdoví zločinci se přitom světské spravedlnosti většinou vyhnou, neuniknou ale spravedlnosti vyššího řádu.

Meč v ruce Spravedlnosti je sice nástrojem zákona, má ale také hlubší mínění. S mečem v ruce si můžeme vyžadovat navrácení lidských práv, která nám byla odňata. Takový postoj nemusí přitom vždy být násilný, stejně jako kouzelníkův meč i tento symbolizuje sílu vůle a neústupnost postoje. Nikdo nemá právo k tomu, odebrat jiným jejich práva, nikdo by se také neměl svých práv poslušně vzdávat. To nejdůležitější z lidských práv je právo žít, je to vzácný dar, kterého můžeme plně užívat jen tehdy, máme-li svoje vlastní mravní zásady, dokážeme-li se prosadit svou osobitostí a uchovat si své zásady, navzdory jakémukoli nátlaku, politickému, náboženskému, společenskému i jinému. Brána k iniciaci vyššího stupně je otevřena jen těm, kteří jsou připraveni si uchovávat svá práva, svou morální a duchovní nezávislost a kteří jsou schopni za to položit své životy. Od nepaměti byla nedílnou součástí iniciace ochrana lidských práv, tento boj stále ještě pokračuje, na zasněžené tohohle světa se stále vedou útoky jménem všech možných "izmů". Jejich hlavním úkolem je uchovávat čistý emblém spravedlnosti, nestrannou Themis, bohyni zákonného pořádku, která musí zůstat nedotknutelnou.

Úkolem vyšší spravedlnosti je náprava chyb, které lidé na zemi konají. Ona chápe, že chybovat je lidské a nevyhnutelné, protože žijeme pod podmínkami danými nedokonalostí hmoty, neschopni pohledu za hranice dělící ji od světů vyšších řádů, neschopni přehlédnout stín smrti, který nás děsí, ani omezující vliv její chudé příbuzné, světské spravedlnosti. Vůči zasněženým Mysteriím už tolik benevolentní není, ti totiž chápou projevy zákona příčin a následků. Karmický zákon by se dal zhruba přirovnat k úvěrovému systému. Nedokonalému člověku je nabídnut dosti veliký, ale přesto omezený úvěr. Zpočátku, nejsou si příliš vědomi možných následků, člověk začne utrácet a v utrácení pokračuje i tehdy, kdy se začnou hromadit žádosti o splátky. Teprve po dlouhé době si začne uvědomovat, že takovýto přístup k věci se musí jednou skončit úpadkem. Jsou lidé, kteří se rodí s těžkými břemeny, na příklad s tělesnými nedostatky, které navíc potkávají mnohé ztráty a neštěstí a kteří se dokáží přes to vše nějak přenášet. Vědí snad instinktivně, že čas k tomu, aby podstatně snížili svoje nahromaděné dluhy, nastal právě v tomto životě? Jedním si mohou být jisti: vyšší spravedlnost se postará o

to, že jim nikdy nebude na záda naloženo víc, než kolik toho jsou schopni unést.

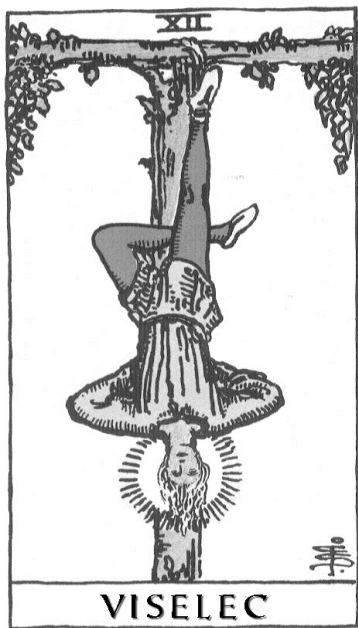
Meč v ruce a obvaz na očích sochy světské spravedlnosti jsou již značně otřelé předměty, jsou určené k likvidaci, stejně jako staré a prošlapané cesty minulosti. Naproti tomu, váhy představují budoucnost, cestu k znovu nastolené rovnováze; tam by měla naše sebe-výuka směřovat. Nicméně, výuka se neskončí, dokud se nenaučíme jednat, soustředěně a vyrovnaně. Vědomí toho, že se nevyhneme chybám, za které budeme muset v budoucnu platit, by nás od činů nemělo zdržovat, protože pouze tím, že jednáme, jsme schopni se dopátrat té jedné, jedině Pravdy.

Viktor úplně zapomněl na to, že je stále ještě na lavici obžalovaných, tak hluboce byl ponořen do svých myšlenek. Ty se mu hlavou honily i ve chvíli, kdy ho přinutili k tomu, aby povstal. Jen pomalu se vracel ke skutečnosti, k tomu, že stojí v soudní síni, že před očima má starého soudce s parukou na hlavě a s přísným výrazem v tváři. Uvědomil si jen soudcova poslední slova, která zněla ozvěnou celou jeho bytostí.

"Rozsudek soudu bude s okamžitou platností vykonán. Odved'te odsouzenec!"



dvanactá arkána **Viselec**



Viktor úplně zmeškal vyhlášení rozsudku. Slyšel jen to, soudcova slova, že rozsudek má být ihned vykonán a proto očekával, že někde ve dvoře soudní budovy na něho bude čekat stejná kára, na jaké se předtím vezl Vozataj. Nevypadalo to pro něho dobře, věděl, že stráže budou bezpochyby zesílené, aby náhodou nedošlo k dalšímu útěku. Kromě toho, kdo by mu pomáhal k útěku, kdo by si na něho vzpomněl ve městě, kde nemá žádné přátele, kde vlastně vůbec nikoho nezná?

Bířici mu znovu vážali ruce za zády, přemýšlel přitom, zda by se jich neměl zeptat co se s ním teď stane, připadlo mu to ale poněkud hloupé. Dva pochopové ho vedli chodbami a potom do dvora, žádná kára tam ale nestála. Místo toho byl doveden k

malé brance ve zdi, kde jeden z mužů vytáhl klíč aby ji otevřel a všichni tři mohli vyjít ven. Ocitli se v malé, úzké postranní uličce, vinoucí se mezi domovními dvory obklopenými vysokými kamennými či cihlovými zdmi; muži ho drželi po obou stranách těsně pod pažemi, takto kráčeli dosti dlouho spleťtými dlážděnými uličkami, přes četné křižovatky, potkávající přitom jen občasně chodce, kteří vždy hned přecházeli na opačnou stranu a pokud možno se vyhýbali jakýmkoliv pohledům na tuto podivnou trojici. Posléze došli až k městské hradbě, kde prošli jinou malou brankou a ocitli se již zcela mimo město. Cesta, kterou se odtud ubírali, se neustále zužovala, až už nebyla dosti široká k tomu, aby takto mohli jít dál. Viktorovi bylo jasné, že odtud budou již dále moci jít jen husím pochodem.

Příležitost k útěku? Kam by ale doběhl s rukama zavázanýma za zády?!

Až doposud pochopové mezi sebou jen prohodili několik slov a Viktora jakoby nebylo - nebrali vůbec vůbec nijak na vědomí. Teď se ale jeden z nich k němu obrátil.

— Půjdeš uprostřed a ať tě nenapadne se o něco pokoušet!

— Kam mě vedete?

Muž jen mávl rukou směrem ke vzdálenému lesu.

— Co se mnou uděláte?

Muž za Viktorovými zády zasupěl.

— Když budeš držet hubu, tak se o to dřív dozvíš.

Biřic, který krácel vpředu, měl za pasem sekeru, která byla sice ostrá, jako popravčí nástroj by ale asi příliš nevyhovovala. Druhý z nich měl kolem pasu omotaný provaz. Tyto dva předměty se Viktorovi ani trochu nelíbily. Oba muži se s naprostou zřejmostí a neskrývanou krutostí pásli Viktorovou nejistotou, kterou ještě přizívovali občasnými kryptickými narážkami, jako:

— Pěkně se ti přitom pročistí hlava!

Nebo:

— Trochu tě možná bude pobolívat kotník...

Potom ale přešli na jiná témata, která je zřejmě zajímala víc než Viktorův osud, probírajíce spolu přednosti dcery jakéhosi hostinského a zápasnické kvality kohouta, kterého jeden z nich vlastnil a vychvaloval a ten druhý pochopitelně tupil.

Bylo už dosti pozdní odpoledne, když dorazili k lesem. Chvíli šli lesem, potom ale opustili cestu a proplétali se mezi stromy, občas se zastavili a dohadovali o tom, zda se některé místo hodí k tomu co měli na mysli, sby je potom zamítli a vydali se o kus dále. Nakonec došli k mýtince, v jejímž středu stály nedaleko od sebe dva středně vysoké stromy. Pochopové se tentokráte rychle a jednohlasně shodli na tom, že tohle je to správné místo. Přivázali svého vězně k jinému stromu, ten se sekerou potom vylezl na jeden ze stromů, uťal nejprve celý vršek a potom, postupně slézaje dolů, také všechny větve. Předal sekeru svému druhovi a ten udělal to samé s druhým stromem. V lese si vyhlédli další strom, který porazili a očistili od větví. Vzniklé břevno usadili do vidlicí, tvořených pahýly větví na vrcholcích obou stromů. Netrvalo to ani hodinu a na pasece stála primitivní šibenice.

Viktor, který tyto práce po celou dobu nervózně sledoval, se oťrásl, když se muži k němu obrátili. Odvázali ho a dovedli pod šibenici. Očekával, že mu teď nasadí oprátku na krk, místo toho se ale jeden z biřiců sehnul a uvázal mu provaz pevně kolem kotníku (na tohle tedy předtím narážel, napadlo Viktora). Provaz přehodili přes břevno, pověsili se za jeho konec a Viktora takto vytáhli nahoru. Upevnili provaz. Viktor visel, uvázán za jednu nohu, s hlavou nedaleko od země, s rukama svázanýma za zády, bezmocně se houpal a pomalu se otáčel ve vzduchu.

Pochopové si kriticky prohlédli ovoce svého počínání.

— Jak dlouho to potrvá, než dozraje, co myslíš?

— Aspoň dva dny. Je mladej a silnej. Možná i tři.

— Zejtra je pátek, zrovna taky třináctýho, to mu přinese štěstí!

— Pak je sobota.

— To má ale smůlu. Zrovna do toho musej přijít ty kohoutí zápsy!

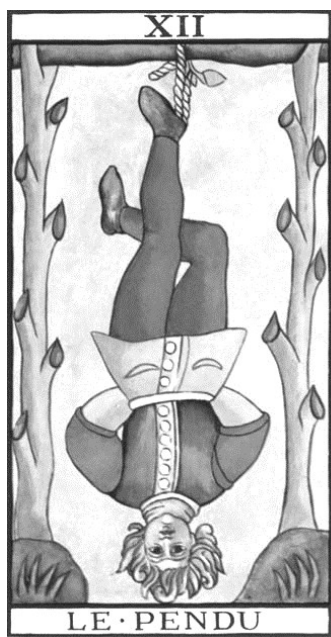
— A v neděli se jde do kostela...

Oba se zašklebili.

— Hej, ty tam, uvidíme se v pondělí

— Měj se tu dobře!

Pochopové odešli tím směrem, odkud předtím přišli a nechali Viktora viset na šibenici.



Když je svět obrácený naruby, většinou se nám to nelíbí. Jsme uvyklí určitému pořádku a abnormalita nás někdy i přímo uráží. Ve viselci tu ale máme člověka, který byl jen před krátkou chvílí téměř smířen s tím, že bude viset za krk na šibenici. Má se zlobit proto, že mu místo toho utáhli smyčku kolem kotníku? Kdyby tomu tak nebylo, v této chvíli by už byl zdušen, takto ale může ještě dýchat, ještě žije, ještě má naději, že nějakým způsobem dokáže přežít! Slyšel dobře, že ti rabiáci se sem vrátí v pondělí? K čemu vlastně, pokud ne k tomu, aby sňali se šibenice jeho mrtvé tělo? Je vůbec myslitelné, aby takto dokázal přežít po tři a půl dne? To stěží. Má křičet a mařit zbývající síly ve slabé naději, že ho někdo uslyší a pomůže mu? Či se má rozplakat v zoufalství nad svou bezmocností? Nestalo se mu ale už dříve,

že zdánlivě beznadějná situace se obrátila v jeho prospěch? Nejsou životní zkoušky k tomu, aby z nich měl člověk zisk?

Přešla noc, začíná svítat. V této pozici Viktorovi připadá celý svět jiný. Pod nohama má blednoucí nebe, na kterém ještě svítí několik hvězd. Stromy jakoby vyrůstaly z oblohy, zakořeněny svými větvemi. Nebeské stromoví, jako bájný nordický strom Yggdrasil, ten přece roste obráceně! Na tomto stromě prý visel bůh Odin, také obráceně a takto zůstal viset po devět dní. Sám o to požádal, aby ho takto pověsili, musel k tomu mít nějaké důvody, stejně jako je jisté měl i svatý Petr, který také řekl svým katům, že chce být ukřižován hlavou dolů...

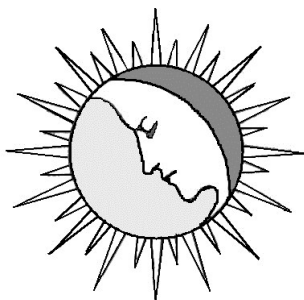
Ten pochop to se svojí krutou poznámkou jistě mnil jinak, opravdu se mu ale pročistňuje hlava. Viktor v této poloze vlastně nemůže dělat nic jiného než přemýšlet, přehodnocovat celý svůj život. Svět naruby, který kolem sebe má, mu připomíná jak se vše změnilo od okamžiku, kdy nastoupil na tuto cestu. Má-li se poddat esoterickým zákonům, musí být také připraven k tomu obrátit naruby většinu svých přesvědčení i činů jaké konal v minulosti. Takovýto obrat se nedá jen předstírat, nesmí v tom být žádná okázalost, člověk by přitom neměl ani kritizovat jiné lidi, pouze si dobře všimnat toho, jak žijí. Vyjde přitom najevo, že většinou jsou churaví, na duši i na těle, že se nesnášejí se světem a se sebou samými. Také, že časté nehody, které je potkávají a na které si nepřestávají nikdy stěžovat, si způsobují oni sami, právě svým

záporným postojem k esoterickým zákonům jimiž se řídí svět. Životní filozofie by si měla v praxi víc všimnout potenciálu myšlenky, která je semenem všeho našeho konání. Naše základní filozofické stanovisko, na kterém budujeme náš osobní systém myšlení, nás zavedlo tam, kde se nacházíme. Pokud nás naše situace neuspokojuje, musíme toto stanovisko změnit, často dosti radikálně. Někdy je i nutné jej docela obrátit.

Tohle lidští myslitelé chápou. Jakob Böhme kdysi prohlásil, že základem životního úspěchu je dělat opak toho, co dělá většina lidstva. V rozmezí běžného lidského života lze očekávat, že se dočkáme alespoň jednoho podstatného sociálního otřesu, který ideologicky změní naši společnost a její smýšlení. Je smutné, dívat se potom na ty, kteří odmítají změnit svůj náhled a tvrdošjně lpějí na zastaralých doktrínách, které neprošly zkouškou času. Politická, náboženská a společenská dogmata, která nám byla vnucována v mládí, kdy jsme byli nejvnímavější, se mohou stát největšími překážkami našeho pozdějšího vývoje. Musíme se potom dokázat zastavit a přehodnotit je, vytrhat je jako plevel, dřív než nám vše zaplaví.

Jak to dokážeme? Symbolicky se pověsíme na Strom života, obětujeme se, sami za sebe, za celé lidstvo. V této obrácené poloze se nám vše jeví jinak, napadne nás spousta jiných myšlenek, poznáme nové pravdy. Objevíme přitom, že stromy rostou z nebe, také že vše na světě má svůj protějšek.

Nohy oběšencovy vytvářejí kříž, hlava a ruce tvoří trojúhelník. Čtyřka se násobí trojkou. Při prvním pohledu na dvanácté tarotové arkána má člověk neodolatelné nutkání kartu obrátit, protože se to přičí zavedeným pravidlům. Samotný oběšenec ale netrpí, dokonce se i usmívá. Ví, že bolest, kterou cítí, mu prospívá. Když se dobře podíváme kolem sebe, uvidíme dost podobných viselců. Mnozí v nich vidí odpadlíky a hrozí se jich, bývalí přátelé a známí se od nich odtahují, jejich náhlá proměna je pro ně záhadou. Oni ale dále nesou svůj kříž, s úsměvem na tváři. Když kartu s viselcem totiž obrátíme, vypadá to, jakoby ten člověk vlastně provozoval nějaký pradávny rituální tanec...



třináctá arkána **Smrt**



Adept už visel na šibenici přes noc a také po celé ráno. S blížícím se polednem se slunce dostalo nad vrcholky okolních stromů a udělalo se dosti horko. Měl nesmírnou žízeň a věděl, že co nevidět musí ztratit vědomí. To se snad i na chvíli stalo až, s očima zavřenýma, začalo v něm klíčit přesvědčení, že je někým sledován. Je to halucinace nebo tu nablízku skutečně někdo stojí? Donutil oční víčka k tomu, aby se otevřela a vskutku zahlédl cosi červeného; vypadalo to jako lem pláště. Viktor byl už příliš vyčerpán, takže nedokázal pohnout hlavou, aby dohlédl dále. Zahlédl ale ještě něco jiného, na zemi, na zeleném mechu, se pohnula dlouhá ostrá čepel a její záblesk se mu odrazil do očí. Mělo to podivný okamžitý následek, cítil nutkání položit si tu

studenou ocel na vyprahlé hrdlo, pomazlit se s ní svou rozpálenou tváří. Potom si všiml, že čepel má také násadu, že je to kosa a ta že jistě patří té postavě v červeném plášti. Otřásl se.

– Jdi. Jdi pryč!

Rty sice naznačovaly slova, prošly jimi ale jen vzdechy, které postava ignorovala a přistupovala blíže. V zoufalství to zkusil ještě jednou, tentokrát se mu podařilo zasípat:

– Nechci tě tu!

– Proč ne?

Hlas nedaleko adeptova ucha byl klidný, utišující.

– Jsi Smrt, přišla sis pro mne..."

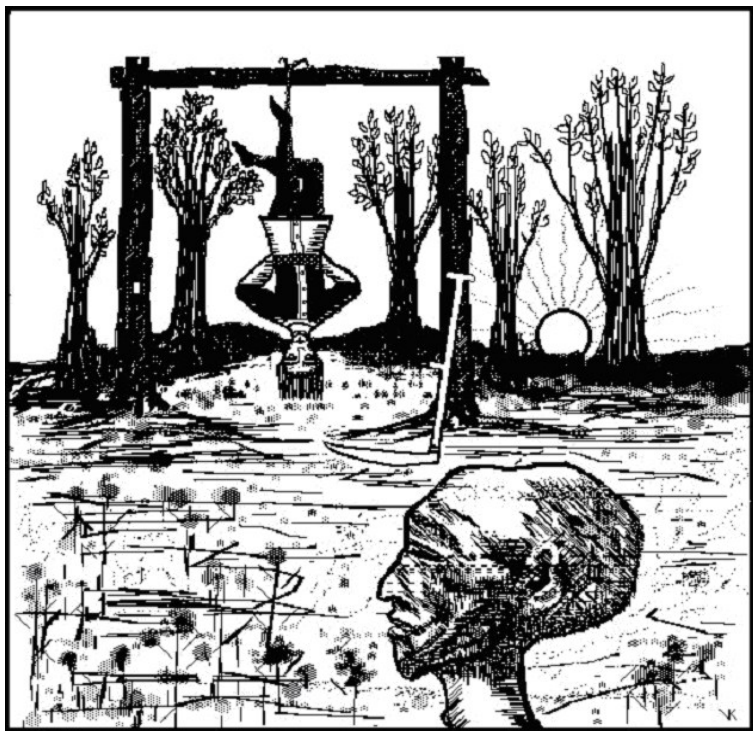
– Jsem Smrt. Přišla jsem ti pomoci. Podívej...

Viktor cítil jak se dotýká jeho čela a zjistil, že může pohybovat hlavou mnohem snadněji, že celému zmučenému tělu se náhle a zázračně ulevilo. Napadlo ho přitom, že je vlastně zvědavý na to, jak Smrt vypadá. Moc toho ale vidět nebylo; pod rudým pláštěm a modrou kapucí viděl jen část hlavy, vlastně jen lebku, také ruce, kosti a klouby semknuté kolem násady smrtičího nástroje. Musel něčím dát najevo svůj odpor, protože Smrt řekla:

— To vypadám tak strašně? Omlouvám se. Jsem tolik zvyklá na to objevovat se v této podobě a kromě toho se to ode mne i očekává. Nepřeji si ale, aby ses mě děsil. Chceš mě vidět jako člověka? Jako muže, či snad jako ženu? V tomhle mají různé národy i různé tradice.

— Pro mne buď raději ženou.

— Jak si přeješ.



Smrť se na vteřinku otočila, aby si stáhla s hlavy kapuci. Když se obrátila zpět, Viktor hleděl do celkem příjemné tváře ženy středního věku, jejíž hluboké šedé oči mu vracely jeho pohled a koutky tenkých rtů se přitom roztahovaly v náznak úsměvu. Adept byl ohromen tím, jaký vliv měla její přítomnost na stav jeho těla i mysli. Před chvílí byl ještě docela vyčerpaný, stěží při vědomí. Teď, jakoby se všechna bolest z jeho těla vylila a vsákla se dole pod ním do mechu. Skoro jakoby už neměl žádnou váhu. Takto se cítí člověk ve smrti?

— To už jsem umřel?

— Ne, neumřel jsi.

– Tohle tedy není konec?

– Podle tebe mám snad já být koncem?

– A nejsi jím?

– Poslyš, dej si pozor na to, abys mě náhodou neurazil. Osobně si to tolik neberu, jsem zvyklá na to dostávat všelijaká jména, či ještě hůře, na to, že moje existence se vědomě popírá, vymazává z lidské paměti. Jde mi ale hlavně o reputaci mého úřadu. Lidstvo má o něm značně pokřivené názory a do budoucna to nevypadá o moc lepší.

– Zkus se na to dívat z našeho stanoviska. My lidé víme, že existuješ a že, ať chceme či nechceme, tvojí kose neunikneme. Mimochodem, nemohla bys ji na chvíli někam odložit? Trochu mě znervózňuje.

Tentokrát se Smrt docela určitě usmála, vyhověla Viktorovu přání a šla oprít svůj nástroj o jeden ze stromů. Vrátila se, usadila se pohodlně v mechu a vzhledla k Viktorovi.

– Chápu, že je znepokojující, mít tu hrozbu mého případného zásahu stále nad hlavou. Pokoušet se na to zapomenout ale není žádné řešení. Měla bych být tou největší záhadou v lidském životě, lidé by o mně měli filozofovat, pokoušet se mě lépe pochopit. Kdyby tohle dělali, přišli by na to, že jsem vlastně jejich přítelkyní, že mám na mysli jen jejich dobro. Že jenom já je mohu osvobodit od všech bolestí a strastí, které pro ně začínají od chvíle, kdy se narodili. Víš, čeho by se měli ve skutečnosti hrozit?

– Svého narození?

– Právě.

Smrt to prohlásila jako učitelka a ve stejném tónu pokračovala.

– Proč se děti rodí s pláčem? Protože už předem vědí o strastech a chorobách, které je mají potkat. A co ti, kteří jsou při jejich zrodu, co ti dělají? Radují se. Neměli by ve skutečnosti plakat?

– Proč? Copak není narození dítěte radostnou událostí?

– To nepopírám. Chci ti jen dokázat, že v lidském jednání není žádná logika. Neznamená to snad, že jednou budou muset odejít, aby těm nově zrozeným udělali místo?

– Vidím, kam míříš. Bez tebe by byl na světě brzy chaos.

– Víš, jsou lidé, kteří to přece jenom chápou. Jinak by tu přece nemohly být ty pověsti a pohádky, ve kterých se občas pro změnu objevují jako kladná postava.

– Jako ta o tom doktorovi, který se s tebou dohodne, že mu budeš označovat ty lidi, pro které si máš co nevidět přijít?

– Tu neznám. Co z toho ale ten doktor má?

– No, může přece všechny ty ostatní uzdravovat, žádný pacient mu neumře, takže se stane slavným a bohatým.

– Tohle by byla korupce. Na nic takového bych nikdy nepřistoupila. A doktory jsem nikdy moc ráda neměla. Právě proto, že se se mnou pořád jen chtějí handrkovat. A bude to ještě horší.

– Jak to víš? Vidíš snad do budoucna?

– Pochopitelně, že vidím. Pohybují se přece v bezčasové zóně, kde přehlednu jak minulost, tak i budoucnost. Mohu ti proto říci, že

lékařská věda prodělá prudký vývoj, až příliš rychlý, pro svoje vlastní dobro. Bude to mít kladné i záporné následky, jako ostatně všechno.

– Pověz mi o těch kladných následcích.

– Lidský život se prodlouží.

– To je vše?

– Není tohle o čem jste vždycky snili? Mně jen dělá starosti to, jak s těmi svými delšími životy lidé naloží. Pokud si udrží produktivitu, pokud ten život bude kvalitní, v pořádku, klidně zavřu i obě oči a nechám je žít déle. Jak by se ale tobě líbilo, kdybys měl prožít roky v nemocniční posteli, obklopen všelijakými aparáty, neschopný pohybu, řeči, uměle živěný trubičkami a jehlami zavedenými do žil a s umělými plícemi, které by tě nutily dýchat?

– To je hrozné! Tohle se všechno má stát?

– To a mnohem víc. Různé orgány se budou brát z lidských těl, která ještě nebudou úplně mrtvá, aby je mohli dostat ti, kteří si těch svých nehleděli a poničili si je.

– Ty, se svojí mocí, to nedokážeš zastavit?

– Jistěže se budu o to snažit, co ale dělat? Mohu třeba to zařídit tak, že se tělo příjemce bude bránit a že odmítne přijmout cizí orgány, jenže oni brzy nato přijdou s protiakcí a tu tělesnou reakci překonají různými drogami. V té chvíli budu asi muset doznat porážku.

– Jen ale dočasně...

– Oproti lidstvu já mám vždycky výhodu. Někdy to ale může chvíli potrvát, než ji dokážu uplatnit. Teď je to ještě celkem snadné. Když to začíná vypadat, že se by se některá část země mohla příliš zalidnit, sešlu na lidstvo nějakou epidemii a je to vyřešené. Než si lidé všimnou toho, jak se nemoc přenáší, pomře jich dost aby se dosáhlo účelu. Nemohu si ovšem dovolit spát na vavřínech, musím mít pořád něco v záloze a musí to být vždycky o něco rafinovanější.

– Jak si poradíš s těmi lidskými orgány?

– Snadno. Na čas tomu prostě nechám volný průběh. Lidé to budou nejprve masově podporovat, protože mají rádi novoty a mohlo by to pro ně být výhodné, jak se budou domnívat. Jenže těch potenciálních příjemců bude vždycky víc, než možných dárců. Nedostatek orgánů samozřejmě přiláká všelijaké šejdíře, vytvoří se černé trhy s lidskými drůbky a dál už si to asi můžeš domyslet.

– Lidé si uvědomí, že by sami mohli být v nebezpečí, že si je někdo k tomu vyhlédne.

– Tak. Vzejde z toho všeho i něco dobrého. Některé lidi to donutí k přemýšlení, takže pochopí, že opravdu živí jsou jenom ti, kteří jsou připraveni zemřít dokud jsou stále ještě plní života.

– A že ti stejně uniknout nemohou.

– To je pravda. Povím ti, co se mi kdysi stalo v Bagdádu. Dokonce si to lidé vypravují jako pohádku. Vedla jsem tehdy podobný rozhovor jaký máme tady spolu a to s jedním bohatým člověkem. Ptal se mě, co se stalo s jeho služebníkem. Ten prý přiběhl domů celý rozrušený s tím, že mě zahlédl na tržišti, kde jsem dělala na něho nějaké posunky. Vložil si to tak, že ho stíhám a běžel tedy svého pána poprosit, aby mu pomohl

přede mnou nějak utéci. Pán tomu moc šancí sice nedával, půjčil mu ale přesto svého nejrychlejšího koně a od té chvíle už neviděl ani sluhu ani koně. Jestli jsem prý toho jeho sluhu dohnala? Potvrdila jsem mu, že sluhu jsem samozřejmě našla toho večera v Samaře, jak to bylo předem zařízené. Byla jsem jen překvapená, když jsem ho viděla ještě toho dne ráno se toulat po bagdáském tržišti.

Viktor se zasmál.

– Povídáš si často takhle s lidmi?

– Pokud jde o mne, povídala bych si víc a častěji. Jsem k tomu vždycky svolná, většinou si mě lidé ale nevšímají.

– Nebo nechtějí. Bojí se tě.

– Ke svému neprospěchu. Nacházím se ve vaší blízkosti neustále a mohla bych vám v leccem poradit.

– Nepřicházíš jen ve chvíli ... smrti?

– Kdepak. Vidíš, ty jsi vyspělý člověk a přesto mě zdaleka nechápeš. Myslíš si zřejmě, že můj úkol je jednorázový, že jsem jen tím pochmurným převozníkem přes řeku Styx. Já mám ale těch úkolů víc a k lidem přicházím mnohem častěji než by si mysleli. Lidé jsou totiž přesvědčeni, že stojím jen za tou největší změnou, která je má potkat, kterou je jejich odchod z tohoto života. Ve skutečnosti symbolizují každou podstatnější změnu v jejich životě.

– Tak jsem si to ovšem nepředstavoval.

– Dívej se na to takhle: má-li se stát něco zásadního v tvém životě, dříve než k tomu dojde, část toho starého, omšelého, musí v tobě zemřít, jinak by to nemohlo být nahrazeno tím, co má přijít. Já při podobných změnách životních cest asistuji, pomáhám ti pohřbívat části tvé bývalé osobnosti. Celý tvůj život je sérií drobnějších smrtí, umíráš vlastně každý večer a také tvůj spánek je v jistém smyslu smrtí.

– Začínám ti myslím rozumět. Máš přístup ke všem částem mého těla i k mojí mysli. Tělesné buňky neustále umírají a jsou nahrazovány novými. Podobné je to s mojí myslí, myšlenky také umírají a místo nich nastupují jiné, založené na těch nejnovějších prožitcích. Takže nejsem nikdy tím docela stejným člověkem, jakým jsem byl třeba včera.

– Ano, chápeš to správně. Dodám k tomu ještě, že tohle z nás činí partnery. Z počátku jsi byl jen tichým společníkem, zkoušky iniciace ale vše urychlily, proto se spolu dnes už můžeme dohodnout.

– Mohu se na něco zeptat?

– Ptej se, udělala jsem si pro tento rozhovor okénko ve svém rozvrhu.

– Dnes je pátek, třináctého. Víím, že to nemůže být náhoda, náhody neexistují, vše má svůj důvod. Proč sis vybrala právě tento den?

– Nevybrala jsem si jej, ty sis to tak vybral.

– Dobře tedy. Nejspíš jsem se chtěl dozvědět něco o čísle třináct, kterého se lidé přece tolik bojí. Proč bývá s tebou spojováno?

– Lidé většinou nevěří pátku, bojí se třináctky a hrozí se smrti. Pověra o tom, že třináctka je nešťastné číslo, vznikla poměrně nedávno, až po příchodu křesťanství. Každá doba má svoje pověry, tato se spojuje s příběhem o zrazení Ježíše. Ježíš měl dvanáct učedníků, celkem tedy se

jeho společnost sestávala ze třinácti lidí. Jako poslední, třináctý člen celé společnosti, bývá obvykle jmenován Jidáš, pozdější zrádce Ježíšův. Podle běžných výkladů Nového zákona je třináctý Jidáš prostě odpadlíkem, padouchem a z toho také vzešla pověra o čísle třináct. Dalo by se to ale vykládat i jinak. Hlavním motivem křesťanské legendy je sebeobětování. Tím se normálně chápe oběť Ježíšova, když se ale nad tím zamyslíme, přijdeme na to, že tu ve skutečnosti dochází ke dvojí oběti. Tebe by byli nepověsili na tuhle šibenici hlavou dolů, kdyby ses byl nějak neodchyloval od normálu. Z této perspektivy by se ti to také mělo jevit jinak. Takže mi snad budeš schopen povědět, jak to vlastně bylo s tou dvojí obětí.

Viktor chvíli přemýšlel.

– Ježíš obětoval život a potom, podle svědectví apoštolů, vstal z mrtvých. Jidáš také zemřel, bez jeho zrady by ale k Ježíšově oběti nikdy nemohlo dojít.

– Ano, doplňovali se navzájem, jsou vlastně párem protikladů, které vytvářejí jedinou bytost. Ježíšova oběť, které se klaněly celé generace křesťanů, je na druhé straně vyvážena opovržením, které postihlo Jidáše. Dalo by se i říci, že ten přitom obětoval víc než Ježíš, ztratil přece veškerou svou reputaci, po dvě tisíciletí si lidé pořád odplivovali, když jen zaslechli jeho jméno. Číslo dvanáct, číslo sebeoběti, náleží Jidášovi.

– Je potom Ježíš číslem třináct?

– Ano. Je to také moje číslo, číslo vzkříšení, obrody. Až toto lidé jednou pochopí, přestanou se jej bát. Opravdová role Jidášova v dramatu vzkříšení bude také lépe známa a oceněna.

– Je tedy třináctka požehnaným číslem?

– Požehnaná jsou všechna čísla a za každým z nich se skrývá tajemství. V současné éře se tajemství čísla třináct prohloubilo a pouze zasvěcenci vědí, že představuje vyšší princip člověka uprostřed svého osudového kruhu, podobně jako stojí Ježíš obklopen svými apoštolý.

– Nebo jako král Artuš, se svými rytíři u kulatého stolu?

– Tato legenda má stejný symbolický význam, pouť za objevením Svatého grálu je sebe-objevitelskou cestou.

– Jsou tu přece ale také jiné rituální praktiky, které nejsou na pohled tak ryzí a neposkvrněné, jako je cesta sebe-zasvěcení. Ty přitom ale také užívají čísla třináct.

– Máš jistě na mysli čarodějnická sdružení, která mívají třináct členů. Je správné, že to připomínáš. Dokazuje to totiž, že vše může mít i svoji zápornou stránku.

– Ti, kteří se nějakým druhem čarodějné magie zabývají ale často tvrdí, že existují dva druhy magie, černá a bílá.

– A oni, že provozují tu bílou, pochopitelně. Nevěř tomu. Je jen jedna magie a ta má vždycky jen jednu barvu a to barvu šedou! Při přehnaném používání potom snadno sklouzne do tmavé barvy, je z toho černokněžnictví. To proto, že jejím provozovatelům přitom většinou jde jen o získání osobní moci.

– Pochází tato moc z magického kruhu třinácti?

– Ano, pochází. Vše ovšem závisí na vnitřních kvalitách vůdce, té třinácté osoby, která stojí ve středu kruhu. Je-li tento člověk schopen oběti a to nejen ku prospěchu svých společníků, ale v zájmu celého lidstva, síly které kruh vytváří jsou kladné a prospěšné. V takovémto případě ale už nejde ve skutečnosti o magii, tady už přecházíme na cestu iniciace.

– Co se stane, když vůdce takové schopnosti nemá?

– Cesta se stáčí doleva, magie kterou společnost provozuje ztmavne nebo docela zčerná. Členové spolku bývají potom vykořisťováni, často mentálně, tělesně, či pohlavně zneužíváni. Platí tak za svoji nevědomy a za slepotu, s jakou se nechali obalamutit sladkými sliby a kouzlem něčí osobnosti.

– Ještě mi prosím pověz, jak se to má s vyvoláváním duchů zemřelých?

– To je dobrá otázka. Je to dosti podobné černokněžnictví. Už v bibli jsou proti tomu varování a z dobrých důvodů.

– Mohla bys mi povědět, proč? Pomáháš lidem přecházet na onen svět, jistě o tom víš hodně.

– Výklad je dost složitý a tolik času přece jen nemám.

– Aspoň stručně, prosím.

– Dobře tedy. Nejprve ti nastíním, co se děje s lidskou duší krátce po mém zásahu, který ji osvobodí od jejího pozemského břemene, hmotného těla. Nejprve se musí zbavit tak zvaného éterického těla, které vlastně není ničím jiným než prostředníkem mezi tělem astrálním a tělem fyzickým. To ve většině případů proběhne poměrně rychle a snadno, i když někdy také ne. Odtud také pocházejí pověsti o upírech, vlkodlacích a tak podobně.

– Jde v těchto případech o mrtvé, kteří nejsou tak docela mrtví?

– Dalo by se to tak říci. Řekla jsem ale už, že výklad je dosti složitý a já opravdu nemám tolik času k tomu, abychom se těmito věcmi zabývali. Případů abnormální vazby k hmotnému tělu, což je o co tu jde, není přece jen tolik. Takže, oprostěna od hmotného i éterického těla, duše musí nejprve projít těmi nejnižšími astrálními rovinami. To je pro ni většinou snadné, pokud ovšem nemá něco, co by ji tížilo a zdržovalo. Materiálně založený člověk to má těžší, protože svými zájmy je stále ještě poután k hmotě od níž se jen nerad odlučuje. Astrální svět, kde se většina duší poměrně brzy po smrti ocitne, je světem emocí a dříve než její lidská duše může opustit, její emotivní náboj se musí vybit. K tomu si nalezne odpovídající rovinu, která je v případě idealistického člověka relativně vzdálenější od roviny hmotné, ke které tíhne materialista. Stejně tak jako pozemská pouť člověka, jeho pobyt na astrální rovině je také dočasný. Dříve či později, podle svých dispozic, duše opouští i astrální tělo, které je složeno z mnohem jemnější látky než tělo hmotné. Pokud chceš, můžeme to nazvat druhou smrtí.

– Co přijde potom?

– To už ti nepovím. Jednak to už není oblastí mojí činnosti a také s předmětem naší konverzace to nesouvisí. Ptal jsi se přece, jak se to má s

vyvoláváním duchů zemřelých. Vraťme se proto k okamžiku, kdy duše opustila tělo. Co po ní zůstane na zemi?

— Mrtvé tělo, pochopitelně.

— Je toto tělo mrtvé okamžitě?

Viktor si chvíli nebyl úplně jistý tím, kam tímto Smrt míří. Potom mu to ale došlo.

— Tedy, mrtvé tak docela není. Vlasy, vousy, nehty ještě po nějakou dobu rostou, i když srdce už bít přestalo. Tohle jsi mínila?

— Ano, přesně to. Co se ale stane dále?

— Tělo se začne rozkládat, nejprve ty měkké části, kosti zůstanou celkem neporušené dlouho, po staletí.

— To je právě to, co jsem chtěla slyšet. Něco tu na zemi zůstane. Zůstane zde kostra či v případě kremace popel toho, co kdysi obývala lidská duše. Co si myslíš, že zůstává později na astrální rovině, když už duše opustila také svoje astrální tělo?

— Podobná kostra?

— Ano, říká se tomu někdy také astrální kůra nebo slupka. V této astrální mrtvole také zůstává trochu životnosti a tu si taková kůra dokáže udržet poměrně déle než lidská mrtvola, protože se skládá z jemnější látky. Může si tedy zachovat také jistý, i když omezený stupeň vědomí a tudíž je i schopna určitého konání. Teď mi pověz, co se stane s hmotným tělem po smrti, jak je s ním naloženo?

— Je pohřbeno v zemi.

— Mrtvola patří k zemi, přirozeně k tomu tihne. Astrální kůra je na tom podobně. Zákonitě musí sestoupit co nejnižší ve své astrální oblasti, protože jenom tak se může postupně rozložit. Teď si představ, že tyto dvě říše od sebe dělí pomyslná zeď. Je to dost pevná hradba, není ale docela neproniknutelná a něco jí občas prolne, tu a tam sem k vám na zemi dolehne nějaká ozvěna. Většinou si toho lidé vůbec nepovšimnou a pokud ano, buď nad tím mávnou rukou nebo to nazvou nadpřirozeným jevem. V některých lidech to ale budí zvědavost a ti se potom pokoušejí tou zdí probourat a někdy se jim podaří udělat si malou skulinku. Tou se snaží s někým na druhé straně domlouvat. Koho mají asi největší šanci potkat?

— Astrální mrtvolu?

— Vypadá to tak, že ano? Mohou se sice také spojit s někým, kdo nedávno zemřel, stěží ale s duchovně vyspělým člověkem. V blízkosti té naší zdi se nejčastěji potloukají jen ti, kteří jsou ještě plni pozemských vášní a posedlostí, kterých se nedokáží jen tak zbavit. Mohl by to být třeba bývalý alkoholik nebo narkoman, či někdo kdo se nechce odloučit od bohatství pochybného původu a střeží si je, i když mu už k ničemu není a tak podobně. Může to být ještě horší, třeba duše popraveného zločince, plná trpkosti a pomstychtivosti. Vidíš, tady máš jiný pádný argument proti trestu smrti; na vaší straně se sice zbavíte zločince a domníváte se, že jste mu tím znemožnili konání dalších zločinů, on ale může takto být ještě nebezpečnější než kdyby se nacházel za pevnými zdmi vězení. Může si vyhlédnout někoho s podobnými sklony, ovládnout ho a ponoukat k jiným zločinům, aniž by ten koho se to týká

tušil odkud to vlastně přichází. Někteří zločinci dokonce i hovoří o "hlasech", které je k zločinům ponoukaly a někdy mohou mít i pravdu. Takové a podobné bytosti mohou být na druhé straně zdi a jen tam čekat na svoji příležitost. Když se s nimi potom nějaký naivní spiritista spojí, rádi mu vyhoví a prohlásí se třeba za duši jeho strýčka a poskytnou mu třeba i nějaký "důkaz". To je pro ně snadné, z jejich strany se totiž dají poměrně snadno čist lidské myšlenky.

– Takže kontakty s druhou stranou nedoporučuješ...

– Jen takové k nimž dochází přirozeným způsobem. Vědomí toho, že za hranicí tělesnosti se nachází něco jiného, je s hlediska duchovního vývoje člověka přínosem.

– K našemu setkání také došlo přirozeně?

– Nevolaš jsi mě přece, či snad ano? Jedním z příjemnějších úkolů, které při tomto povolání mám, je zasvěcování těch, kteří si to zaslouží, do tajemství smrti.

– Děkuji ti.

– Není zač. Rádo se stalo a pamatuj si, že jsme od této chvíle společníky. Teď mi ale promiň, opravdu už musím jít!



Viktor pocítil tupý úder do hlavy a ztratil vědomí. Zatímco se pomalu vzpamatovával, začal si uvědomovat, že leží na trávě uprostřed lesního palouku. Viděl, že nad ním se houpá zbytek provazu na kterém předtím visel. Viktor si řekl, že Smrt provaz nejspíš přesekla svojí kosou. S námahou obrátil oči tím směrem, kde předtím stála. Byla tam jakási postava, vypadala ale jinak a neměla na sobě rudý plášť.

Potom ta postava k němu přistoupila a on poznal tvář, která se k němu naklonila, se starostlivým výrazem v očích.

– Promiň, že jsem ti pomohl dolů tak trochu zhurta. Hledám tě už od včerejška a když jsem tě konečně našel, měl jsem strach, že už je pozdě. Myslel jsem jen na to, že musím co nejrychleji přeříznout ten provaz. Potom jsem se lekl, že jsem ti

tím třeba ještě víc ublížil. Ten pád tě ale, zdá se, spíš probudil. Pověz, jak se cítíš?

– Děkuji, docela to jde.

– Co ten utažený kotník, bolí tě hodně?

— Věřil bys, že jsem právě mluvil se Smrtí?

— Jistě. Taky jsme si spolu pěkně popovídali.

— Vážně? Kdy?

— Na té popravčí káře. Byl jsem zřejmě přítom jediný, kdo ji byl schopen vidět. Po celou tu cestu tam jela se mnou. A tys to byl, kdo nám tu příjemnou konverzaci přerušil.

— Tak, to se tedy omlouvám.

— Víš co? Já ti už nebudu zazlívát, žes mi moji pouť tímhle slzavým údolím prodloužil a ty mi na oplátku zase odpusť tu bouli na hlavě!

— Platí.



čtrnáctá arkána **Strážlivost**



Vozataj masíroval Viktorovi kotník a potom zápěstí, aby se obnovil oběh krve.

– Tady zůstat nemůžeme. Mohli by se na tebe přijít podívat.

– Říkali, že přijdou až v pondělí. Nevypadalo to, že by měli nějak naspěch.

– Přesto bych to neriskoval. Myslíš, že by ses mohl postavit na nohy a jít, kdybych tě přitom podporoval?

– Zkusit to můžeme.

Šlo to dost těžko, kotník byl značně pohmožděný, za chvíli ale Viktor nohu přece jen trochu rozchodil a posléze se už dokázal belhat dokonce i docela bez pomoci a jen s holí, kterou mu Vozataj svým nožem uřízl. Do soumraku tak pomalu ušli několik kilometrů a když

došli až k lesní tůni obklopené hustým porostem, rozhodli se, že zde přečkají noc. Napili se čisté ledové vody a pojedli kus chleba, který měl Vozataj v kapse. Nastal čas k tomu, ujasnit si některé věci, které oba chtěli vědět.

– Co tě dovedlo ke mně, na tu paseku?

Viktor věděl, že mezi nimi oběma musí být ukryté nějaké tajemné, až doposud neviditelné pouto, jemuž nerozuměl. To také způsobilo, že jeden druhému mohli přijít na pomoc v tu pravou chvíli, takže oba prozatím zůstali na této straně zdi. Znal i zákony, které vylučují náhodu. Věděl Vozataj o nich také?

– Mám v městě přátele a ti mě schovávali, zatímco ty jsi byl ve vězení. Všichni patří k odbojovému hnutí. Zařekl jsem se, že odtamtud neodejdu, dokud ti nesplatím svůj dluh nebo aspoň pro to neudělám vše co budu moci. Pochopitelně, že v soudní budově ani v její blízkosti jsem se ukázat nemohl, měli jsme tam ale zvěda, který tam zůstal po celou délku soudu. Když tě potom ti pochopové odváděli, sledoval vás z pozadí. Nešlo to ale víc se přiblížit, takže vás ztratil když jste vstoupili do lesa. Udělal ale tu správnou věc, když hned potom běžel zpátky do města, aby mi pověděl, kde tě mám asi hledat.

– Počítali jste s tím, že se mnou tohle udělají?

– Kdepak, to nás ani nenapadlo! Neměli jsme vůbec žádné pochybnosti o tom, že tě odsoudí k smrti. Jenže, popravy se zde konají vždycky veřejně, takže po rozsudku to obvykle trvá nějaký ten den, než se všechno připraví a patřičně ohlásí. Oni z toho totiž moc rádi dělají podívanou, to víš, chléb a hry. Plánovali jsme, že přitom se tě nějak pokusíme osvobodit. Říkal jsem si, že bych se mohl pokusit o něco podobného jako jsi to udělal ty, počítal jsem ale s tím, že budou na něco podobného lépe připraveni. Nás ale bylo naproti tomu víc, ty jsi byl úplně sám a víc mozků víc rozumu. Ten večer kdy tě odsoudili se právě měla konat porada o tom, co uděláme. Já jsem tam z bezpečnostních důvodů jít nemohl, mne by na ulici mohl snadno někdo poznat a udat. Takže jsem zůstal ve svém úkrytu. Když potom přiběhl náš zvěd, aby mi pověděl o tom, že tě odvedli směrem k tomu lesu, řekl jsem mu aby to běžel říct těm ostatním a hned jsem za tebou vyrazil sám.

– Takže tu je skupina lidí, jak asi veliká?

– Asi patnáct lidí.

– Takže asi patnáct lidí nás tam pořád ještě hledá po lese.

– Nemyslím. Teď už skoro určitě museli najít tu šibenici a na tu jsem nožem vyškrábal naše tajné znamení. To by jim mělo bezpečně říci, že jsem tam byl.

– To jsem tě udělat neviděl.

– To jsi ještě nevěděl o ničem.

– Půjdeš zpátky za nimi?

– Nepůjdu. Ani by to ode mne neočekávali. Dal jsem jim vědět po našem zvědovi, že pokud tě najdu, ať už živého či ne, do města už se vracet nebudu. Jakmile mě tam jednou odsoudili, pro odboj jsem už stejně ztracený. Věčně se schovávat nemůžu, byl bych jim jenom na obtíž. Mají jiné poslání, jiné úkoly a to musí dostat přednost. Zůstával jsem tam stejně jen proto, abych tuhle věc dotáhl do konce, tak či onak. No a dopadlo to tak, jak jsem doufal a na štěstí ne onak. Takže se teď asi vydáme dál společně, co tomu říkáš?

– No, tvoje společnost mi rozhodně vadit nebude. Pověz mi ale teď, proč tě vlastně zavřeli?

– To je otázka! Nevšiml sis, jak snadno se tam člověk dostane do vězení a dokonce na popravčí lešení? Stačí jeden udavač, kterému se nějak znelíbíš a už se vezeš. No a když jsi, stejně jako jsem byl já, navíc ve městě cizinec, tak se jim to náramně hodí, protože z tebe rovnou můžou udělat špióna. To je přece ten nejstarší trik, kterého používá každý režim, když se potřebuje udržet u moci a odvrátit pozornost lidí od svých nedostatků. Vytvoří se společný nepřítel, o němž se potom pořád a všude vykládá jak je nebezpečný a jak ohrožuje naši světlou budoucnost, jak k nám posílá špióny, které je nutné zneškodnit. Když se jim potom dostane do rukou někdo z koho se ten špión dá snadno udělat, čeká ho exemplární trest. Teď ale povídej ty. Nějaký ten rok jsme se neviděli. Cos všechno dělal po tom klání?

Viktora otázka zaskočila a popletla.

– Jaké klání máš na mysli?

– Přece, při té císařské audienci.

– Jak o tomhle víš?

Vozataj se mu zahleděl do tváře a potřásl v údivu hlavou.

– Ty si mě zřejmě nepamatuješ. Jsi přece Viktor, nebo nejsi?

– To jsem...

– No, já jsem Waldemar. Nevzpomínáš? Jistě, asi jsi mě tehdy moc nebral na vědomí, konečně v porovnání s tvým proslovem byl ten můj asi dost nezázivný. Taky jsem si potom pěkně nadával, že jsem nepochopil co vlastně chtěl císař slyšet, že něco od srdce. Myslel jsem si ale, že když se mu zalichotím a vychválím před ním i před těmi ostatními dvořany královskou moc, snadno to potom vyhraji. Tohle byly ty věci, které jsem tehdy měl hlavně na mysli; vítězství, císařovu přízeň, úspěchy u žen, bitvy...!

Viktorovi konečně došlo, že muž, kterému pro sebe říkal “vozataj”, byl jedním z jeho rivalů u císařského dvora. Proto mu už tehdy, když ho z dálky pozoroval za Erotovy přítomnosti na rozcestí v přítomnosti těch dvou žen, připadal povědomý.

– Promiň, vážně jsem tě ale nepoznal, vypadal jsi tehdy nějak jinak, pod tou parukou a nánosy pudru...

– Vypadali jsme jistě oba nádherně, věř mi ale, že pod touhle starou hučkou a nánosem špíny se cítím o hodně lépe.

– Pokud jde o ty tvoje dobovatelské úspěchy, ty mi ale tak docela úplně neunikly.

Tímto Viktor na oplátku poněkud zaskočil Waldemara a musel mu proto povědět o tom, co viděl při svém setkání s Erotem i jak v něm později obdivoval válečného hrdinu. Waldemar si to všechno vyslechl a smál se.

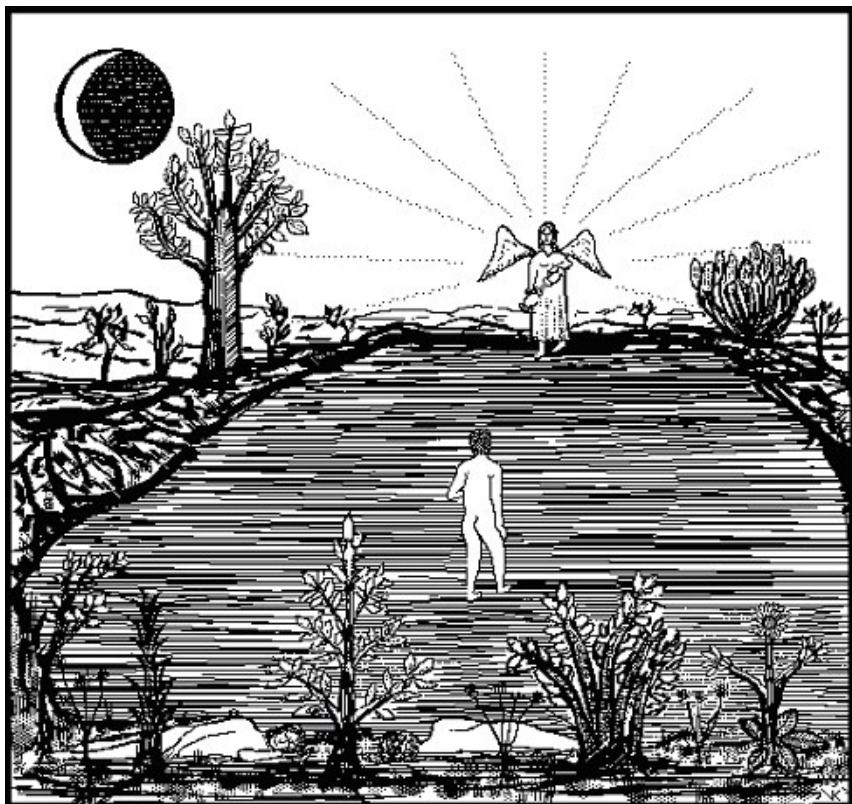
– Zřejmě jsme se museli nějak vzájemně inspirovat. Když jsi ty tehdy vyhrál tu soutěž, šel jsem potom do sebe. Už předtím jsem si říkal, že ke kariéře u dvora se ani trochu nehodím. Odešel jsem odtamtud brzy poté, co ty jsi zmizel. Pověz mi ale, nepřipadá ti, že se naše cesty kříží trochu příliš často na to, aby to byla jen náhoda?

– Ty věříš, že o našich životních osudech rozhoduje náhoda?

– Nevěřím. Přesto to ale nechápu.

Viktor pověděl Waldemarovi o svém setkání se sfingou a o tom, co se od ní dozvěděl o kole štěstěny. Waldemar poslouchal, vyptával se a potom Viktorovi na oplátku pověděl o snové vizi, kterou kdysi měl a ve které také vystupovala sfinga. Dříve než se uložili k spánku, slíbili si navzájem, že svá dobrodružství ještě podrobněji proberou, a pokusí se přitom zjistit, v jaké podivné pavučině jsou oba vlastně zapleteni.





Adept procítl. Nejprve si myslel, že je jistě už k ránu. Záře, která osvětlovala okolní les, přitom ale nemohla být od vycházejícího slunce; byla jiná a nezdálo se, že by vycházela z nějakého určitého zdroje. Měkkost tohoto světla se mu zdála být nějaká povědomá, připadalo mu skoro jakoby byla unikla z poustevníkovy lucerny, potom nějakým způsobem zesílila a rozlila se prostorem.

Posadil se. V koutku mysli zaznamenal, jak málo úsilí k tomu potřebovalo vynaložit jeho tělo, večer ještě celé rozlámané a odřené po těžkém zkoušení. Pohlédl na spícího Waldemara, který ležel tak blízko, že by se ho byl mohl dotknout rukou a přesto se mu zdál být vzdálený, jakoby se na něho díval obráceným dalekohledem.

Něco se pohnulo na protější straně tůně, vzhlédl tím směrem. K tomu, aby lépe viděl přes nízká křoviska, potřeboval se zvednout. To také se mu povedlo s neuvěřitelnou lehkostí, vznesl se vlastně přitom a nohy se na okamžik ocitly v prostoru, než opět dosedly na měkký trávník.

Musí to být sen, říkal si adept, přesto ale cítil, že se nachází ve stavu větší a koncentrovanější bdělosti, než normálně. To, co viděl na

protějším břehu, ho přimělo pokročit, či ve skutečnosti učinit několik lehkých, plavných skoků vpřed. To co se tam odehrávalo bylo nepochybně míněno pro jeho oči, i když okřídlená bytost, která tam stála, se zdála být příliš zaujatá a soustředěná na svou činnost, než aby si jeho přítomnosti všímala.

Anděl stál na okraji tůně, jednou nohou na zemi, zatímco druhá spočívala na povrchu vody, aniž by to nějak narušovalo jeho rovnováhu. V obou rukou měl džbány, jeden zlatý a druhý stříbrný a s rozvážlivou pozorností přitom přelával vodu z jedné nádoby do druhé. Džbán se konečně vyprázdnil a adept se domníval, že teď snad na něho promluví, místo toho anděl začal hned tekutinu znovu přelávat, zpět z plného džbánu do prázdného, dávaje si pozor na to, aby neulil jedinou kapku. Adept si netroufal anděla z jeho soustředění žádným zvukem ani pohybem vyrušit, připadalo mu, jakoby celá jeho budoucnost momentálně závisela na jeho zručnosti.



– Pravda.

Byl to anděl, který promluvil?

– Zabýváme se budoucností. Také minulostí.

Anděl pronesl tato slova, aniž by odvrátil oči od svých džbánů.

– Přístup blíž, ať spolu nehovoříme na dálku.

Adept vykročil, zaváhal, uvědomil si, že je dělí voda tůně.

– Můžeš docela klidně přejít po vodě, jsme na rozhraní kde se minulost setkává s budoucností a kde fyzikální zákony neplatí. Opustil jsi svoje hmotné tělo.

Jeho hmotné tělo! Adept se ohlédl a s údivem je spatřil, ležící vedle spícího Waldemara. Pohled na tu hromádku masa a kostí byl tak žalostný, až mu přišlo líto, že je tam zanechal tak opuštěné. Povšiml si také lehké, skoro neviditelné šňůry z pavučinové látky, vycházející z pupku ležícího těla a vinoucí

se až k němu.

– Dívej se dopředu a nemysli na svoje tělo, jinak by tě k sobě mohlo přitáhnout.

Pravda, na těle mu teď nezáleží, důležitější je dostat se blíž k andělovi. Položil nohu na povrch vody a opatrně na ni přemístil váhu. Chodidlo se sice lehce ponořilo, potom se ale setkalo s pružným odporem, který mu nedovoloval se ponořit hlouběji. Adept učinil další krok a potom s rostoucí sebejistotou už přešel několik desítek kroků, které jej dělily od okřídlené bytosti, jejíž džbány nadále vyluzovaly zvonivý zvuk crčící vody. Když opět dosáhl pevné půdy, všiml si, že

necítí její nerovnosti tak, jak by tomu normálně bylo, skoro jakoby stál na měkkém polštáři. Co to ten anděl dělá, s těmi džbány? Aniž by vzhlédl od své práce, anděl opakoval.

– Zabýváme se minulostí a budoucností.

– To je obsah těch džbánů?

– Ano, je v nich celý tvůj život, přeléváme to, co bylo, do toho, co bude. Vytváříme budoucnost z naší minulosti a minulost z naší budoucnosti. Přitom postupujeme, vyvíjíme se, vyžíváme.

– Proč to množné číslo? Čím se ty na tom podílíš?

– Pracujeme společně, jsme jedinou bytostí.

– Přišel jsi proto, abys mi ukázal cestu?

– Přicházet nemusím, jsem stále s tebou. Stále v tvé blízkosti, přitom ale tolik vzdálený, že sis mojí přítomnosti až doposud nevšiml.

– Proč ten zlatý a stříbrný džbán? Je tomu tak proto, že zlato je vzácnější než stříbro?

– Oba se snažíme být dokonalejší, vyrovnanější a strážlivější. Tvoje nevědomí si ale přitom vytváří symboly. Mohli bychom právě tak používat dvou hliněných džbánů.

– Jsi tím, čemu se říkává strážný anděl?

– Pokud mě chceš takto nazývat, budiž.

– Máme všichni svého strážného anděla?

– Každý má svého strážného anděla, většinou to ale mnoho neznamena. I ti lidé, kteří byli od malička vedeni k tomu, aby se k němu modlili, to zřídka dělají od srdce a na modlitby hledí jen jako na povinnost.

– Jak se tedy může člověk spojit se svým strážným andělem?

– Stává se to někdy těm, kteří, jako ty, dokáží překročit hranice hmotnosti světa. Když se do něho zase navrátí, vědomí o tom, co se stalo, v nich už potom zůstává.

– Jiným způsobem to nejde?

– Jde. Postačí k tomu už jen to, aby člověk šel do sebe a dokázal se přitom vytrhnout z nekonečné lásky ke svojí vlastní osobnosti. K tomu ale obvykle potřebuje, aby se v jeho životě ještě víc narušila rovnováha, aby měl nedostatky, pociťoval bídu.

– Na světě je přece tolik bídy!

– Ano, proč je tomu ale tak? V přírodě je vždy hojnost všeho, je tu nadbytek potravy, vody, víc vzduchu, než člověk může potřebovat. Když je něčeho nedostatek, je tomu jen proto, že tu chybí rovnováha, není dost strážlivosti. Lidská nesnášenlivost přivodí válku, s tou se dostává hladomor.

– Když je všeho dostatek, lidé si toho zase neváží, považují to za samozřejmé...

– Právě. Poslouží nám podobenství. Představ si obytný dům. Dole v suterénu bydlí člověk. Byt sice za moc nestojí, je studený a vlhký, ten člověk ale neplatí žádný nájem, takže si celkem spokojeně žije, aniž by si nějak všiml ostatních spolubydlících v domě. Jednoho dne ale narazí na člověka, který bydlí o poschodí výš. Slovo dá slovo, docela si spolu rozumějí, protože se ukáže, že toho mají dost společného. Až na to, že

člověk v hořejším bytě to má lepší, jak ten ze suterénu zjistí, když je k němu pozván. V bytě je tepleji, stěny jsou suché, takže na nich mohou viset obrazy, nábytek nehnije.

– Máte to tu hezké. Takhle bych taky chtěl bydlet.

– Vždyť můžete. Stěhuji se odtud o patro výš, vy si můžete najmout tenhle byt.

– Najmout?

Muž ze suterénu se dozví, že za všechny byty v domě se platí nájem, jen ten jeho nikdo nechtěl a proto ho majitel nechává v něm přebývat zdarma. Pomyšlení na to, že by si mohl polepšit, přiměje muže k tomu, aby si přebudoval život, začal víc vydělávat, najal si lepší byt a přispíval placením nájmu k udržování domu. Jinými slovy, stane se zodpovědnější vůči lidské společnosti i vůči sobě.

– Dobře, žiji v suterénu, ty žiješ v prvním poschodí. Kdy poznám majitele domu?

Tím je tvoje opravdové, vyšší JÁ. Veskrze tě už zná. Je jen na tobě, abys jeho existenci začal uznávat. Obyvatel suterénu je lidská osobnost, v zásadě dobrá, ale plná egoistických myšlenek a zájmů. Vyninout se může jen tím, že potká svůj vyšší princip a dostane od něho pokyny k další cestě.

– Dáš mi k ní pokyny?

– Ty už jsem ti dal tím, že jsem tě požádal překročit tuto tůň. Voda v ní symbolizuje kosmickou energii, kterou jsi až doposud příliš nepotřeboval a k níž budeš od této chvíle mít přímý přístup. Obyčejný člověk, který žije jako ten muž v suterénu, nespotřebuje veliké množství této energie. To málo, čeho se mu dostává, mu stačí k životu ve vlhkém, studeném bytě, k té svojí egocentrické existenci. To si také přísně chrání a nevydává. Zasvěcením se v něm probudí původní schopnosti, které má v sobě každá duše, pojímat život jinak než jako pouhou hmotnou existenci. Ty v každém člověku jen dřímají. Začne se podle toho chovat a to tak, že na jedné straně nyní vydává více tvořivé energie, což způsobí, že na druhé straně se mu dostane volnějšiho přístupu k nádrži kosmické energie, která je téměř nevyčerpatelná.

– Chceme-li získat více, musíme tedy více vydávat.

– To je jeden z mnoha paradoxů, které vládou v přírodě. Člověk, který je schopen a hlavně ochoten, předávat dál kosmickou energii, tuto schopnost kolem sebe vyzařuje, takže tím k sobě láká jiné, kteří se nacházejí na prahu iniciace a svým instinktem to rozpoznají. Chodí si k němu pro pomoc a pro radu. Logicky by se dalo předpokládat, že takovýto člověk musí skončit úplně vyčerpaný a zbavený energie, jenže paradoxně je tomu naopak, čím víc energie vydává, tím víc se mu jí dostává. O to se postará jeho vyšší princip, kterému se dostane většího podílu.

– Ten reservoár ale také musí být nějak doplňován. Odkud se bere tato energie?

– Mohu ti říci jen jedno: na počátku je jen jediný zdroj energie a jak ten chceš nazývat, záleží jen na tobě.

— Stává se také, že energie není tvořivě využíváno, že se jen zbytečně vyplývá?

— Ovšem, že to se také stává. I na to přijdeš, až k tomu nastane čas. Teď jen pohleď na mne, jak přelévám vodu, symbolickou energii. Pokud to dělám soustředěně, trpělivě a střízlivě, neuliji jedinou kapku, udržuji si rovnováhu. Ztratím-li ale svoji trpělivost..?

— Vodu rozliješ.

— Pokud voda zůstává v těchto džbánech, podržuje si jejich formu. Na přechodu mezi džbány na okamžik formu ztrácí, dokud není znovu zachycena ve druhém džbánu. Pokud by zachycena nebyla, padala by, stala by se energií v chaotickém stavu mezi bytím a nebytím. Mohla by potom i sestoupit do bezedné, abysální jámy, kde vše, včetně světla, je jen temnotou.

Adept jako očarován pozoroval kapky vody při jejich osudovém pádu. Poslouchal zvuky, které vydávaly ve džbánu a netroufal si přitom ani představit, co by se stalo, kdyby některá z vodních kapek svůj cíl minula.



patnáctá arkána **Ďábel**



Zvuk šplouchající vody pokračoval, sílil, přidávaly se k němu také jiné zvuky, znělo to jako hlasité funění a hekání. Viktor se posadil, nešlo mu to už ale tak neuvěřitelně snadno jak to dokázal v noci, tentokrát se mu v těle ozývaly a protestovaly snad všechny svaly. Zatímco se potýkal s revoltou svého pohybového ústrojí, snadnost a lehkost pohybů, kterou zažil během své noční vize, se mu přesto nezdála být vzdálená a neskutečná, spíše naopak, připadala mu přirozenější než jeho současný stav neohebnosti.

— Pojď si taky zaplavat!

Waldemar plaval na zádech uprostřed tůně a posunky pobízel Viktora k tomu, aby ho následoval. Nebyl to špatný nápad, zejména když se postavil na nohy a zjistil že kotník,

který byl včera večer ještě silně bolavý, se mu přes noc zázračně zahojil. Přesto ale u břehu na vteřinu zaváhal dříve než se dotkl chodidlem vody, trochu ještě očekáváje ten stejný pružný odpor, který by mu dovoloval jít po hladině. Když se mu ale noha zabořila do písčitého dna, chlad který ji obepnul rychle způsobil, že zapomněl na události noci. Ranní koupel oba muže osvěžila, dostali po ní ale také pořádný hlad, takže se vydali hledat nějakou potravu. Nalezli jen trochu lesních jahod a borůvek, což utišilo jen ten nejhorší hlad.

— Asi si budeme muset něco ulovit, prohlásil Waldemar.

— Trochu riskantní, nemyslíš? Moc daleko jsme se včera nedostali a nějakí lovci by ještě mohli jít také po nás.

— Máš pravdu. Co dělá kotník?

— Věřil bys tomu, kdybych ti teď řekl, že se mi přes noc jako zázrakem úplně spravil?

— To je skvělé! Pojďme tedy dál.

Kráčeli lesem po celý den a pouze občas se zastavili, aby si nasbírali trochu víc lesních plodů. Cestou si mohli vzájemně něco povědět o svých životech a dobrodružstvích, která zažili. Waldemar, jak se Viktor od něho dozvěděl, se narodil jako syn nepřilíš významného šlechtice a vyrůstal tudíž na panském sídle. Jak se na mladého šlechtice patřilo,

měl přitom nejprve chůvu, později vychovatelku, několik soukromých učitelů. Ničeho nikdy nepostrádal, klukovské hry a dobrodružství, tak jak je poznal Viktor, ale nezažil. Dohodli se brzy na tom, že jejich životy se sice zpočátku lišily zcela diametrálně, pouze ale do určitého bodu. Poté kdy se poprvé setkali u královského dvora, odkud Waldemar brzy nato odešel, se sice ještě vydali každý jiným směrem, přesto jim ale oběma nyní připadalo jakoby se byli řídili jakýmsi jim neznámým, ale do jisté míry společným, vzorem. Waldemar na příklad také strávil nějaký čas v klášteře, i když tam nepobyl zdaleka tak dlouhý čas jako Viktor. I jemu se ale přitom podařilo si doplnit vzdělání v těch směrech, které předtím postrádal. Na rozdíl od Viktora, který se potkal a strávil pouhý jediný večer s poustevníkem, Waldemar žil jako poustevník v horách déle než rok. Přišli také na to, že mají podobné filozofické názory, přičemž ty Waldemarovy týkající se společnosti a jejího vývoje, se zdály být poněkud radikálnější než tomu bylo v případě Viktorově. Což se ostatně často stává těm šlechticům, kteří se rozhodnou diferencovat se od společenské vrstvy v níž se narodili.

K večeru došli k potoku v němž se nacházeli pstruzi. Viktorova dovednost chytat tyto ryby do ruky jim teď oběma mohla přijít vhod. Ještě dříve než se setmělo, měl jich nachytaných asi deset. Waldemar, který něco takového nikdy neviděl, se proto díval na Viktorovo rybářské umění s nezakrytým obdivem, když ale potom stál nad výsledky snažení svého přítele, naplnily ho jisté pochybnosti.

– To jako máme jíst ty ryby syrové?

– Bylo by to od nás asi dost nemoudré, rozdělovat teď už za tmy tady oheň, nemyslíš?

– S tím sice nemohu nesouhlasit, přesto ale odmítám jíst syrové rybí maso!

– No, já taky netvrdím, že by mě to zrovna moc lákalo. Až doposud jsem vždycky jedl ryby vařené, smažené, pečené, či v nejkrajnějším případě usušené. Některé národy to ale prý tak dělají, že běžně jedí syrové čerstvé rybí maso.

– Tomu rád věřím. Sám jsem okusil všelijaké mořské produkty při různých hostinách, když jsem se ještě pokoušel o kariéru u dvora a některé z nich se také jedly syrové. Jenže, tehdy je vždycky připravoval zkušený dvorní kuchař, který věděl přesně jaké koření do nich dát a kolik toho tam dát, takže člověk skoro ani nepoznal, že nikdy neviděly žádný oheň. Jaké koření ale seženeme tady v tomhle lese?

– Teď asi žádné.

– Mám křesadlo a troudu.

– Dobře, ale jen maličký ohýnek.

Z ohně zbývalo už jen pár žhnoucích uhlíků a ryby snědené, chystali se ke spánku, když z dálky k nim dolehly jakési zvuky.

– Slyšíš? Co by tohle mohlo být?

– Zní to jako dusot koní.

– Nelíbí se mi to.

– Mně taky ne.

– Třeba je to lovecká družina.

— Teď v noci?

Hned nato několik jezdců vyrazilo z lesa a bylo zbytečné se někam schovávat, protože už je spatřili. Jezdci obklopili Viktora a Waldemara, jeden z nich vytáhl ze sedla lesní roh a několikrát zatroubil. Za chvíli se z dálky ozvala odpověď. Oba rohy se spolu chvíli domlouvaly, ten odpovídající se přitom neustále blížil. Potom se objevili další tři jezdci, brodice se mělkou vodou potoka. Jeden z nich byl nepochybně vůdcem celé společnosti, podle oblečení i podle způsobů. Šlechtic seskočil s koně a udiveným mužům se dvorně uklonil, přičemž malinko to přehnal, takže nezůstala nenápadná slabá dávka ironie.

— Jmenuji se Skarmilion a tyto lesy mi patří. Vidím, že jste se museli ocitnout v nějakých v nesnázích, když jste nuceni zde tábořit takhle nalehko. Byl bych proto náramně poctěn, kdybyste přijali pozvání být mými hosty!

Waldemar, který měl v tomto směru více zkušeností, se rychleji vzpamatoval, aby oplatil mužovi poklonou podobným způsobem. Viktor ho trochu neohrabaněji následoval. Oba se také představili a vyměnili si rychle pohledy jimiž si vzájemně potvrdili, že nabídku přijmou. Nic jiného se ostatně dělat nedalo. Na Waldemara také připadlo být mluvčím za ně oba.

— Děkujeme vám za pozvání, které rádi přijmeme. Promiňte nám prosím náš trochu neupravený stav.

— Za to se, prosím, neomlouvajte. Nepochybuji nijak o tom, že jste prožili něco nepříjemného a má-li to zůstat vašim tajemstvím, nebudeme o tom dále hovořit. Ať už je tomu jakkoliv, u mne budete v bezpečí a můžete se zdržet jak dlouho si budete přát. Prosím vás pouze, abyste přijali jako můj dar nějaké ošacení a velice by mě potěšilo, budete-li mými společníky při večerní zábavě. Nejprve si ale potřebujete pořádně odpočinout, takže raději hned vyrazíme!



Na pokyn pána, dva muži z jeho doprovodu se vzdali svých koní a jistě se příliš neradovali z toho, že budou muset jít nocí pěšky, i když to na sobě nedali nijak znát. Noční jízda nebyla snadná, zejména pro Viktora, který neměl příliš mnoho příležitostí získat jezdecké zkušenosti. Museli se mimo jiné brodit potokem, také prodírat lesním houštím a vyšplhat několik prudkých strání, než se konečně dostali na cestu, která už vedla přímo k bráně Skarmilionova sídla. Ukázal se to být středověký hrad, ke kterému byla přistavěna dvě renezanční křídla.

Oba přátelé byli unaveni a přišlo jim proto vhod, když jejich hostitel vydal okamžitě rozkaz aby jim byly přiděleny komnaty a do nich doneseno jídlo, aby si mohli odpočinout. Nediskutovali ani příliš o náhlém obratu, který je sem zavedl, šli se na to raději vyspat.

Ráno byla Viktorovi přinesena snídaně, zatímco ještě ležel v pohodlné, široké posteli a chvíli nato jiným služebníkem i nové šaty, které se zdály být ještě honosnější než ty, které kdysi obdržel od císařovny. Oblékl si je a zaklepal na Waldemarovy dveře, který mu otevřel. Waldemar ukázal na nový oblek, který už měl také na sobě.

– Tenhle Skarmilion musí být set-sakramentsky bohatý, když si může dovolit takovéhle dary, nemyslíš?

– Až je mi to podezřelé. Pozve nás sem, aniž by o nás něco věděl...

– Myslíš si, že neví? Moc bych se tomu divil. Víš co? Já jsem si skoro jistý tím, že nás s těmi svými muži po tom lese hledal, že se musel nějak dozvědět, že jsme na útěku.

– A neznervóžňuje tě to?

– Přiznám se, že trochu ano. Když už nás ale měl někdo najít, dám přednost tomuhle, než být v řetězech odvečen do města k soudu.

– To se pořád ještě může stát. Mohl by nás přece vydat.

– To by jistě mohl, neřekl bych ale, že to udělá. Mám dojem, že sice všechno ví, že mu ale třeba dělá dobře, když může přechytračit městské radní. Proto si myslím, že jsme aspoň pro tuto chvíli v bezpečí.

– Myslíš si tedy, že bychom měli zatím zůstat.

– Když nás chce tady schovávat, ať se tím tedy pobaví. Zkusme se taky bavit.

Viktor jen pokrčil rameny, ne zcela přesvědčen. Zbytek dne strávili tím, že si prohlíželi zámek a jeho okolí. Vše bylo na vysoké úrovni, obrazárna plná starých mistrů, renezanční nábytek v komnatách s drahými koberci. Kolem zámku se vinul pečlivě udržovaný park s fontánami a spoustou kamenných soch. Nezdálo se, že by je někdo pozoroval, takže jejich počáteční napětí se trochu uvolnilo. Skarmiliona nebylo nikde vidět, nebyl ani u oběda, k večeru k nim ale poslal služebníka se vzkazem, že jsou pozváni k večeři.

Večeře se podávala v "rytířském sále", jistě nejstarší části zámku, který byl zařízen v patřičném stylu, s těžkým dubovým nábytkem a se středověkými zbraněmi rozvěšenými po stěnách. Jejich hostitel byl ve výtečné náladě. Vyzval své hosty k tomu, aby jmenovali ta nejexotičtější jídla, na jaká si mohou vzpomenout a která by chtěli okusit s tím, že jim bude vyhověno. Waldemar se toho okamžitě chopil a naporoučel si celou řadu dobrot, na Skarmiliona si ale nepřišel; jeho sluhové jídla vždy skoro okamžitě přinesli ke stolu. Viktor byl zdrženlivější, protože za tím vším tušil něco nepěkného a Skarmilion se mu líbil stále méně.

Po večeři přešli do jiné místnosti, kde jim hostitel vykázal pohodlná křesla a kde jim sluhové nalili víc výtečného vína. Odkudsi se ozvala hudba a na Skarmilionův pokyn do sálu vběhlo několik polonahých tanečnic, které začaly předvádět smyslné tance. Viktor si počkal na vhodnou příležitost, když se hostitel zabavoval s jednou z tanečnic, která se mu usadila na klíně, a pošeptal po straně Waldemarovi:

– Co si o tom všem myslíš?

– To, že ve vězení bychom se takhle dobře skoro určitě neměli. A na popravě už vůbec ne.

– Skarmilion mi nepřipadá zrovna moc pruderní. A určitě má něco za lubem.

– Nemohu nesouhlasit.

– Co budeme dělat?

– Momentálně nic dělat nemůžeme. Nejdříve zítra. Tak zatím aspoň předstírej, že se bavíš!

Viktor tedy předstíral, že se baví. Jedna z tančících krasavic si přisedla na opěradlo jeho křesla a velice se k němu měla. Waldemar měl kolem sebe hned dvě exotické tmavovlásky. Viktor si všiml, že jejich hostitel je neustále po očku sleduje a že mu vůbec nic neuniká, i když ostentativně se zaobírá svým vínem i svými ženami. V jisté chvíli se jejich pohledy setkaly a Skarmilion mu přitom očima docela nepokrytě naznačil, že si tu svou krasavici může odvést sebou nahoru do pokoje. Viktor se rozhodl. Počkal ještě chvíli, potom vstal, poděkoval hostiteli a omluvil se s tím, že je příliš unavený. Skarmilion se s ním o tom nijak nepřel, jen se významně usmál přitom když mu popřával dobré noci a očima mu opět ukázal na dívku. Ta potom už samozřejmě sledovala Viktora ven. Na chodbě se Viktor zastavil a obrátil se k ní.

– Děkuji vám moc za vaši společnost. Teď se ale rozloučíme.

– Vy nechcete, abych s vámi šla?

– Promiňte, nic proti vám nemám. Jen potřebuji být sám.

Dívka zesmutněla.

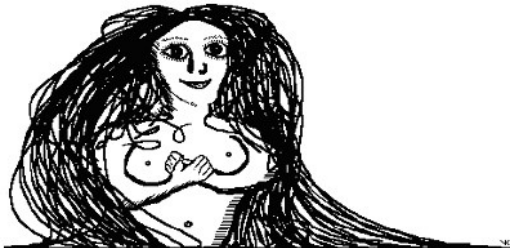
– Jak to mám říci pánovi?

– Nic mu neříkejte. Nechoďte prostě zpátky, bude si myslet, že jste se mnou. Nakázal vám, abyste se mnou šla?

– Očekává to. A nenechá se jen tak obalamutit.

– Nebojte se. Já mu to zítra nějak vysvětlím. Tak, dobrou noc.

Dívka odešla a Viktor šel do svého pokoje. Zítra, říkal si, co bude zítra? Co bude ještě dnešní noci? Myslel přitom na Waldemara a měl o něho tak trochu strach.



Probudil se. Byla noc a stále ještě slyšel vzdálenou hudbu, jen její rytmus se nějak měnil. Stále více se zpomaloval, až to znělo spíše jako pohřební pochod, který se zesiloval, jakoby se hudebníci blížili k této části zámku. Do mysli se mu vnucovala vidina pohřebního průvodu, nemohl se nijak ubránit podivnému nutkání jej sledovat vnitřním zrakem, jak postupuje chodbami, vystupuje po schodišti, blíží se, dochází až ke dveřím jeho pokoje.

Hudba náhle skončila. Adept zadržoval dech, pokoušeje se něco zaslechnout a zdálo se mu, že něco slyší, šoupání nohou a tichý šepot. Potom uslyšel táhlé zaskřípání, to musely být panty jeho dveří, které někdo otevíral. Poděšen, chtěl se podívat, jestli někdo skutečně vstoupil do ložnice, zjistil ale, že nemůže pohnout hlavou. Krční svalstvo bylo ochrnuté, nejspíš následkem strachu. Teď vyskočím z postele, nakázal si, ale nevyskočil, dokonce se ani nepohnul. Zjistil, že nedokáže hnout ani prstem, že celé tělo se nachází v katalytickém stavu, nemohl pohnout ani očními víčky a protože už měl oči otevřené, zíral jen do naprosté temnoty.

Úplně probuzený, ale naprosto bezmocný, adept cítil, že někdo se pohybuje po místnosti, že stojí nedaleko jeho postele, že těchto nočních návštěvníků je několik a že jej právě teď všichni obklopují. Nervy ztopořeného těla nezaregistrovaly žádný dotyk, přesto cítil, že toto je nyní pozvedáno, odnášeno. Pohřební pochod se znovu ozval, představoval si, že jeho tělem je pohupováno do tohoto pomalého rytmu. Omezené vidění dovolovalo zahlédnout jen záblesky ohně plápolajících pochodní, odrážející se od vlhké klenby chodeb, v nozdrách cítil zatuchlý vzduch, jaký bývá jen ve sklepeních, která nebyla po dlouhou dobu otevřena.

Pohupování přestalo a klenba stropu se nyní nacházela mnohem výše, snad se dostali do nějaké podzemní krypty. Ozval se ostře skřípavý zvuk, zavrtávající se až do morku kostí, ohlazený kámen tažený po jiném kameni a adept věděl, že to může být jen víko kamenného sarkofágu, do kterého jeho tělo jistě teď neviditelní nosiči uloží. Opanovala ho neskonala hrůza.

Tvář se nad ním naklonila, ohavná tvář! Nebylo v ní nic lidského, kromě očí, které intenzivně hleděly do jeho očí, jaký ale v nich byl chlad! Ano, ty oči byly lidské, mohly ale náležet jen někomu úplně zkaženému, zračil se nich výčet dlouhého řetězce promarněných životů, chlípnosti a nemravností napáchaných nejen v tomto, ale také v mnoha jiných, možná existujících světech. Tyto oči mu teď hleděly přímo do tváře, jakoby v ní pátraly po jakémkoli znaku pochopení, porozumění pro všechny hříchy, které jejich majitel nahromadil. Všechny vlastnosti záporného charakteru, jaké kdy existovaly na hmotné rovině, jakoby se byly sloučily a stáhly se do této odporné tváře. To vše se teď projevilo tím nejošklivějším z úšklebků, který pravil, sice beze slov, ale naprosto srozumitelně:



"Jsi teď v mé moci! Jaký tohle je paradox, jak snadno se ty nejvyšší z ideálů prolínají s tou nejnižší žádostivostí! Dokonalost sama v sobě uvězněná vyústí v nekonečnou ztrnulost. Ty jsi se hnál za takovouto dokonalostí, chtěl jsi ji mít jen sám pro sebe a vidíš, co se s tebou stalo? Zkameněl jsi! Pověz mi, nebyla to jen tvoje pýcha a domýšlivost, která tě dovedla k tomu, aby ses snažil zduchovnit tuto hmotu? Dobře, teď máš k tomu konečně příležitost, teď se budeš moci dokonale soustředit na to, abys zduchovnil tenhle ubohý kus bláta, který jsi kdysi nazýval svým tělem! Zdalipak tohle nebude ohromující úspěch, skvělé vyvrcholení tvé pouti?"

Dejme tomu, že se ti to podaří. Kdo potom bude svědkem tvého báječného výkonu? Proč se stále jen o něco snažíme, co je tím nejtavňatějším ovocem vzešlým z naší roboty? Čeho víc si může člověk žádat, než nahromadit bohatství, získat peníze, žít v přepychu, pohlavně se ukojit? Ovšem, že tohle není všechno, pořád tu zůstává ještě něco žádoucnějšího! Tím je obdiv a úcta, kterou lidé prokazují úspěšnému člověku. Ukaž mi jediného takového, který by se neradoval nad tím, že jeho bližní si ho považují, že se mu obdivují, že mu závidí, že soupeří jeden s druhým o jakékoli privilegium, které by jim dovolilo i jen na chvíli se přihřát na ohýnku jeho úspěchů a slávy!

Jenže, o tohle všechno ty teď přicházíš. Jsi tu světem zapomenutým vězněm, nikdo tě nezná a nikdo tě znát nechce. Tak se tu měj, příteli. Tak se tu měj a měj a měj. Měj se tu navždy!"

Tvář se odtáhla, kamenné víko zapadlo. Adepta obklopila tichost a temnota, jaké nikdy nepoznal. Pouze obraz té ohavné tváře se zlým úšklebkem mu stále tanul na mysli. Tvář ďáblova! Vlastníma očima ji zahlédl, očima, které mu tady už k ničemu nejsou...

Neříkávají tohle lidé nejraději; tomuhle já uvěřím, jen až to na vlastní oči uvidím? Jaká hloupost! Uviděl a teď už nic jiného nevidí. Řekneme "vlastníma očima", a to znamená, že k věcem zaujímáme racionální postoj. Neprozrazuje se tím ale jen hluboká nevědomost? Vždyť ani člověk s tím nejlepším zrakem nevidí co se děje za jeho zády! Pokud nepohne hlavou, snad ponoukán některým z jiných svých smyslů, nevidí toho mnoho, mimo poměrně úzký kužel, kterým je jeho zrak omezený. Znamená to ale, že to co zrak neobsáhne a co se třeba může skrývat hned za nejbližším rohem, neexistuje?

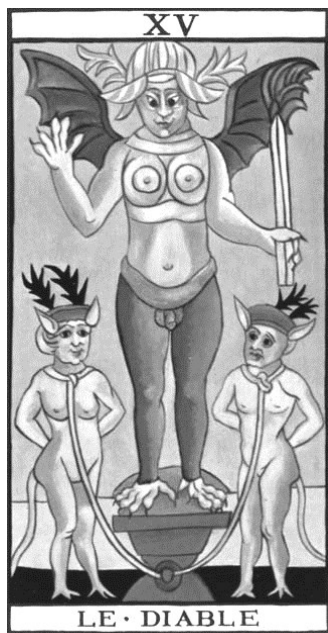
Hierofantova žehnající ruka, s dvěma prsty nataženými a třemi skrytými. Ta větší část, kterou vidět není! Jaké symbolické gesto by asi mohl činit ďábel? Odpověď je jasná: byl by schopen jen jediného gesta, které by vypadalo jen jako karikatura veleknězova gesta. Byla by jím vztyčená ruka ukazující všech pět prstů obnažených a viditelných. Takovýto posunek by říkal: Nic jiného tu není, vše záleží jen na našich pěti smyslech!

Je přitom pochopitelné, že ďábel musí ještě mít schované nějaké karty v rukávech. Musí přece počítat s tím, že ti kteří snad dokáží myslet hlouběji by mohli pochopit, že život nejsou jen vjemy lidských smyslů. O to snadněji se tito lidé ale mohou zachytit v síti iluzí o vlastní důležitosti. V takovém případě budou potom namlouvat sobě samým i svým nohsledům, že oni jediní dosáhli osobní svobody a že se nacházejí nad úrovní ostatní společnosti. Takovýto "svobodní" lidé potom mohou stát v čele různých nábožných a magických kultů, v krajních případech se domnívat, že jen oni mohou být zachránci světa. Většinu pokusů o diktátorství přece vždy vedli jednotlivci s jistými omezenými okultními vědomostmi, hnaní přeludy o vlastním velikášství a podporovaní překvapivě malou skupinou obdivovatelů z řad polo-vzdělanců.

To je tedy ta pravá ruka ďáblova, co ale dělá levá ruka? Adept se na ni soustředil a uviděl, že v ní ďábel drží hořící pochodeň. Viděl teď v duchu celou jeho postavu, ozářenou jejím plápolajícím světlem. Viděl roztažená kožovitá netopýří křídla, chlupatou zadnici pevně usazenou na krychlovitém kameni, symbolizujícím iluzorní pevnost hmoty, viděl kopyta namísto chodidel a ďáblova prsa, jedno mužské, to druhé spíše ženské. Ovšem, ďábel musí přece být bisexuální, jak jinak by mohl být přitažlivý pro obě pohlaví? Adept zahlédl i dva z čertových služebníků, lidská stvoření, muže a ženu, oba už s vyrůstajícími rohy na hlavách. Ti stáli po stranách kamenné krychle, na krku měli řetězy, které vedly ke krychli, kde byly připoutány k výčnělku, který vyhlížel jako falus. Řetěz chtíce, to je to jediné, co je poutá k hmotě a k ďábelskému soustrojí!

Něco tu není docela v pořádku. Adept zpozorní. Jistě, ďáblovi pomocníci by přece měli být úplně pod jeho kontrolou. Tito dva ale nejsou, ty řetězy na krku mají docela volné, kdyby se jim jen zachtělo, mohli by si je klidně přetáhnout přes hlavu a osvobodit se. Kdyby jen chtěli... Ti dva nechtějí, on si to ale přeje!

Adept si představil, že je tím mužem, stojícím po ďábově levici. Vžil se plně do této představy. Pozvedl pomyslnou ruku a ohrmatával si řetěz, který měl kolem hrdla, dotýkal se jeho jednotlivých článků, představoval si, že cítí v prstech chlad toho kovu. Pozvedl i druhou ruku; teď už držel řetěz oběma rukama a ještě víc se soustředil. Když už si byl jistý, že má tuto vidinu v mysli naprosto pevnou a ostrou, poručil svým rukám, aby přetáhly řetěz přes hlavu a odhodily jej. Dolehl k němu zvonivý zvuk řetězu, dopadajícího na zem.



– Tak tohle by mohlo být docela drahé. Asi bude nejlíp, když odtud co nejrychleji vypadneme, než nám přičtou k účtu tuhle škodu, cos tu právě nadělal.

Byl to docela určitě Waldemarův hlas. Viktor se prudce posadil a rozhlédl se. Nacházel se v posteli, v té stejné do které večer ulehl. Nedaleko stál jeho přítel a usmíval se, ukazuje na spoustu střepů rozsetých po podlaze. Viktor si vzpomněl na čínskou vázu, která ještě večer stála na nočním stolku. Musel ji shodit na zem, přitom jak odhazoval pomyslný řetěz! Řekl Waldemarovi:

– Když jsem tě viděl naposledy, nevypadalo to ani trochu na to, že bys přemýšlel o nějakém odchodu.

– Teď už ano. Nechci tady zůstat o minutu déle, než ti potrvá se obléknout. Pokud s tím ovšem souhlasíš.

– Už se jdu obléknout.

– To jsem si taky myslel, že mi v tomhle odporovat nebudeš. Moc dobře ses nevyspal, vidíš? Víš, měl jsem o tebe strach. Zaklupal jsem ti před chvílí tady na dveře, tys neodpovídal. Napadlo mě, že jsi snad už odtud utekl, vešel jsem dovnitř se přesvědčit a tys tu ležel, bez hnutí, zdálo se, že i bez dechu. Najednou sis ale vztáhl ruce ke krku, potom jsi je prudce rozhodil a srazil jsi přitom tamhleto krásnou vázu.

Viktor si připadal ještě jakoby trochu omráčený. Slezl pomalu s postele a mechanicky začal sbírat střepy se země. Waldemar ho chvílku sledoval, potom prohlásil:

– Nech toho prosím tě, tohle je to poslední, čím bych se vzrušoval. A obleč se už.

Waldemar mu přitom úslužně podával jeho staré kalhoty. Sám měl už na sobě své staré oblečení. Viktor si pro sebe mumlal.

– Ty střepy, to staré, vyschlé, pomalované, v ohni vypálené bláto, to ať si tu zůstane...

– Co to říkáš?

– Tyhle kusy bláta... Zduchovnil jsem ale jiný kus bláta a je z něho zase moje tělo.

Waldemar si Viktora prohlédl zpytavým pohledem.

– Tak bych řekl, že si toho budeme mít dost co povídat o noci prožité v tomhle zámku. Tak pojďme!

Býlo velice brzy ráno a chodby zámku byly docela pusté. Přesto jimi procházeli co nejrychleji a také nejtíšeji jak mohli. U brány rovněž nikdo nebyl, takže i tou prošli bez překážek. Když už ušli nějaký kus cesty, Viktor se ohlédl a v odcházející temnotě, jakoby mu chtěla připomenout noční můru, která ho v zámku napadla, na vrcholu zdi spatřil ještě svítit jedinou rozžatou pochodeň.



– Proč jsi chtěl tak najednou odejít?

– Trápily mě noční můry. Podle toho, co jsem viděl, kolem tebe také docela jistě poletovaly a bylo jich husto!

– A já jsem si myslel, že si užíváš se Skarmilionem a s těmi jeho ženami...

– Šel jsem spát chvíli po tobě. Náš milý hostitel mě sice ještě nutil do dalšího pití a vůbec, řekl jsem mu ale, že už mám dost, poděkoval jsem mu a šel jsem. Jedné z těch ženských jsem se ale musel dost těžko zbavovat. A potom se mi zdálo o ďáblovi!

– Také o podzemní kryptě?

Když spolu porovnali svoje sny, ukázalo se, že byly téměř stejné. Waldemar se zeptal:

– Co si myslíš o tom Skarmilionovi, je to nějaký vyznavač ďábla?

– Těmi jsou nejspíš všichni, ty ženy, služebníci, všichni v tom zámku.

– Co by se asi stalo, kdybychom v zámku zůstali?

– To nevím, řekl bych ale, že tady šlo hlavně o to uvést nás do společnosti Skarmilionových stoupenců. Může jich být ještě mnohem víc. Skarmilion vůbec nemusí být hlavou kultu, tou by mohl docela dobře být někdo úplně jiný.

– A kdybychom se byli na to chytili?

– Nejspíš by nám byla nabídnuto, abychom zůstali natrvalo, což by znamenalo, že bychom ocitli pod permanentní ochranou kultu. Asi by se také konal nějaký iniciační rituál a tak podobně.

– Když jsme je takhle zklamali, nepomstí se nám třeba? Mohli by nás přece klidně udat městským úřadům.

– To je pravda. Raději bychom si měli pospíšit.

– Co tvůj kotník? Vydrží den nebo dva ostrého pochodu?

– Už se zdá být docela v pořádku, snad by tedy vydržel. Pojdme!

Po nějaký čas šli beze slova. Mezitím se již docela rozednilo, takže se jim šlo snadněji, když se nemuseli pořád na poslední chvíli vyhýbat kamenům či vyčnívajícím kořenům. Viktor přerušil mlčení.

– Víš, mně pořád nějak nejde z mysli ta pochodeň. Ďábel, kterého jsi ty viděl ve svém snu, měl ten také v ruce pochodeň?

– Ano, měl.

– A potom tu byla ta pochodeň na zdi, když jsme odcházeli. Byla ještě vidět už i skoro za světla.

– Ranní světlo uhasilo světlo ďábelské pochodně, tohle je symbolické. Víš, jak se jmenuje ďábelský kníže latinsky?

– Lucifer.

– Kdysi se tak nazývala také planeta Venuše. Tu je možné vidět až skoro do úplného světla a slovo Lucifer znamená "světloňoš". Je v tom skrytý význam. Jak jinak bychom si dokázali uvědomit přítomnost světla, kdybychom je neviděli na pozadí temnoty?

– Vím asi, kam míříš s touhle analogií. Kdybychom nebyli stále něčím ponoukáni a sváděni, nebyli bychom si ani vědomi omezení, která nám způsobuje naše hmotná existence. Luciferova pochodeň nám ale na ně posvítí.

– Kdyby tu nebylo žádné zlo, na světě by asi byla dost velká nuda, takhle si aspoň můžeme vybrat mezi světlem a tmou.

– Proč jsme ale měli oba skoro stejné vidiny?

– Zřejmě nás společně něco poutá, je nám osudem procházet podobnými zkouškami. Tahle poslední, kterou jsme absolvovali, působí jako očista. Jako "temná noc duše", jestli jsi o tomhle už někdy slyšel.

– Něco jsem o tom četl. Co by se stalo, kdybychom byli při té zkoušce propadli?

– Nevím. Došel jsi ale až doposud nějaké větší újmý?

– To ne. Kromě nějakých těch odřenin. A pohmožděného kotníku.

– Tak vidíš. Já taky ne. Přesto, kterýkoliv z nás, třeba i oba dva, můžeme dojít k jistému bodu, kde se náš postup najednou zastaví. Třeba můžeme být i vrženi zpět...

– Něco důležitého jsem se té uplynulé noci naučil. Máme tu alegorické "peklo", místo, kde vládnu ďábelské síly, propast, do které můžeme spadnout, rozhodneme-li se, že jsme sami sobě zákonodárci. Samotný ďábel je ale záhadou, paradoxem. Pokud je božím odpůrcem, je on také součástí celého stvořitelského procesu?

– Řekl bych, že procesu stvoření napomáhá. Pokud má celý proces stvoření mít nějaký účel, musí v něm ďábel mít také svoje místo.

Kráčeli chvíli mlčky. Ticho opět přerušil Viktor.

– Právě jsem přišel na to, že se nijak zvlášť honit nemusíme.

– Copak? Ten kotník přece jen zlobí? Nebo máš nějakou novou teorii?

– Spíš to druhé. To všechno byla jen šaráda, nemáme se čeho bát. Ďábel totiž neexistuje.

– Jak to myslíš?

– Nemůže být, aspoň ne v tom smyslu, jak je obvykle zobrazován. Zamysli se trochu nad tím. My sami si ďábla vytváříme a poskytujeme mu potom příležitost k tomu, aby si nás mohl uvázat. Neboli, uvazujeme se my sami, on nás neuvazuje. Ano, nabídne nám k tomu příležitost, nejspíš prostřednictvím někoho jako Skarmilion. Není ale za tím žádné velké násilí, čistě se jen kolem nás rozhodí sítě pokušení a my se buď potom chytíme nebo ne.

– Vidíš, to je pravda. Do toho zámku jsme byli pozváni, nabídnuto nám bylo drahé šatstvo, skvělá jídla, krásné ženy, jenže k žádnému

velkému přemlouvání přítom nedošlo. Nikdo nás také nezadržoval, když jsme se rozhodli odejít.

— Bylo docela jen na nás, jestli se chceme uvázat, jestli si necháme pověsit na krky řetězy. I kdybychom to byli udělali, pořád by nebylo všechno ztraceno. Ty řetězy, které mají ďábloví přísluhovači na krku, jsou přece docela volné, mohli bychom je kdykoliv odhodit, jen mocí svobodné vůle, jako v tom snu.

— Jistě. Pokud ale ďábla sami vytváříme a můžeme se ho podle vlastní vůle zbavit, proč se mu úplně nevyhnout?

— Tak jednoduché to asi není. To, že se tak nápadně často vyskytuje v různých podobách v mytologii a v pohádkách dokazuje, že lidstvo má ďábla pevně usazeného v té nevědomé části své kolektivní mysli. Řekl bych, že každý z nás si snad musíme vytvořit svého ďábla a potom se s ním tváří v tvář utkat, abychom si jednou a provždy mohli dokázat, že tento ve skutečnosti neexistuje. Že se v něm setkáváme jen se stínem našich nedobrých skutků minulosti, vášní, kterými jsme se dobrovolně nechali uvázat, nízkých pudů, které nás vedly k tomu, abychom se oddávali smyslnosti. Tohle je to co nás zkazilo, to je, co z nás činí ďáblův nástroj, který jsme si ovšem sami ukovali

— To z něho ale také činí našeho spasitele.

— Tím on přece vůbec není. Spasíme se sami tak, že si uvědomíme omezenost našich materialistických názorů a přeludu o tom, že disponujeme osobní svobodou.

— Chceš snad tvrdit, že osobní svobodu nemáme?

— Máme, či až do této chvíle jsme ji měli. Teď máme ale ještě jinou svobodu. Můžeme se svobodně rozhodnout o tom, zda chceme osobní svobodu obětovat v zájmu celého stvořitelského procesu.

— V tom se tedy podle tebe nachází budoucnost?

— To si každý rozhodne sám.



šestnáctá arkána **Věž**



Věž se poutníkům zjevila před očima docela znenadání. Po několik dní už procházeli horskou krajinou, která nenesla vůbec žádné známky obydlení. Bylo už předjaří, v těchto končinách ale ještě ležela spousta sněhu a podle nízkých oblaků to vypadalo, že jej co nevidět bude zase o hodně víc. Jen chvíli před tím se spolu dohadovali, jestli by se neměli raději vrátit do poslední vesnice kterou prošli, ubytovat se tam a pokusit se pohoří přejít později, až se počasí trochu umoudří. Teď hleděli přes sněhem zaváté údolí na vrcholek protější hory, kde na skalním ostrohu pokrytém sněhem s místy vyčnívajícími balvany, se tyčila neskutečně vyhlížející věž. Waldemar si nahlas pohvízdl.

- Co je tohle?
- Vypadá to jako věž.
- Věže se obvykle staví jako doplněk k něčemu. Nevidím ale žádné jiné budovy.
- Také tu někdy bývají samotné strážné věže.
- Jistě, co ale by tahle věž mohla strážit?
- Třeba tudy kdysi vedla nějaká obchodní trasa.
- To je možné. Podívej se ale na ni pořádně. Nepřipadá ti nějaká divná? Ten vršek vypadá skoro jako královská koruna!
- No, je hodně zvláštní. Také vypadá, jakoby tu stála už od pradávna. Ten vršek ale zase mohl někdo poměrně nedávno přistavět. Máš pravdu, tak nějak se k tomu zbytku věže nehodí.
- Co myslíš, bydlí v ní někdo?
- Podíváme se. Třeba bydlí a nechá nás tam přespat. Nebo nebydlí a potom tam budeme moci přespat bez ptaní.
- Nebude to snadné, lézt dolů po té stráni. A potom zase šplhat nahoru.
- Nevadí, pojďme!

Jak se ukázalo, dolů se dostali mnohem rychleji, než si mysleli. Viktorovi uklouzla na ledě noha a strhl sebou Waldemara. Řítily se bez jakékoliv kontroly a za půl minuty už byli dole.

– Jsi v pořádku?

Viktor pomáhal svému druhovi vyhrabat se pod kopcem ze závěje. Ten musel nejprve vyplivnout sníh, kterého měl plná ústa, než byl vůbec schopen promluvit.

– To tedy byla jízda! Kdyby se mi to nebylo v půli trochu zabrzdilo, byl bych dole dřív než ty. Svezeme se ještě jednou?

– Možná, že na druhé straně té skály.

– Příště mě ale dej nějaké varování, dřív než mě postrčíš.

Cesta nahoru směrem k věži byla dosti strastná. Několikrát to dokonce vypadalo, že oba skončí znovu dole, než se jim konečně podařilo vyhrabat se nahoru. Temná mračna mezitím odtáhla, takže již měli nad hlavou modrou oblohu, když se za pozdního odpoledne konečně dostali až k základům věže. Zjistili, že ta je stavěna z masivních kamenných bloků, které byly tak přesně otesané, že k sobě přiléhaly bez jakýchkoli viditelných spár. Viktor se zeptal:

– Slyšel jsi někdy o kyklopských hradbách?

– O těch jsem kdysi něco četl.

– Takhle nějak asi musejí vypadat. Kameníci, kteří tesali tyhle kvádry, byli nesmírně zruční a zkušení, to je hned vidět. Nejspíš asi taky patřičně pyšní na svoji práci. Takovou při novějších stavbách neuvidíš. Tahle věž se určitě stavěla hodně dávno, třeba tu i stála už od počátku naší civilizace.

– To je možné, stěží ale s tou korunou nahoře.

– Tu jí tam určitě někdo přidal, možná i dost nedávno. K té stavbě se prostě nehodí, vlastně jí tak nějak kazí.

– Pokud tu někdo dělal nějaké přestavby, třeba tu ještě...

Waldemar větu nedokončil. Oslnivé světlo, s následnou hromovou ránou způsobilo, že se oba muži vrhli na zem do sněhu. Viktor, který v tu chvíli pohlížel na vrchol věže, přitom zahlédl, že pochybná koruna byla zasažena bleskem a sražena s vršku věže, naštěstí na opačnou stranu než kde se oba nacházeli. Přestože byl oslněn, dokázal si ještě povšimnout toho, že spolu s troskami stavby padaly s věže také dvě lidské postavy.

– Co to bylo?!

Waldemar se sbíral se země a protíral si oči.

– Blesk! Z čistého nebe! A podívej, shodil právě tu korunu!

– Čert vezmi korunu! Byli tam lidé!!!

– Lidé? Žádné jsem neviděl.

– Říkám ti, byli tam dva lidé. Muž a žena, myslím.

– Co se jim stalo?

– Spadli. Honem, poběžme, třeba potřebují naši pomoc!

Doběhli k okraji skály. Pod nohama měli příkrý sráz pokrytý sněhem, s hlubokou brázdou způsobenou zřítivší se korunou věže, vedle se nacházely dvě menší stopy, končící se v závěji hluboko v údolí.

– Tamhle jsou! Hýbají se. Zaplať pánbůh, jsou snad v pořádku!

Dva lidé se vyhrabali ze sněhu. Trochu se potáceli, zřejmě ale byli schopni chůze. Waldemar se zeptal.

– Můžeme jim nějak pomoci?

– Chtěl by sis zopakovat ten sešup? Byl by ale několikrát delší a mnohem nebezpečnější.

– Moc ne. Hej! Vy tam, jste v pořádku?!

– Potřebujete pomoc?!

– Slyšeli nás?

– Určitě. Ten muž nás musel slyšet. Podívej se, mává na nás!

– To ano. Myslím, že nám říká, že máme jít...

– Tak. Slušně bych to nazval rázným odmítnutím.

Waldemar si povzdechl.

– No, udělali jsme co jsme mohli. Jdou pryč. Ta žena vypadá v pořádku, ten muž, zdá se, trochu kulhá.

Co myslíš, dostanou se nějak sem zpátky?

– Ta stráž je moc příkrá. Museli by to někudy obejít. Dnes už je určitě neuvidíme. Něco mi ale říká, že už nikdy.

– Věž tady zůstala.

– Docela nepoškozená. Kromě té koruny.

– Ex-koruny. Stejně se k ní nehodila. Necítil bych se pod ní moc dobře, kdybychom tam měli přespat.

Šli znovu k věži. Viktor řekl:

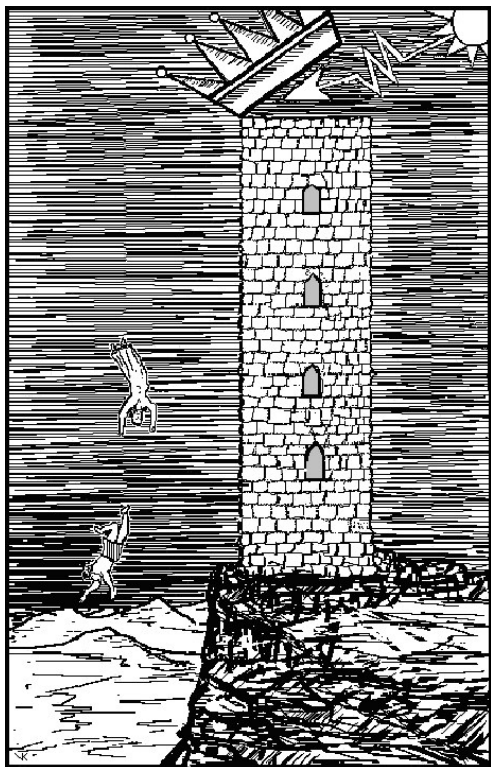
– Nevidím tu nikde žádný vchod. Kudy se ti lidé proboha dostávali dovnitř?

– Právě jsme byli svědky toho, jak je snadné se odtud dostat ven. Tamhle je pár oken, ta jsou ale příliš vysoko, přece se tam nevytahovali provazem! Někde tu přece musí být nějaký vchod, řekl bych, že nejspíš nějak zespoda. Pojď, porozhlédněme se kolem.

Obcházeli věž. Viktor sešel o něco níže a náhle zavolal.

– Pojď sem, myslím, že jsem našel ten vchod!

Ve skále, několik metrů pod úrovní základů, se nacházely masivní dřevěné dveře pobité železnými pláty. Ty byly dosti rezavé, takže si příliš nadějí nedělali, když brali za kliku. Dveře se ale s vrzáním celkem snadno otevřely. Za nimi se ukázala být úzká chodba. Venku už nebylo moc světla, v chodbě byla po pár krocích úplná tma. Ohmatávající hrubě vytesané stěny, postupovali pomalu společně chodbou, až narazili



na několik schodů. Když po těch vystoupili nahoru, našli další dveře, na štěstí také neuzamčené. Waldemar škrtl několikrát křesadlem a v matném světle jisker, které trvalo pokaždé jen zlomek vteřiny, uviděli nebo spíše vytušili, že jsou v rozhlehlém sklepení, plném beden, kusů starého nábytku, sudů a podobných věcí. Waldemar prohlásil:

— Až doposud to nevypadá vůbec tak špatně. Osobně se mi nejvíc líbí ty sudy.

— Copak se ti může tolik líbit na starých sudech?

— Pokud je mi známo, sudy se odjakživa používaly k uskladňování větších zásob potravin a pitiva. Při troše štěstí, dnes třeba povečeříme nakládané slanečky, dostaneme po nich strašnou žízeň, tu potom budeme ale moci ukojit vynikajícím uleželým červeným vínem!

— Neměl jsem sice to štěstí jako ty vyrůstat na panském sídle a mít k tomu navíc soukromé vychovatele, jednu věc ale vím. K rybě se většinou doporučuje pít bílé víno!

— Trochu víc štěstí a budeme mít k těm slanečkům bílé víno.

— A co trochu méně štěstí?

— Kyselé zelí a pivo.

— Nechtěl bych to přivolávat, co když ale budeme mít zatracenou smůlu?

— Potom v těch sudech najdeme střelný prach a petrolej.

Waldemarova ruka si potmě náhle našla Viktorovo rameno.

— Co je?

— Pst! Podívej!

Kdesi nad nimi byl vidět tenký proužek světla. Podařilo se jim pomalu se doklopýtat mezi sudy a mnoha jinými věcmi až ke schodišti, které muselo vést ke dveřím za nimiž se zřejmě nacházela nějaká osvětlená místnost. Viktor zašeptal.

— Je tam někdo?

— Nejspíš. Vystoupáme. Zaklepeme. Uvidíme.

— Trochu absurdní, nemyslíš, přicházet jako návštěvníci ze sklepa.

— Kudy jinudy?

Vystoupali po schodech nahoru. Waldemar zaklepal na dveře.

— Prosím. Vstupte.

Hlas zněl docela klidně, jakoby jeho vlastník byl zvyklý běžně přijímat podzemím přicházející hosty. Vstoupili do menší místnosti osvětlené olejovou lampou. Nábytek byl prostý, stůl, pár židlí, několik beden. Muž středního věku, oblečený čistě ale neokázale, povstal od stolu, na kterém se nacházely zbytky jídla, které právě dojídal.

— Vítám vás. Přišli jste jistě navštívit pána paní. Já vás hned půjdu Pembletonovým ohlásit. Posad'te se zatím, prosím.

Waldemar zakroutil hlavou.

— Na návštěvu jsme nepřišli. Trochu jsme v těchto pustinách zabloudili a hledali jsme jen nějaké místo k přespání.

— A našli jste je.

Muž se obrátil směrem k jiným dveřím, které měl za zády a které byly pootevřené. Za nimi bylo také světlo. Zavolal.



– Marto, máme tu návštěvu! Přines něco k jídlu! Jistě musíte mít hlad.

Poutníci byli překvapeni tímto uvítáním. Viktor cítil potřebu podat aspoň nějaké vysvětlení.

– Nechtěli jsme sem takhle vtrhnout, neznáme to tu ale a...

– To nic pane, to je v pořádku.

Vstoupila žena, s dvěma talíři kouřící polévky. Muž ji představil:

– To je Marta. Já se jmenuji Matěj.

Návštěvníci se také představili. Chvilí se věnovali jídlu. Viktor dojedl a podal prázdný talíř Martě.

– Děkuji. Vaše polévka byla výborná.

– Dáte si víc?

– Děkuji, snad později.

Obrátil se k Matějovi.

– Mysleli jsme si, že ve věži nikdo nebydlí.

– My jsme tady domovníci. Měl bych ale přece jen uvědomit pána a paní

Pembletonovy, že tu jste a že zůstanete přes noc.

Poutníci si vyměnili pohledy. Waldemar se zeptal.

– Pembletonovi jsou vašimi pány?

– Ano, jsou.

– Nikdo jiný už ve věži nebydlí?

– Ne.

– Kdy jste je naposledy viděli?

– Většinou je moc nevidíme, jsou pořád nahoře.

Oba služebníci na sebe chvíli nejistě pohlíželi. Marta nakonec prohlásila:

– Donesla jsem paní odpoledne čaj.

– A byla tam? Byli tam oba?

– Samozřejmě, kde jinde by byli?

– Jak vám to jen máme říci...

Waldemar poněkud bezradně pohlédl na Viktora, jakoby ho žádal o pomoc. Ten se zeptal:

– Slyšeli jste něco, asi tak před půl hodinou?

– Myslíte jako ten hrom?

– Trochu neobvyklé, že ano? Bylo přece jasno.

– Tady to pořád tluče, do téhle skály. V létě nečastěji, v zimě ale někdy taky.

– Obávám se, že pro vás máme nedobrou zprávu. Stala se nehoda...

– Nehoda?

– Ano, nehoda. Postihla bohužel vaše pány.

Oba služebníci s údivem hleděli na Viktora. Waldemar přispěchal s ujištěním.

– Nebojte se, nic opravdu zlého se jim nestalo.

– Jak to víte?

– Viděli jsme je. Ve věži ale už nejsou.

– Nejsou ve věži! Jak to myslíte? Kde jsou?

– Nejsou tu. Tedy, spadli. Spadli ale do sněhu, nic se jim nestalo, sklouzli dolů do údolí.

– Musím jim jít na pomoc!

– Odešli. Viděli jsme je odcházet. Je tím směrem někde nějaká vesnice?

– Pár hodin cesty. Sem se ale odtamtud jít nedá. Přístup sem je jedině z druhé strany a trvalo by jim to několik dní sem dojít.

– Do té vesnice by se tedy měli dostat ještě dnes večer. Trochu asi procladnou, ale dojít by tam měli.

– Myslíte, že se vrátí?

– To nemohu říci.

– Co bude ale s námi? Jestliže se nevrátí, jak najdeme takovouhle práci? Už jsme tady deset let...

Matěj a Marta vypadali najednou celí popletení, až jich Viktorovi bylo líto. Přitom mu ale nepřipadalo, že by jejich práce na této samotě, i když jistě nepřilíš náročná, byla příliš vábná.

– Třeba žádnou jinou práci hledat nemusíte. Nikdo vás odtud nevyhání, můžete tu přece zůstat. Co kdybychom se nejprve podívali nahoru, co se tu vlastně stalo?

Matěj jim zřejmě ještě úplně nedůvěřoval a pro jistotu několikrát zazvonil zvonkem nahoru. Když nikdo neodpovídal, konečně uvěřil a doprovodil je po schodech do horní části věže. Tam se nacházelo několik obytných místností, velmi pohodlně zařízených. Nad nimi, zabírající dvě patra spojená točitými schody, byla obrovská knihovna jistě s mnoha tisíci svazky; už na první pohled bylo zřejmé, že aspoň některé z nich musí být nesmírně vzácné. V dalším patře objevili jakousi kapli; byl v ní oltář a všemožné rituální předměty. Bylo těžké odhadnout, jaké obřady se zde kdy mohly konat. Schodiště vedlo ještě výše a končilo se otevřenou plošinou, obklopenou zbytky zdíva, s temnou oblohou na místě bývalé podivné střechy. Blesk ji prostě usekl a žádnou jinou větší škodu neudělal.

Vrátili se do obytné části a usadili se v křeslech. Matěj si nic takového nedovolil, zůstával stát a rozhlížel se, skoro jakoby zde byl po první. Waldemar se ho zeptal, ukazující na volné křeslo:

– Proč si také nesedneš?

– To křeslo patří panu Pembletonovi.

– Pan Pembleton tu přece není.

– Může se ale vrátit.

– Dnes určitě ne. Stejně si ale myslím, že už se sem nikdy nevrátí.

– Má tu spoustu věcí. Krásných věcí. Přece je tady nenechá!

– Patří mu tahle věž?

– To nevím. Nikdy o tom nic neříkal. Mluvili jsme spolu jen málokdy. Pořád jenom vysedával v knihovně.

– A paní?

– Tady nebo v kapli.

– Takže, vy jste se s nimi skoro vůbec nestýkali?

– Já málokdy. Marta častěji, když jim uklízela, vařila a posluhovala.

– Dostávali jste nějaký plat?

– Ne, jen stravu a ubytování.

– Takže legálně vlastně žádní zaměstnanci nejste.

– Co tím míníte?

– Předpokládám, že žádnou zaměstnaneckou smlouvu tady nemáte a tudíž také nemáte žádné povinnosti vůči těm Pembletonovým.

Tohle Matěje silně zarazilo. Zřejmě nikdy nepřemýšlel o tom, v jakém zaměstnaneckém poměru se vlastně s Martou nacházejí. Nakonec se zeptal.

– Co tedy máme dělat?

– Chtěli byste tu zůstat?

– Kam bychom jinam šli?

– Mám nápad.

Waldemar mrkl na Viktora, povstal a šel ke zdi, sňal odtud starý středověký meč, který zřejmě sloužil za ozdobu. Požádal Matěje, aby poklekl na zem. Chudák nevěděl o co jde, poslechl ho ale. Waldemar mu plochou čepelí meče třikrát poklepl na každé rameno, potom na temeno hlavy a tónem hlasu člověka, kterému vždy v žilách proučila modrá krev, slavnostně prohlásil:

– V zásluhách za veškeré služby, které jsi až doposud vykonal, pasuji tě na rytíře a jmenuji tě od této chvíle Ochráncem této prastaré Věže. Povstaň, pane Mathei!

Rytíř Matheus byl z toho natolik ohromený, že skutečně povstal, zavrával, zachytil se o opěradlo křesla, do kterého s hlasitým povzdechem dopadl. Když se trochu vzpamatoval, zeptal se:

– To jste jistě nemyslel vážně pane, nebo ano?

– Naprosto vážně. Jsem šlechtic a dědičné rodinné právo mi dovoluje udělovat rytířské tituly.

– Proč tu tedy nezůstanete vy? Marta a já vám budeme sloužit.

– Ty sis ten titul vysloužil, jsme si oba rovni. Máš ale pravdu. Pokud se ještě necítíš Pánem věže, pomůžeme ti, aby sis na svoje postavení trochu mohl zvyknout. Zůstaneme tu ještě měsíc či dva, zatímco se probereme tou neobyčejnou knihovnou nahoře. Vy dva se o nás můžete starat, pokud vám to bude vyhovovat, nepovažujte se ale prosím za naše sluhy. Pokud sem nikdo nepřijde, aby se ujal vlastnictví věže, můžete se potom považovat za její stálé nájemníky.

– A co když se Pembletonovi vrátí?

– Potom je nejprve ihned požádáme o vysvětlení, jaké měli právo k tomu vás po deset let takto vykořisťovat. Pochybuji ale, že k tomu kdy dojde.

Matěj to přijal a odešel, určitě proto, aby co nejdříve pověděl své ženě o náhlém štěstí, které je potkalo. Jakmile osaměli, Viktor, který po celou tu dobu v sobě s těžkostmi smích dusil, nyní vybuchl. Waldemar se smál s ním. Viktor prohlásil.

– Tak tohle se ti tedy povedlo!

— To přece bylo jasné, ne? Proč nevytěžit něco z takto nastalé situace? Máme tu tuhle věž a můžeme v ní teď zůstat, aspoň dokud je venku ještě příliš mnoho sněhu než aby se dalo cestovat. Pembletonovi se stěží kdy sem vrátí. Rytíř Matheus se tím vším zdá být spokojený a až jí to patřičně vysvětlí, paní Martha jistě také. Doufejme jen, že jí to nestoupne příliš do hlavy a že nám nepřestane vařit. Ta polévka byla opravdu moc dobrá.

— Dal bych si víc.

— Já také. Zajdeme si teď dolů do kuchyně. Potom se podíváme na tu knihovnu.

— Co když se ti Pembletonovi přece jen vrátí?

— Tak ať se vrátí. To, co jsem řekl, platí. Nikomu nic nekrademe. Stejně si ale myslím, že tahle věž žádné oficiální majitele nemá. Tak nějak na to nevypadá. Řekl bych, že vždycky měla jen dočasné obyvatele a že pan Matheus a paní Martha se stanou dalšími v dlouhé řadě.

— Co tě k tomu přivádí?

— Nevím, snad intuice.

— Asi nebudeš daleko od pravdy.



Viktor s Waldemarem si užívali pohodlí věže už déle než měsíc a trávili většinu času v její knihovně. Bylo by si to opravdu vyžadovalo celoživotní studium, měl-li by se člověk poněkud intimněji seznámit se všemi svazky, které chovala. Ani jeden z nich nebyl ovšem rozeným knihomolem, oba byli spíše muži činu a když i v těchto výšinách konečně propuklo plné jaro, začali uvažovat o tom, že půjdou dále. Z počátku se Matěj i Marta k nim chovali jako ke svým pánům, protože jim to ale bylo neustále rozmlouváno, ba i přímo zakazováno, hladina sebevědomí těchto bývalých sluhů se viditelně začínala zvedat. Nejprve

chtěli zůstat nadále ve své chudé domácnosti v přízemí, na naléhání obou přátel se ale nakonec přestěhovali do dvou z horních pokojů. Marta stále vařila a to výtečně, Matěj jim posluhoval, začal to ale brzy dělat v lepším stylu. Bral si k tomu na sebe obleky, které objevil ve skříních a brzy už vypadal a dokonce se i choval jako opravdový stolník v nějaké zámožné rodině. Navíc se zdálo, že mu to všechno opravdu dělá radost. Začal přitom používat jiné výrazy, pravděpodobně získané z knih, které si vybíral v knihovně.

– **C**o říkáš Matějovi, mění se nám, nemyslíš?

Viktor vzhlédl od svazku novoplatónské filozofie, do kterého byl právě hluboce zabrán.

– No, obléká se, čte, lépe se vyjadřuje. Marta nám také rozkvétá, bojím se jen, že by brzy mohla přestat vařit a potom mě tu už nic držet nebude.

– Ani tyhle knihy?

– Víš, čtu rád a přečetl jsem toho hodně. Člověk se ale dostane do určitého bodu, kdy čtení mu už tolik neprospívá.

– To znám. U některých lidí by tomu třeba bylo jinak, narodili se tak. Já se zde ale začínám občas cítit tak trochu klaustrofobicky.

– Souhlasím. Navíc, tahle věž se mi nějak přestává líbit.

– Mám podobný pocit, chtěl bych ale slyšet tvůj názor.

– Mám strach, že by si na nás mohla začít dělat nároky.

– V jakém smyslu?

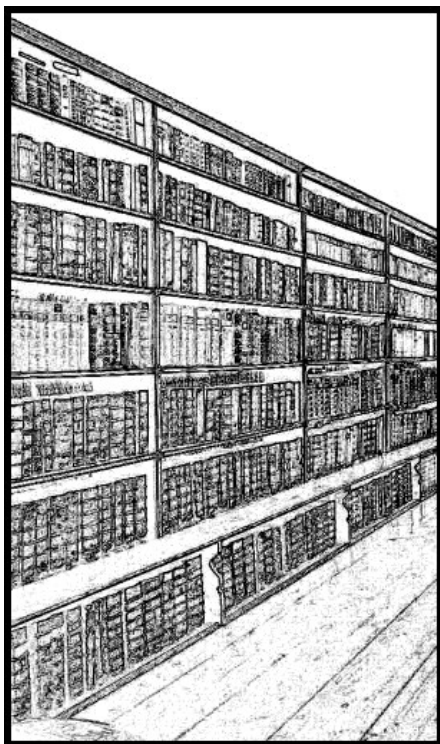
– Prostě si nás přivlastnit, tak abychom se na ní stali závislí. Ptal ses někdy na to, odkud se na příklad berou všechny zásoby?

– Neptal.

– Já ano, vrtalo mi to tak trochu hlavou. Zeptal jsem se Matěje a ten jen mávl rukou, že všechno je dole ve sklepě.

– Vážně?

– Ano, přesně tak to řekl. Přitom máme vždycky všechno čerstvé, jak se zdá, včetně zeleniny.



– Třeba si ji pěstují.

– Tady na těch skalách? Uprostřed zimy? A vůbec, viděl jsi je někdy vytáhnout paty z věže?

– Máš pravdu, neviděl.

– To není všechno. Tahle knihovna se zdá být nevyčerpatelná. Když nějakou knihu hledám, vždycky ji najdu. Nejen to, najdu ji rychle a na nějakém místě, kde se mi jakoby přímo nabízí. Už se mi to stalo několikrát.

– Tohle se mi také už stalo. Onehdy jsem si chtěl něco ověřit a potřeboval jsem k tomu Paracelsův spis Liber Paragranum. Našel jsem jej na místě, kde předtím docela určitě nebyl. Jakoby se tam kouzlem najednou objevil.

– Tak vidíš. Kouzlo, to je to slovo. Věž v sobě nějaké kouzlo určitě má a já se bojím, že kdybychom tu zůstali o moc déle, mohli bychom mu docela propadnout. Jestli už teď není pozdě.

– A kdyby bylo?

– Potom by pro nás odtud asi vedla jen jediná cesta.

– Aha, myslíš tu, kterou odtud odešli naši předchůdci.

– Co Matěj a Marta, neměli bychom je varovat?

– Pokud tu něco jako kouzlo věže existuje, tak je na to skoro určitě pozdě. Už se jich zmocnilo.

– Protože tu žijí deset let?

– To s tím nemá co dělat. Mám jistou teorii.

– Pověz mi o ní.

– Věž tu stojí snad od nepaměti. Musely v ní přebývat celé generace lidí. Ti, když se tu usadí na delší dobu, začnou si věž vždycky upravovat podle svého vkusu. Věž jim ale nedovolí dělat nic se základní strukturou, tohle si nejspíš nějakým způsobem ohlídá. Mohou si proto pohrávat jenom s tou vrchní částí, na té se ale potom vyřádí jaksepatří.

– A když to už nezná mezí, tak je věž prostě setrese, shodí po hlavě dolů?

– Tak nějak.

– Takže tohle čeká taky na náš rytířský pár?

– Možná. Varovat je ale nejspíš nemá cenu.

– Není to snad naše povinnost?

– Nemyslím. Naopak, mohli bychom jim tím třeba i uškodit.

– Jak prosím tě?

– Nebezpečí života jim určitě nehrozí. Aspoň to tak cítím. Kdybychom je ale nějak přemlouvali a přiměli k tomu, aby odsud odešli, nedostalo by se jim té příležitosti si s věží pohrát a poučit se tím. To si myslím, že je účelem téhle věže.

– Dát lidem pořádnou lekci?

– Ano. Podle toho, co v nich je, jaké mají koníčky, skrytá přání, životní ambice.

– Tak si tak představuji ty všechny klobouky a hřebínky, které tahle věž mohla v minulosti nosit. Někdo si třeba mohl nahoře udělat dělostřelnu.

– Co takhle skleník, k pěstování orchidejí?

- Astronomickou observatoř.
- Voliéru.
- Tělocvičnu.
- Ateliér.
- Obrovskou sochu.
- Babylonskou věž!
- A potom přijde rána, aby ho shodila z nadoblačných výšin!
- Osobní tragedie?
- Snad, přitom ale nutná, poučná. Pokud se staví jen podle materialistických principů, duševní vývoj se zastaví a blesk musí dřív či později stejně přijít.
- Napadá tě nějaký tvar, který by věž třeba snesla aniž by se proti tomu ošívala?
- Co takhle střecha tvaru pyramidy?
- Proč pyramidy?
- Je to symbol pravé podstaty.
- Úplně ti nerozumím.
- Dobře, zabývejme se chvíli posvátnou geometrií. Máme tu čtverec, který představuje materialitu, jak jistě víš. Člověk, který se v rozmezí tohoto čtverce vyvíjí, je ale puzen směrem k duchovnosti, k jistému bodu v prostoru nad čtvercem. Jeho úkolem je symbolicky spojit čtyři rohy čtverce s tímto bodem. Co tím vznikne?
- Pyramida.
- Pyramida, od řeckého slova "pyros", oheň. Blesk z nebe je vesmírný oheň, pyramida je symbolickým zasvěcením hmotného čtverce, které provádí duchovní oheň.
- To musí být opravdový šok.
- Ano. Někdy jich je potřeba víc, než si člověk uvědomí, jak je zbytečné vše stavět jen na idealistických základech. S šokem přichází záblesk inspirace, pochopení pravdy.
- Čili, věž je ve všech směrech užitečná. Nejprve poskytuje podmínky k intelektuálnímu růstu a když ten přesáhne meze, použije se šokové terapie.
- Lidé si vždycky staví věže a dělají si z nich své rozhledny. Všeho moc ale škodí. Tahle knihovna je skvělá, je odtud náramný výhled, myslím ale, že bychom měli jít dál.
- Zatímco spolu takto hovořili, Matěj vstoupil do knihovny a začal něco hledat na poličkách. Waldemar na něho zavolal:
- Matěji, my odtud odcházíme!
- Hm. Kdy?
- Pokračoval v hledání, ani se na ně nepodíval.
- Zítra. Co to hledáš? Třeba ti mohu poradit.
- Neviděli jste tu někdo knihu o francouzském vaření? Aha, tady je!
- Copak, chce snad Marta pro nás vařit po francouzsku? My přece odcházíme.
- To slyším. Škoda, mohli jsme si to na vás vyzkoušet.
- Vyzkoušet co?
- Budeme otvírat hotel.

– Tady?

– Jistě. Nějaký čas to potrvá, než se to ujme, potom to ale bude zlatý důl.

– Není to tu trochu stranou?

– To je právě to, co chceme. Bude to parádní hotel, jen pro ty nejbohatší lidi.

– Jak jste na tohle přišli?

– Vy jste nás na to navedli. Pembletonovým na tom moc nezáleželo, co jedí. Když jsem vám servíroval, přišel jsem na to, jak mě těší to dělat správně a ve stylu a Marta by taky ráda vařila nějaká opravdu vybraná jídla. To se ale dá dělat jen pro takové lidi, kteří to dokáží ocenit. Nejdřív jsme si mysleli, že si půjdeme hledat jiná místa, já jako stolník, Marta jako kuchářka, potom nás ale napadlo, že tady se můžeme krásně udělat pro sebe. Nebudeme tu mít těch hostů mnoho, tak nanejvýš půl tuctu, když tyhle pokoje všechny obsadíme.

– Co s touhle knihovnou?

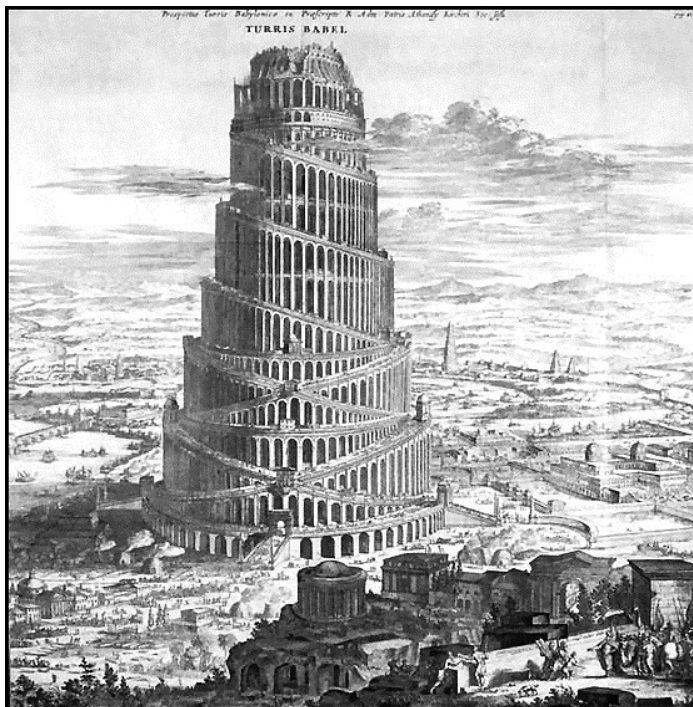
– Tady bude to nejdražší apartmá.

– S knihami všude kolem?

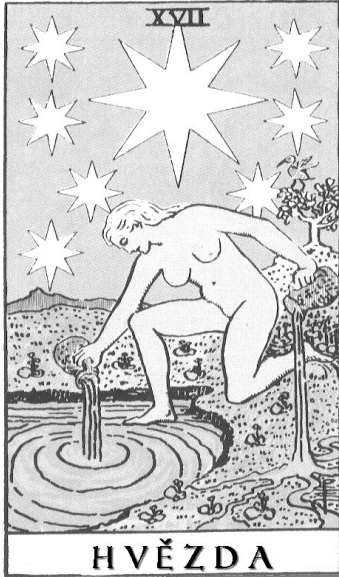
– Kdepak, ty tu nenecháme. Dole ve sklepě je pro ně místa dost. Nejhlavnější bude restaurace. Tu zařídíme úplně nahoře, kolem bude všude sklo, s nádhernou vyhlídkou!

Waldemar se podíval na Viktora, který jen řekl:

– Hm...



sedmnáctá arkána *Hvězda*



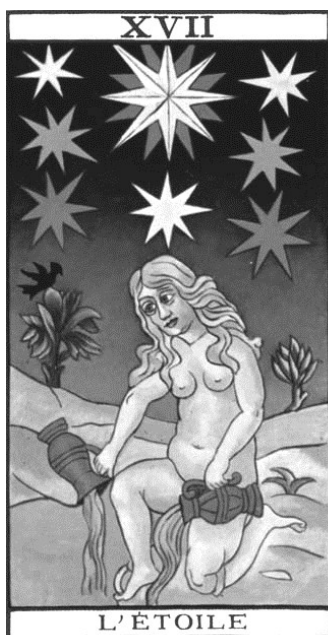
Býlo léto a dny byly dlouhé. Poutníci té noci přespávali pod širým nebem, když si večer předtím udělali tábor nedaleko malé bystřiny. Viktor už usnul, Waldemar byl ale stále ještě vzhůru. Přitom jak ležel na zádech pod uhasínající oblohou, pronásledovaly ho myšlenky na všechny nezodpověděné otázky, které jim jejich putování předkládalo. Kolikrát už je se svým druhem probírali, kolikrát se společně zamýšleli nad tím podivným osudem, který je svazuje? Dopátrají se kdy pravdy, jak a kdy se skončí jejich cesta, je zde vůbec nějaký konec, má se jejich život ubírat dál, mimo tento svět, až k těm hvězdám, které jedna po druhé se začínají objevovat na obloze indigové barvy? Jak daleko dosáhne člověk,

který hledá tu jedinou pravdu, jak hluboko je tato pravda ukryta v hloubi jeho bytosti, jak daleko za hranicemi viditelného vesmíru?

Kdo jsem já, toto zvláštní stvoření, které si říká člověk? Někdy stydlivý, bojácný a nepodstatný, jindy mocný, zpupný, přímo se dožadující toho stát se jádrem vesmíru! Nejsem snad tímto jádrem, a to právě v této chvíli? Nemá snad každá lidská bytost právo na to, aby jí byl povolen aspoň jediný prchlivý okamžik, jeden jediný tik vesmírných hodin, kdy mu je dovoleno postát přímo ve středu kosmu? Nenastal tento okamžik právě v této chvíli?

Chvilice pominula a já zůstávám. Zasluhuji si snad víc než jedinou vteřinu, mám třeba i minutu? Zůstanu-li takto déle v centrálním bodě, neznamena to, že někdo jiný potom přijde o svůj nárok, že ze šedesáti lidí mi každý předá jednu svoji vteřinu? Je možné, že mám dokonce i celou hodinu? Co jestli se to má tak, že mnozí lidé o ten čas přicházejí, aniž by to tušili, aniž by jim to vadilo. Třeba je tomu i tak, že spousty lidí se takovýchto myšlenek ani neodvažují a mně se dostává toho času víc prostě proto, že ti druzí se stejného práva nedožadují!

Ležím na zádech a přitom se pomalu pohybuji prostorem, až se nacházím mezi hvězdami, prastarými symboly naděje. Vše, celý vesmír, se otáčí jen kolem mne. Čím jsem si zasloužil toto privilegium?



– Tvoje víra tě sem dovedla.

Krásná mladá žena klečí na břehu potoka. Je docela nahá, v rukou má dva džbány, z jednoho lije vodu na zem, z druhého do proudu potoka.

– Kdo jsi?

– Chtěl jsi přece být mezi hvězdami, ocitl jsi se zde.

– Jsi moje hvězda?

– Jsem naděje, kterou v sobě chováš.

– Chceš mi snad ukázat, že je ta naděje marná, že vše je zbytečné, že se to rozplyne jako ta voda, kterou tu plýtváš když ji vyléváš ze svých džbánů?

– Ničím neplýtvám, nic se nerozplyne, natož pak naše naděje! Tak jako voda zúrodňuje půdu, stálost naší víry se projevuje ve všem, co nás v denním životě obklopuje.

– Proč ale vyléváš vodu z druhého džbánu do potoka?

– Ta voda symbolizuje tok

univerzálního vědomí; proto se musí neustále doplňovat, aby si i jiní z něho mohli brát. Ty jsi si odtud dlouho vypůjčoval, teď ale nastal čas k tomu, abys začal svoje dluhy splácet.

– Odkud se ta voda bere? Tvoje džbány se zdají být bezdné.

– Taková je i nádrž energie. Přesto by se jí plýtvat nemělo, musí být tvořivě využita k prospěchu veškerého stvoření, celé přírody. Když teď k ní máš přístup, využij toho a pamatuj, že čím lépe jí dokážeš využívat, tím více se ti také dostane!

– Mám k tobě otázku. Proč se mi ukazuješ ve své nahotě?

– Mám snad co skrývat?

– To bych neřekl, nevidím žádné nedostatky.

Žena se usmála, aniž by se v její hezké tváři zračila přítom marnivost.

– Jsem jako tvoje duše a ta se nemůže ukázat jinak, než ve své nahotě. Jak často jsi ji až do této chvíle skrýval pod všemožnými maskami, kolikrát jsi nosil obleky, které se k tobě nehodily a to jen proto, aby ses vyrovnal s požadavky módy nebo prostě s tím, jak sis představoval, že si mají lidé představovat tebe?

– Víím. Je to zvláštní, měl bych se za tohle vlastně stydět, žádnou hanbu ale necítím.

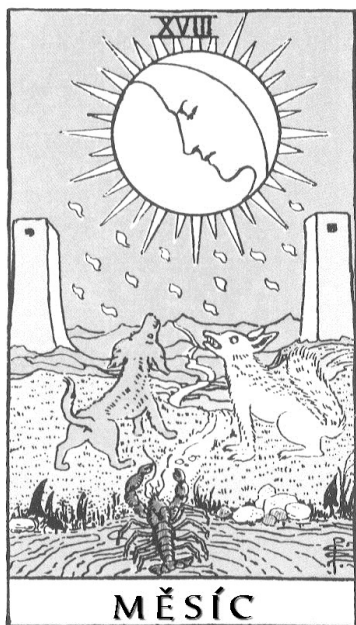
– To proto, že tvoje nahá lidská duše to ví a chápe, že svět je ve skutečnosti divadlo a že právě tak jako v divadle, také v životě se člověk se musí nejprve probíjet spoustou malých rolí, než se konečně dostane k tomu, aby se z něho v posledním jednání stala hvězda.

– Jak daleko mám ještě k tomu, stát se hvězdou?

– Není to daleko. Udržuj si jen stále víru a naději, potom toho už brzy dosáhneš.

osmnáctá arkána

Měsíc



Pes se k nim připojil nedlouho poté, kdy prošli vesnicí. Nejprve ho od sebe zaháněli, protože se domnívali, že ho takto odvádějí od jeho pánů, zvíře je ale s urputnou vytrvalostí oddaně sledovalo. Kdykoliv se ohlédli, viděli, že se za nimi v bezpečné vzdálenosti táhne. Utábořili se na noc a začali si připravovat večeři, když Waldemar poznamenal:

– Nevidím tu nikde našeho čtyřnohého přítele, že by snad konečně dostal rozum a šel domů?

– Když si tu děláme jídlo? O tom pochybuji, určitě tu někde bude... Vidiš, také že je - tamhle!

Protažený nos a vztyčené uši vycínaly z nedalekého křoviska. Viktor řekl:

– Teď už nemá cenu ho odhánět, bylo by to dokonce i kruté. řekl bych,

že buď nikomu nikdy nepatřil nebo nějak o pána přišel.

Zamlaskal na ten čenich a hladové oči, které napjatě sledovaly jeho ruku, hrabající uvnitř ruksaku. Když ta vytáhla kousek chleba, uši se ještě víc protáhly. Viktor hodil lákavé sousto na zem před sebe a pes přišel, aby si je mohl vzít. To příští už si vzal Viktorovi přímo z ruky. O něco později, s ještě trochu plnějším žaludkem, ležel na zemi mezi oběma přáteli, nechávaje se drbat za ušima a přijímaje to se vši psi samozřejmostí. Viktor se obrátil k Waldemarovi.

– Měli bychom ho nějak pojmenovat.

– Nespěcháš s tím trochu?

– Proč myslíš?

– Za prvé, jakmile tohle uděláme, staneme se za něho zodpovědnými. Chceš si to vzít na hlavu?

– Pochopitelně. Máš jiné důvody, proč bychom ho teď neměli pojmenovat?

– Jen to, že jméno by se mělo hodit k jeho charakteru, který ještě neznáme.

– Copak lidé i domácí zvířectvo nedostávají jména hned po narození? Kdo dokáže říci, jak se vyvine jejich charakter?

– Právě. Je tu také tendence se podle daného jména a podle představ, které vyvolává, chovat.

– Dobře, že to připomínáš, to nás zase zavádí k otázce osobní zodpovědnosti. Dáme-li psovi jméno, třeba takové které vyvolává představy bojovnosti, nemůžeme se potom divit, když z něho bude rváč. Na druhou stranu, kdo by chtěl dát psovi název nějaké kytičky?

– No, když jsi takhle hezky ustanovil zákony našeho výběru, co dál?

– Pověz mi, jaké kvality by podle tebe měl pes mít?

– Měl by být věrný, to určitě, taky ostražitý. Napadá tě k tomu nějaké vhodné jméno?

– Napadá, nejdřív si ale vyzkoušíme, jestli to jméno bude chtít přijmout.

Viktor vstal a poodešel o něco dál. Zavolal:

– Argus!

Pes se zvedl, s ušima vztyčenýma. Waldemar zatleskal.

– Výborně! To jméno jsem slyšel, odkud ale je?

– Homér, Odyssea. Odysseus se vrací po letech domů na rodnou Ithacu, kde ho nikdo nepoznává, dokonce ani vlastní manželka...

– Už vím! Je tam starý pes, který když hrdina odcházel byl ještě štěnětem a který ho teď pozná. Argus.

Pes opět zpozorněl. Viktor sáhl znovu do ruksaku.

– Pojď sem, Argusi, oslavíš svoje nové jméno kouskem cukru!

Argus se projevil jako skvělý společník i jako dobrý honící pes, což se náramně hodilo, když jim začaly docházet zásoby. Postupovali stále směrem k vysokému pohoří, které se před nimi tyčilo v dáli jako šedomodrá zeď. Než se vydali na tuto etapu své pouti, vypytaali se místních lidí na to, co se v těchto končinách světa nachází, mnoho se toho ale nedozvěděli. To jest, kromě varování, kterých se jim dostávalo odevšad. Ti, kteří se tam odvážili se většinou vrátili zpět s neúspěchem a s prohlášením, že pohoří se zdolat nedá. Několik se jich nikdy nevrátilo. Ti buď zahynuli nebo tam nalezli něco, co jim návrat buď znemožnilo nebo učinilo bezpředmětným. To poslední v obou poutnicích jen utvrdilo podezření, že právě za tímto pohořím by se někde mohl nacházet jejich neznámý společný cíl. Dodalo jim to také přesvědčení o tom, že pokusit se o zdánlivě nemožné je právě to, co by měli oni dva udělat.

Obtížné bylo už jen se k horám přiblížit. Párkrát se beznadějně octli uprostřed močálů a museli se potom vracet po vlastních stopách, aby to zkusili jinudy. Čím víc se blížili, tím nepřekonatelnější jim připadaly tyto skály. Byli už přímo pod nimi a stále ještě neviděli žádnou cestu. Argus, který většinou pobíhal vpředu, náhle zaštěkal a zmizel za



několika balvany. Když ho následovali, objevili úzkou a strmou soutěsku.

– Co myslíš, zkusíme se tudy vyšplhat? – zeptal se Waldemar.

– Nic lepšího asi nenajdeme. Vždycky se můžeme vrátit.

Po chvíli stoupaní Viktor narazil na několik schůdků, které kdosi musel vytesat v tom nejstrmějším místě.

– Podívej, někdo tady už musel být před námi!

– Ano, jsou ještě vidět i stopy dláta, jak ty schody vytesával.

– Vypadá to, že nějaká cesta tudy vede. A objevil ji Argus.

Psa museli vynášet přes ty nejobtížnější úseky, kde obvykle nacházeli další schody. Byla už téměř tma, když se dostali na menší plošinku před jeskyní, která vedla přímo do skály. Waldemar do ní vstoupil a povolal k sobě Viktora.

– Cítíš to?

– Cítím silný průvan.

– Takže to není jen jeskyně která by měla slepý konec, někde tu musí být průchod.

– Když si někdo dal tu práci s těmi schody, asi měl k tomu důvody. Bylo by ale moudré jít tam bez světla? Mohla by to být dlouhá cesta.

– Musíme sejít zase dolů, nasekat si nějaké borovicové větve a udělat si z nich louče.

– Ráno, teď už je na to tma.

Přespali na pokraji jeskyně a hned za světla začali sestupovat. Argus je chtěl následovat, Viktor mu ale vysvětlil, že by to praktické nebylo. Hovořil k němu jako k člověku a pes to zřejmě pochopil, protože si lehl na plošinu a čekal na ně. Vrátili se s nákladem suchých větví na zádech. Waldemar se chystal jednu z nich zapálit, Viktor ho ale zadržel.

– Než vyjdeme, měli bychom ty louče spočítat a rozdělit je na dva stejné díly.

– Rozumím. Kdyby nám ten první díl docházel, abychom se mohli s tím druhým vrátit, to je dobrý nápad.

Jeskyně byla místy dost úzká, vždycky se ale dokázali protlačit mezi stěnami. Asi třetina jejich loučí byla vyčerpána, když došli k místu na kterém se jeskyně rozšiřovala a také značně zvyšovala. Úchvatnému kamennému chrámu zdobeného krápníky se ale dlouho obdivovat nemohli, k tomu jim byly jejich pochodně příliš cenné. Na konci kamenného chrámu našli vchody do tří chodeb. Museli se teď rozhodnout, kterou z nich se mají vydat.

– Já bych šel tou prostřední, řekl Viktor.

– Proč?

– Nevím, opravdu ne. Snad kvůli tomu, co se vždycky říká o té střední cestě.

– Dobře, já s tebou ale nesouhlasím.

– Proč?

– Říká mi to smysl pro logiku.

– Co ten ti říká?

– Že bychom měli jít doleva.

– Doleva? To se mi nijak nelíbí. Neměli bychom jít spíš doprava?

– Nevidíš, že tahle cesta sestupuje? Až doposud jsme moc vysoko nevystoupili a jestliže máme dojít na nějakou náhorní plošinu, mělo by tu být víc stoupání. Ta chodba vlevo je jediná, která se zdá stoupat a tou bychom proto měli teď jít!

– Mně se ale nelíbí ten vzduch, který v ní cítím. Je takový zatuchlý. Podívej, když nastavím louč tady uprostřed, oheň hned hezky zaplápolá...

– Co kdybychom si na to hodili mincí?

Psí štěkot se ozval z chodby na pravé straně. Viktor psa zavolal a poslal jej do střední chodby. Argus udělal několik kroků, zarazil se a dál nešel. Totéž učinil když mu ukázali jeskyni, kterou se chtěl dát Waldemar. Sám se potom vrátil k tunelu ve kterém byl předtím a tam se dal znovu do štěkotu. Muži na sebe pohlédli. Viktor si povzdechl.

– No, máme tu řešení.

– Aspoň si nebudeme navzájem nadávat až do té chvíle kdy v tomhle labyrintu pojdeme hladý. Můžeme potom vinit psa.

Šli tedy za psem jeskynní chodbou, která zpočátku klesala, potom ale začala stoupat a stoupala dál a dál.

– Polovina našich loučí je pryč, řekl Viktor. Půjdeme zpátky?

– Ani nápad. Stoupáme a ten průvan je tu taky silnější.

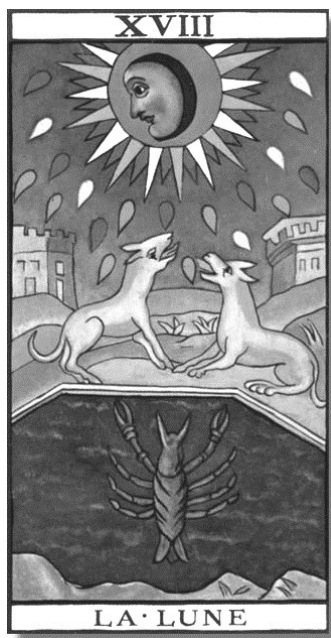
Dosti se zdrželi, když museli šplhat několika příkrými úseky jeskyně a Viktor začínal mít vážné obavy, protože měli v zásobě už jen jedinou louč. Zapalovat ji ale už nemuseli. Waldemar, který kráčel vpředu, si povšiml stříbřitého lesku na vlhkých stěnách, jiného než jaký působil odraz plamene jejich louče. Zrychlil chůzi a brzy uviděl to, co bylo zdrojem světla. Vypadalo to, jakoby u stropu jeskyně visel lampión. Teprve za chvíli mu došlo, že jeskyně končí několik kroků před ním a že se dívá na měsíc v úplňku. Zavolal na Viktora:

– Jsme venku! Vidím svítit měsíc!

Přítel k němu doběhl.

– Je už noc. Nemyslel jsem si, že jsme byli v těch jeskyních tak dlouho.

Společně vyšli ven z jeskyně a zastavili se na okraji. Otevřel se jim pohled na podivnou, opuštěnou krajinu, s popraškem sněhu, který šedomodře zářil ve světle měsíce. Přitom zde byly symptomy lidské přítomnosti. Od jeskyně se táhla stěží viditelná stezka vedoucí obloukem kolem tmavé tůně a táhnoucí se k obzoru. V jisté vzdálenosti procházela mezi dvěma prastare vyhlížejícími věžemi. Mrazivá a bez porostu, krajina měla v sobě zvláštní kouzlo, kterým k



sobě poutníky přitahovala, budíce v nich touhu se do ní vnořit a oddat se jejímu chladnému náruči. Kdo byl tou pravou svůdnicí, země či luna? Odkud se bral ten slabý, ale vším pronikající tón, který vnímali každým pórem těla, ten stříbřitý sliz okapávající se skal? Kdo je lákal do svého hedonistického náruči, slibujícího nekonečnou rozkoš?

Oba poutníci stáli před východem z jeskynního labyrintu v okouzlení po dlouhou dobu, mlčky a bez hnutí. Viktor se konečně dokázal od kouzla odpoutat, dotkl se Waldemarova lokte. Ukázal směrem k vzdáleným masivním věžím.

– Strážné věže?

– Vypadají na to.

– Zdají se být opuštěné.

– Ta poslední ve které jsme byli, také vypadala zdálky opuštěná. Tyhle mohou klidně být plně zbrojnošů sledujících každé naše hnutí, čekajících jen na tu pravou chvíli, aby nás mohli napadnout. Pokud se k těm věžím vydáme, riskujeme, že bychom také mohli skončit v nějaké středověké hladomorně!

– Nemluví z tebe jen tvoje vojenská minulost? Třeba tam někdo je, ale nepřeje si nic jiného než abychom ho nechali na pokoji.

– Doufám, že máš pravdu.

– Něco mi říká, že tohle je poslední výspa civilizace.

– Projdeme kolem nich?

– Co jiného nám zbývá? Tady žádné dřevo na louče nenajdeme a bez nich bych cestu zpátky těmi jeskyněmi neriskoval. Kromě toho, tam už to známe. Kdoví, co se nachází vpředu, někde za obzorem?

– Máme-li jít, tak ale pojďme raději hned. Bude to lepší než za denního světla.

– Denní světlo. Dovedl by sis tuhle krajinu představit jinak, než ozářenou měsícem?

– Měl bys říci ozářenou Lunou, to zní tak nějak lépe.

– Proč myslíš?

– Copak za tím necítíš to ženství, které to v sobě má?

– Máš pravdu. Je to Cynthia, Hekaté, Kirké, prostě čarodějnice. Dělá si na nás nárok, vysává z nás přitom ale všechny síly, nedokážeme se ani přimět k tomu pohnout se z tohoto místa.

– Nemyslím, že to je jen tohle. Necítíš, jak jsme se najednou ocitli docela sami, bez ochranné ruky, kterou jsme kolem sebe zatím vždycky měli?

– A je tomu tak proto, abychom se naučili svěřit se naší vlastní intuici.

– Lunární světlo je odrazem slunečního, intuice je odrazem našich duší.

– Zvířata to dokáží, jako náš pes v těch jeskyních.

– Argus! Viděl jsi ho?

– Naposledy ještě v jeskyni.



Zatímco se po něm ohlíželi, z dálky se ozvalo vytí, nejspíše vlčí. Odkudsi blíže přišla odpověď, jistě to musel být Argus. Viděli jeho siluetu, pohybující se po cestě. Pes se zastavil nedaleko tůně, číchal, poslouchal. Stín jiné psí šelmy se k němu připojil, oba si sedli na zem a společně vyli na měsíc. Argus po chvíli přiběhl zpět k poutníkům. Štěkal a pobízel je k tomu, aby šli za ním. Vyšli. Nerozhodnost, která je tak dlouho poutala, z nich náhle spadla. Viktor poznamenal:

– Ten průchod mezi dvěma věžemi mi připadá jako vstup do posvětí. Ten hlídal Kerberus, tříhlavá psí stvůra. Dvě psí hlavy jsme viděli, kde je ta třetí hlava?

Došli k tůni. Na jejím okraji, směrem k stezce, z vody se hrabal rak. Lezl pomalu a těžce. Poutníci se zastavili a hleděli na toto stvoření, jehož předkové byli na Zemi odpradáva a které se od těch dob stěží změnilo. Krunýř je chrání před nebezpečenstvím, vadí mu ale v pohybu, vlastně v celém vývoji. Viktor pocítil náhlé hnutí sympatií vůči tomuto neohrabanému zvířeti, které jakoby se stejnou urputností se snažilo dostat se na stejnou cestu, kterou se ubírali oni. Není snad odrazem jejich vlastních osobností, uzavřených v podobném krunýři starostí, nejistoty a nerozhodnosti? Waldemar ukázal na pachtícího se raka.

– Tady máš tu třetí hlavu. Co ti tvoji řeční hrdinové dělali s tříhlavými potvory, hádám že jim ty hlavy usekli?

V Kerberově případě ne. Tomu zahrál Orfeus na lyru a uspal ho tím, takže cesta do podsvětí byla pro něho volná. Dokonce i Hérakles, který usekal hlavy Hydře, Kerbera nezabil. Přemohl ho holýma rukama a vynesl ho ven na svět.

– Můžeme se z toho nějak poučit?

– Jednoduše, přecházíme-li z egoisticky zaměřeného světa do říše nesmrtelného ducha, musíme zkrotit svoje nižší pudy a přenést je do sféry plného vědomí. Kdybychom to zvíře v sobě zabili, přišli bychom tím i o výhody, které nám nabízí.

– Rozumím, bez Arga bychom stále ještě bloudili těmi jeskyněmi. Proč ten vlk?

– Divoký, dá se ale zkrotit.

– A rak?

– To je ten nejhlubší instinkt, který má každý živý tvor a který je asi nejdůležitější. Teď mi něco pověz ty. Co si myslíš o měsíci?

– Když zůstaneme u těch řeckých bájí, tak v něm vidím bohyni Artemis. Luna je stejně záhadná, jako ona a ukazuje jen jednu svoji tvář, zatímco tu druhou skrývá před lidskou zvědavostí.

– Aktyona, který ji zahlédl nahou se koupat v potoce, dala Artemis roztrhat jeho vlastními psy...

– Proto ji raději nechme na pokoji. Luna je nějakým záhadným způsobem spojena se samotným zrodem naší planety, oba ale také pocítujeme její regresní tah. Luna je jako matka, která se nedokáže odloučit od svých dětí. My ale víme, že musíme jít dál.

Šli a pes je následoval. Prošli mezi oběma věžemi a pokračovali cestou ozářenou měsícem, bez ohlédnutí.

devatenáctá arkána
Slunce



– *Probud' se!*

Hlas, který k němu proniká zatímco se stále ještě nachází na okraji spánku, je rezolutní, sonorní.

– *Probud' se, je čas vstávat.*

Na tváři ho příjemně šimrají teplé paprsky slunce; chtěl by zůstat ležet dále a se zavřenýma očima jim nastavovat tvář. Hlas, který slyší, je ale tolik naléhavý, že je těžké jej neposlechnout. Nakonec je jím donucen k tomu, aby ty oči otevřel, pozvedl hlavu, podíval se kdo to volá. Kromě velikého bílého koně pasoucího se nedaleko od místa kde leží na hebkém sytě zeleném trávníku, nevidí ale nikoho. Hlas se znovu ozve:

*Krásné ráno, je čas vstát
Je čas vstát a jít si hrát!*

Kdopak by si to chtěl s ním hrát? Nápad je to ale dobrý, což o to? Tak dobrý, že se začne protahovat a nakonec se postaví na nohy. Kůň učiní několik kroků směrem k němu. Žádného člověka ale stále vidět není. Že by to byl ten kůň, který předtím na něho promluvil? Proč nezkusit také na něho promluvit?

– Říkal jsi, že by sis chtěl hrát? Mně se zrovna moc hrát nechce, docela rád bych se ale na tobě projel.

Něco v něm si přitom všimlo, že jeho hlas zní nějak nepřírozeně vysoko, k tomu aby o tom ale dále zapřemýšlel nebyla zde ale příležitost. Kůň stojící nyní jen několik kroků od něho pohodil totiž hlavou a zadíval se mu do tváře. Oči, které na něho hleděly z poměrné blízkosti ale nevypadaly ta docela jako oči zvířete, připadaly mu spíše lidské. Hlas, který nyní k němu dolehl, nevyšel ale z tlamy koně; vypadalo to jakoby mu byl nějakým způsobem přenášen přímo do hlavy.

– Tak proč si mi nevylezeš na záda?

Takže to byl kůň. No, budiž...

— Trochu se bojím. Je to dost vysoko.

— Není proč se bát. Prostě si představ, že mi chceš sedět na zádech, rozběhni se a skoč!

To znělo docela dobře a také se to ukázalo být snadné. Na koňská záda se vznesl jako motýlek. V této poloze si mohl trochu snadněji prohlédnout okolí. Nacházeli se na rozlehlé pastvině pokryté šťavnatým trávnikem smaragdově zelené barvy a různobarevnými polními květinami. Místy se nacházela křoviska, zatímco stromy, většinou jehličnaté, stály buď samy o sobě či v menších skupinkách. Loukou protékala říčka s krásně čistou vodou, o něco dále byly vidět zaoblené pahorky, zatímco panoráma doplňovalo vysoké pohoří na vzdáleném obzoru.



Chvilku mu to trvalo než se pohodlněji usadil na koňském hřbetě, či spíše na spodní části mocného krku, kde se mohl přidržet husté hřívy a spustit po obou stranách nohy. Ty mu náhle připadaly o hodně kratší než jak byl na ně zvyklý. Kůň se otočil a rozběhl se klusem po tom co vyhlíželo jako nepříliš často užívaná pěšina, která se vinula podle břehu klikatící se říčky.

— Kam to jedeme?

— Na jedno velice neobyčejné místo.

— Jak to, že mluvíš? Koně přece mluvit nedovedou.

— My Sluneční koně mluvit dokážeme.

— Ty jsi Sluneční kůň? A dovedeš také létat?

— Míniš tím, jako Pegas? No, létat bych také dokázal, pokud bych si to hodně moc přál. To ostatně platí i o tobě. Na moje záda jsi přece také právě dokázal vylétnout.

— Já už jsem létal docela často, vždycky ale jenom ve snech. Je tohle také sen?

— Možná že je, možná, že není. To si musíš rozhodnout sám.

— Kde je to neobyčejné místo, ke kterému mě vezeš?

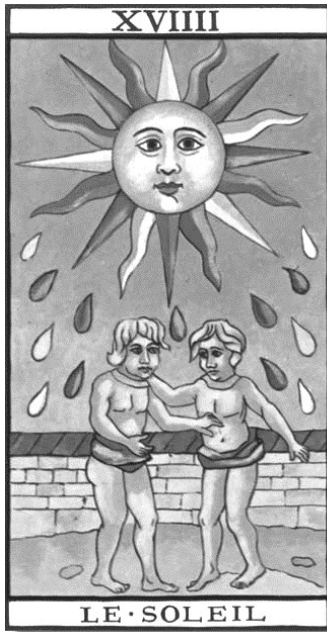
— Už to není daleko. Vidíš tamhle tu cihlovou zeď? K ní míříme.

— Tam kde si hrají ty děti? A co tam budeme dělat?

— Budeš si s nimi moci zatančit nebo také si zahrát s míčem. Chceš tančit? Nebo si hrát?

— Teď ani moc ne. Možná trochu později...

Řeka se zde prudce zatáčela, tentokrát ale její zákrut nesledovali. Místo toho, Sluneční oř zamířil klusem přímo ke zdi, která v přímé čáře protínala louku. Zeď byla postavena z velikých pálených cihel a stála na na vrcholu podlouhlého pahorku, takže ani ze své pozice na koňském hřbetě neviděl skoro nic z toho co se za ní nacházelo, kromě vrcholků



několika stromů. Ty ale odtud vypadaly trochu zamlžené. Když se více přiblížili uviděl, že přes vrchol zdi se na tuto stranu naklánělo několik slunečnic, jakoby se pokoušely pochytat aspoň nějaké sluneční paprsky, které zde snad byly o něco teplejší než jak tomu bylo na jejich straně. Kůň se zastavil u menší skupinky stromů a keřů, nepříliš daleko od zdi. Nedaleko koně se svým jezdcem, dvě děti, pravděpodobně hoch s dívkou, si pohazovaly velikým barevným míčem. Kůň opět promluvil.

– Tak, zdraví došli.

– Dokázal bys skočit přes tu zeď? Někteří koně jsou v tohle přece moc dobří.

Což o to, skočit bych dokázal, také bych mohl přes tu zeď přeletět, dělat to ale nebudu.

– Proč ne?

– Protože tam za tou zdí se nachází

úplně jiný svět a do toho já nepatřím.

– Myslím, že ti rozumím. To, kde jsme, musí být světem snů. Jak ale vypadá ten svět na opačné straně zdi?

– Tohle je svět slunce a také svět dětí. O tom druhém světě ti nic povídat nemusím, protože v něm jsi byl a znáš ho docela dobře.

– Ten svět že znám? Jak to, že si na nic takového nepamatuji? Či snad ano? Mám totiž takový pocit, že to tam tak hezké jako tady není.

– To, že si nic nepamatuješ, není ani trochu divné. Tak to totiž má být. Nechtěl by sis teď už slézt dolů z těch mých zad? Trochu mě těmi koleny tlačíš.

– Já vím. Slezu si dolů a ty po mně potom budeš chtít abych šel tancovat s těmi dětmi. Nebo si házet míčem. Mně se ale tancovat ani hrát s míčem nechce. Raději bych si chtěl s tebou ještě povídat.

– Proč ne? Proti tomu nic nemám. Slétni dolů na ten trávník a budeme si tedy povídat. Žádný tanec, to ti slibuji. Leda, že bys třeba potom sám chtěl.

Snést se dolů s hřbetu oře se ukázalo být stejně snadné jako to bylo opačným směrem, snad ještě snadnější. Napůl sklouzl a napůl se snesl dolů. Našel si hezké místo v trávě a pohodlně se usadil, s nohama zkříženýma pod sebou. Kůň zůstal stát před ním, s očima upřenýma do jeho tváře, způsobem jakým by to žádný obyčejný kůň nedokázal.

– Tak, o čem by sis chtěl se mnou povídat?

– Řekl jsi prve, že jsem už byl v tom světě za zdí a já si myslím, že máš asi pravdu. Pověz mi ale, jestli to tak opravdu je, proč si tedy vůbec nic z toho nepamatuji?

– To je jednoduché. Děti nacházející se na této straně zdi si nemají pamatovat nic z toho, co bylo předtím. To by je jenom zbytečně zatěžovalo a ony by třeba potom už neměly ta stejná nutkání se za tu hranici dostat, až dospějí.

– Musejí ale jít za tu zeď? Nemohou zůstat tady, kde je to asi hezčí?

– Ve velké většině případů na druhou stranu jít musejí. Řekněme, že je to jejich osudem.

– Podle toho, jak o tom mluvíš, hádám, že život tam nebude asi žádný med. Musí to tam být dost ošklivé.

– Ošklivé? Ne tak docela nutně. Prostě je to tam jiné. Děti to cítí a proto se tak trochu obávají co na ně za tou zdí čeká. Dříve či později ale vyhraje jejich přirozená zvědavost, takže se rozhodnou do toho jít.

– Mně se tam ale jít nechce. Asi nejsem dost zvědavý.

– Nebo jsi toho už viděl tolik, že tě to tam už tak moc nezajímá. Třeba bys docela rád šel někam, ale úplně jiným směrem. Jako třeba tamhle k těm vysokým horám? Třeba už jsi natolik dorostl, že víš, kde se nachází tvoje budoucnost.

– Pokud máš pravdu a pokud jsem v tom druhém světě již byl a pokud si nedokáži vzpomenout na nic z toho, co jsem tam dělal, nemarnil jsem tím jenom čas?

– Tím bych si hlavu nezatěžoval. Nic se nikdy úplně neztratí. To, co bys potřeboval vědět, se ti v tu pravou chvíli vždycky vybaví.

– Co tamhle ty děti, které si hrají s míčem. Ty také půjdou to toho druhého světa?

– Nejspíš půjdou.

– Co tam budou dělat?

– Zhruba nic o moc víc než co dělají právě teď. Aspoň zpočátku určitě ne.

– To si jako budou dál hrát s míčem?

– Jsou lidé, kteří stráví celý život tím, že si hrají s nějakým míčem, větším či menším, pod různými pravidly. Mnozí se tím i živí a ne špatně. Jiní si zase vydělávají na živobytí tím, že vynalézají ta pravidla nebo organizují různé hry tak, aby se na ně mohli lidé dívat.

– Ono je třeba vydělávat si tam na živobytí?

– Jistě. Většinou se to dělá tak, že se hrají nějaké hry, buď fyzicky či mentálně. Proto tvrdím, že svět je jen divadlo.

– Divadlo! Tak tohle jsem už někde slyšel. A myslím, že si vzpomínám kdo mi to řekl. Vidím před sebou muže v podivně tvarovaném klobouku, stojícího na jevišti a provozujícího všelijaké kejkle. Lidé se na něho dívali, smáli se a tleskali mu. Vím také, že před nimi si hrál na šaška, ve skutečnosti to ale byl moc chytrý člověk. Přijel do města v takové káře, táhl jí kuň, který vypadal úplně jako ty!

– Který s tebou ale nemluvil, hádám.

– To ne. Zato jeho pán mluvil a velice moudře. Naučil mě spoustu věcí. Jednou z nich byla ta, že svět je jako divadlo.

– Musel to být opravdu moudrý člověk. Z těch dvou dětí také jednou budou herci. Zatím si tady spolu hrají s míčem, jednoho dne ale jedno z

nich do toho míče uhodí trochu silněji a ten zaletí na druhou stranu ohrady. A ony se rozhodnou jít za ním.

– Co se stane potom?

– To, co se vždycky stává, v té či oné verzi. Vyrostou, stanou se z nich dospělí lidé. A tak se ocitnou na jevišti.

– Každý přece nemůže být hercem na jevišti.

– To si jen myslíš. Každý člověk má takové nějaké jeviště, větší či menší, soukromé či veřejné. Někteří hrají jen více méně pro sebe a možná pro několik lidí v nejbližším svém okolí. Jiní se předvádějí před tisíci, někdy i milióny diváků. Ti první i ti druzí jsou si vždycky vědomi očí kritiků, kteří je buď velebí až do nebe nebo zatracují až do pekel. A protože většina se chce zalíbit; to je přece lidské, snaží se hrát podle toho. Navlékají si na sebe všemožné, co nejužasnější kostýmy, malují si obličej různými barvami, mění hlasy, způsob chůze, gesta, zkrátka všechno co se dá nějak pozměnit. Proč?

– Aby se zalíbili?

– Tak. Aby se zalíbili svému obecenstvu nebo aby zakryli nedostatky, které mají či si myslí že by mohli mít. V okamžiku kdy lidé stanou na prahu dospělosti stávají se otroky svých sobeckých zájmů, budících v nich touhu po slávě či aspoň po tom, aby po sobě zanechali nějakou viditelnou známku své přítomnosti v tom světě ležícím za ohradou. Přitom všem ale zároveň ztrácejí spojitost s nevědomou částí své osobnosti, s tím věčným dítětem, které je v ní uvězněno. Tak co, chtěl by sis teď s těmi dětmi jít zahrát?

– Ani ne. Povědej. Víc mě zajímá to, co říkáš. Povědej dál!

– Tak ty nechceš být dítětem?

– Ne, nechci. Teď už ne. I kdybych byl předtím chtěl, teď už jsi mi to svými řeči rozmluvil.

– To je dobře. Jako dva sofistikovaní dospělí si budeme teď moci vykládat o různých druzích energie, které vydává slunce nad našimi hlavami, nebo povedeme učené debaty o tom, jaké důvody vedly k naší neosvícené existenci...

– Teď už si ze mě děláš legraci.

– Jsouce koněm, vykládám ti tu docela pochopitelně koniny...

– Jsi opravdu koněm?

– Jsi ty opravdu dítětem? Nemusíš jím být, dokonce ani na tomto místě. Stačí, když si uvědomíš, že jistá část tvé osobnosti je a vždy zůstane nehynoucím dítětem a že pouto k ní jsi právě znovuobnovil. Teď už s ním spojení neztratíš; kdykoliv se s ním budeš moci poradit... Podívej, ten míč se jim málem podařilo přes tu zeď napálit!

Otočil se prudce a právě včas k tomu, aby zahlédl jak pestrobarevný míč poskočil párkrát po vrcholku zdi, aby se zase skutálel dolů, k oběma dětem. Když se obrátil zpět, kůň už tam nebyl. Na jeho místě stál v trávě muž s úsměvem nezbedného skřítky ve tváři.

– To jsem si mohl domyslet, že jste to vy! Posledně jste sice měl na hlavě ten podivně tvarovaný klobouk, byl tam s vámi ale ten kůň. Proto mi to teď mělo hned zapálit!

– Z toho si nic nedělej. Každý z nás nemůžeme být právě kejklířem. Jak by potom k tomu přišli tragédové?

– No, nějaké ty triky jsem vás na jevišti dělat viděl, tenhle byl ale daleko nejimpozantnější!

Oba se zasmáli, objali se. Sedli si na zelený trávník, tak aby si vzájemně viděli do očí. Viktor si náhle všiml, že už také není dítětem ve fyzickém smyslu. Usmál se znovu na svého společníka.

– Vypadá to, že s těmi dětmi si nakonec asi hrát nepůjdu.

– Tak jsem si nějak nemyslel, že by k tomu došlo. Ovšem, musel jsem hrát svou roli a ve skriptu jsem měl napsáno, že ti mám nabídnout tu možnost, aby ses sám potom mohl rozhodnout.

– Co by se asi bylo stalo, kdybych podlehl kouzlu dětství a šel si hrát s těmi dvěma tam u té zdi?

– Nejspíš by ses nakonec za zeď vrátil. Stal by se z tebe časem dospělý člověk, pravděpodobně dosti pokročilý v oboru, který by sis zvolil. Něco jako avantgardní umělec, spisovatel, humanista, kardinál, král, papež...

– Co takhle obyčejný potulný kejklíř?

– Kdepak. Natolik duchovně vyspělý tvor, jakým jsi ty, si přece musí udržovat jistou hladinu skromnosti a rezervovanosti. Obávám se, že ke kejklíři máš ještě daleko. Teď ale se bavme chvíli rozumně. Ve svém duchovním vývoji jsi dosáhl právě stupně, kdy bylo nutno učinit toto rozhodnutí. Vrátit se zpět nebo pokračovat v cestě.

– To přece bylo jasné. Musel jsem volit cestu vpřed!

– Tak jasné to vždycky nebývá. Také to není žádné neštěstí, když se někdo jako ty rozhodne pro návrat. Lidstvo potom má o jednoho vyspělého ducha více.

– Znamená to snad, že moje humanitární ...

– Takhle to brát nesmíš. Svým povinností vůči ostatním lidem neunikneš, o tom tě mohu ujistit. V tomto bodě jsi se prostě rozhodl jít dál a tak tomu zřejmě muselo být. Takže si teď vezmi svého psa a vydej se na cestu.

– Argus! Kam asi zmizel?

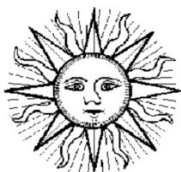
– Neboj se, on si tě brzy zase sám najde.

– Jak daleko ještě vede ta cesta.

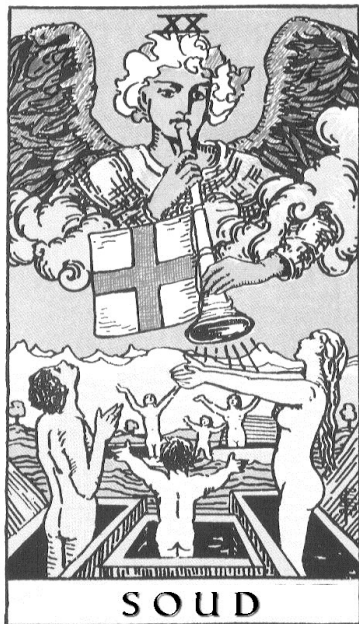
– Konec už máš blíž než by sis myslel. To co teď potřebuješ najít by se mohlo dokonce i nacházet tamhle v těch horách.

– No, už jsem se dost našplhal do kopců, jen co je pravda. Stejně mi to ale připadá trochu přitažlivější než si hrát s míčem. Nebo tančit.

– Tomu věřím. Musím tě ale před něčím varovat. Ať uděláš co uděláš, tomu tanci nakonec stejně neujdeš!



dvacátá arkána **Soud**



Za každým hřebenem horstva se nachází jiný a vyšší hřeben, výstup je stále obtížnější. Dokonce i pes, vždycky tolik plný životní síly a chtivý toho očichat si a poznamenat každý kámen a kus křoví, se stáhl zpět a vleče se několik kroků za člověkem. Přesto v sobě oba stále nějak nacházejí energii k tomu, aby se šplhali dále.

Je vrchol této hory, ke kterému se právě blíží, už tím posledním? Hora má neobvyklý tvar, je kuželovitá, s poměrně nestrými stráněmi, vršek je rovný, je ale obklopený svíslými útesy. Jakoby zde byli kdysi dávno žili nějakí obři, kteří vytesali obrovskou kamennou krychli a narazili ji na tento kopec...

Hlasitý a naléhavý hlas trumpet se rozlehne krajinou.

Zvukem rezonují okolní skály, pociťují jej všechny nervy v těle, proniká i do vnitřku kostí. Člověk i zvíře se zastaví, jakoby přimrazení k zemi.

V mysli se promítá celý uplynulý život, zpětně, od nedávné minulosti až k samému počátku. Člověk znovu prochází sluneční i měsíční krajinou, jejími jeskyněmi, putuje se svým druhem k věži, setkává se s ďáblem i se svým strážným andělem, rozmlouvá se smrtí zatímco visí hlavou dolů, nachází se ve vězení, setkává se se sfingou a poustevníkem, utíká před lupiči, potkává Parlona, Chartona, Erotu, hierofanta, císaře, císařovnu, velekněžku a nakonec, jako hoch, kouzelníka. Víze pokračuje dál, stává se ale přitom mlhavější a temnější. Vidí sám sebe kráčet po vysoké skále, s ranečkem přes rameno, kolem je mlha a oblaka, nejasně si uvědomuje, že někdo či něco se jej pokouší zastavit tím, že jej drží za nohavici. Potom udělá to, o čem ví, že tehdy neudělal. Ohlédne se. Za ním je pes a je to on kdo se ho urputně snaží zastavit. Ví ale, že dál jít musí a jde. Nohavice se trhá a on padá, padá oblaky...

Vidina se končí, ozvěny trumpet utichají v dálce.

– To jsi byl ty?

Pes vrtí ocasem, hledí na svého pána.

— Byl přítom pes a nechtěl mě pustit, bál se, že spadnu se skály. Ten pád ale přišel a dopadlo to dobře, byl to nevyhnutelný, nutný pád. Teď spolu zase stoupáme, chceš jít dál?

Pes se obrátil a rozběhl se nahoru. Člověk následoval. Došli až ke strmé skále, nikde nejsou vidět žádné trhliny, výstupky, nic po čem by se dalo šplhat, za co se zachytit.

— Co budeme dělat, máme se snad vrátit?

Pes se náhle dal do štěkotu, pohlížel přítom kamsi nahoru. Potom uviděl, že přes okraj skály se naklání tvář. Byla to lidská tvář, přítom ale zvuk, který před chvílí slyšeli, mohla vydat jen andělská trumpeta.

— Jsi anděl?

— Jsi-li ty andělem, potom já jím take musím být.

— Nejsem anděl.

— V tom případě jsme asi oba lidé.

— Kdo jsi?

— A kdo jsi ty? Oba se už dlouho snažíme tuhle otázku vyřešit.

— My oba? Jak to míníš?

— Já jsem ty a ty jsi já.

— A zde se potkáváme...

— Protože nastal Soudný den.

— Budeš mým soudcem?

— Vždyť říkám, jsme si rovni, jsme

jedinou bytostí, oba jsme soudci, oba jsme obžalovaní. Jedině tak může být soud spravedlivý.

— Tvrdíš-li, že si jsme rovni, proč musím já stát tady dole, zatímco ty jsi nahoře? Je v tomhle rovnost?

— Dole zůstat nemusíš. Musím tě ale varovat, rozsudek, ke kterému společně dojdeme, ti může znemožnit návrat dolů. Jsi s tím srozuměný?

— Jsem.

— Tak tedy pojď sem nahoru.

Shora se k němu spustil žebřík. Pozvedl psa a držíce se jednou rukou okraje žebříku, začal vystupovat, hlas shora jej ale zastavil.

— Stůj! Ty sebou chceš vynést toho psa?

— Proč ne?

— Psům je vstup sem zakázán.

Člověk postavil psa na zem.

— To nemůže být pravda. Právě jsem si vzpomněl na to, jak jsem po těchhle výšinách už kdysi chodil a že tu se mnou byl taky pes.

— Víím, byl jsem přítom.

— To jsi byl ty? Potom bys mohl také vědět, co se stalo s tím psem.

— Byl jsem tu kvůli tobě, ne kvůli psovi. Nejspíš musel také spadnout dolů.

— Jsi krutý, víš to? A vůbec už ti nevěřím, co říkáš. Že jsme si rovni, že jsme jednou bytostí a tak.



- Proč mi nevěříš?
– Protože kdybych já byl na tvém místě, tak bych tam toho psa pustil. Mám ho už dlouho sebou, mockrát mi pomohl, vlastně bych se byl bez něho až sem nedostal.
– Lituji, pes sem ale nesmí. Platí tu jisté zákony a jeden z nich praví: zvířatům je vstup zakázán!
– Každé pravidlo má výjimky.
– Tohle pravidlo žádné nemá. Zvířata sem chodí, ale jinou cestou.
– Když je tomu tak, ten žebřík si zase vytáhni. Nikam nepolezu.
– Jsi si tím naprosto jistý? Třeba tak zahazuješ svoji jedinou příležitost k postupu.
– Prohlásil jsi prve, že bude soud a že ten soud bude spravedlivý. Ještě jsme ani nezačali a už tu vidím předsudky. Takže s tím vším, včetně tebe, nechci nic mít co dělat!
– Je tohle tvoje poslední slovo? Bylo by to pro tebe výhodné, dostat se sem...
– Moje poslední slovo je: Sbohem!
Člověk se otočil a kráčel pryč, když se znovu ozval tón trumpety. Zastavil se. Otočil se a pohlédl nahoru na skálu. Muž se usmíval a kynul mu, aby se vrátil.
– Pojď sem nahoru a psa si vezmi sebou. Vyhrál jsi!



Jen s jednou rukou volnou, trvalo to chvíli než se dostal se psem na vrchol skály, kde ho muž očekával.

– Tedy přece jen výjimka v pravidlech?

Muž se zasmál.

– Kdepak. Jednal jsi správně, podle svého přesvědčení.

– Proč jsi mi to tedy nedovolil hned?

– Byla to zkouška a tys jí prošel. Tvoje poslední zkouška.

– Kdybych byl toho psa nechal dole, co by se tedy bylo stalo?

– Byl bys musel prochodit dole nějaké ty roky, dokud bys znovu nepřišel klepat na bránu, tentokrát třeba se svojí oblíbenou chobotnicí.

Oba se zasmáli.

– Říkal jsi něco o Soudném dni.

– Každý den je dnem soudu. Pojď, něco ti ukáži.

Došli k protějším okrajům skály. Pod nimi se rozkládalo rozsáhlé horské jezero.

– Podívej!

Člověk viděl, že po klidné hladině jezera plují tři dřevěné rakve. V každé z nich byla stojící postava, v těch postranních muž a žena, v prostřední, dítě. Nad nimi se vznášela andělská bytost. Archanděl si přiložil k ústům trumpetu a dolehl k nim opět její burcující zvuk. Lidské postavy se vznesly, vznášely se výš a výš, až zmizely v oblacích. Rakve se pomalu potopily do temné vody jezera. Člověk tiše stál, jeho společník mu položil ruku na rameno.

– Právě jsi viděl obraz Posledního soudu, tak jak je otištěn ve společné mysli lidstva. Muž symbolizuje vědomou část mysli, žena tu nevědomou, instinktivní. Dítě, které z jejich svazku vzešlo, je obrozenou lidskou osobností.

– A archanděl?

– Ten představuje oheň vesmíru, princip aktivity. Víš už o nádrži životních sil, kterou je toto jezero. Metafyzicky by se to dalo vyložit takto: oheň ve své podstatě působí na vodní živel, čímž vzniká třetí základní substance, vzdušný živel. Život se projevuje dýcháním vzduchu, dech způsobuje zvuk, zvuk andělské trumpetky vzniká společnou akcí tří základních živelů, ohně, vody a vzduchu. Tím se krystalizuje čtvrtý živel mudrců, země. Zvuk je tudíž nejdůležitějším stvořitelským nástrojem.

– Rozumím, na samém počátku Starého zákona se přece píše: "I řekl Bůh: buď světlo! I bylo světlo". Bůh tato slova vyslovil, zazněl tedy zvuk.

– "Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh". Takto se začíná Evangelium sv. Jana. Bůh pronáší slovo, stvořitelský proces se započíná zvukem. Zvuk má burcující efekt na lidi, dokonce i na zvířata. Člověka z hlubokého spánku vzbudí hlasitý zvuk spíš, než světlo nebo dotyk.

– Vždy mě zajímalo učení starých mudrců o "hudbě sfér". Podle něho se v sedmi základních tónech hudební stupnice obráží základní univerzální řád.

– Ano, proto také dokáže zvuk, hudba, osvobodit duši od materiálních pout. Povšiml sis pozice rukou těch lidí v rakvích?

– Muž měl ruce složený na prsou, žena a dítě vztažené k andělovi. Co to znamená?

– Jsi uvyklý tomu vidět muže v činnosti, zatímco ženy se většinou chovají pasivně. Na vyšší rovině skutečnosti jsou ale jejich úlohy obrácené. Nevědomí, intuice, se probudilo a dítě, které se již narodilo s touto schopností, je připravené ji užívat. Právě k dítěti se proto obrací archandělova trumpetka.

– Co se stalo s osobností, kterou muž a žena měli ve své pozemské existenci?

– Pochop to, že lidská osobnost je jen jedním z možných projevů univerzálního vědomí, že sama o sobě nemůže věčně potrvat, že si musí najít svoje místo v celém stvořitelském procesu.

– Takže hledání bude pokračovat!

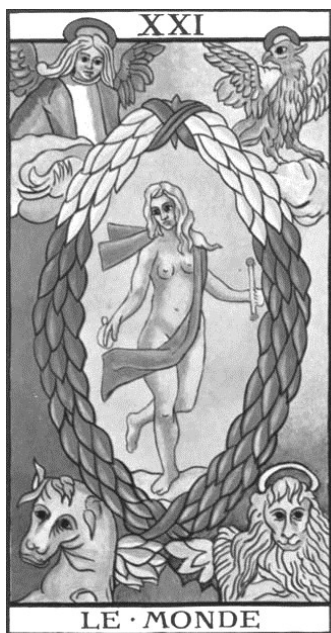
– To se jen stěží započalo.

dvacátá první arkána **Svět**



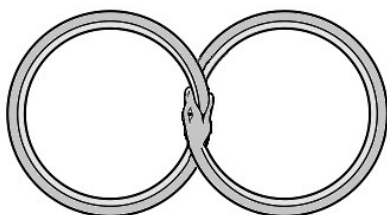
Tančím. Kdysi mi bylo řečeno, že tanci se nevyhnu. Člověku, který mi toto řekl, jsem vždy věřil úplně a beze zbytku. Byl mým vůdčím duchem od samého počátku mé životní pouti a vše co mi tehdy řekl se ukázalo být pravdivé. Poprvé se v mém životě objevil když jsem ještě byl malým hochem. Podruhé se naše cesty zkrížily když jsem byl mladým mužem a vydával jsem se na tuto cestu ve vší vážnosti. Potkali jsme se ještě jednou ... málem bych byl řekl, že to bylo celkem nedávno. Jenže, to by mohlo být nepravdivé, protože se to stejně tak mohlo stát již velice dávno. Od té doby, kdy se ze mne stal tanečník v tomto nekonečném prostoru, jsem totiž tak nějak ztratil ponětí o čase.

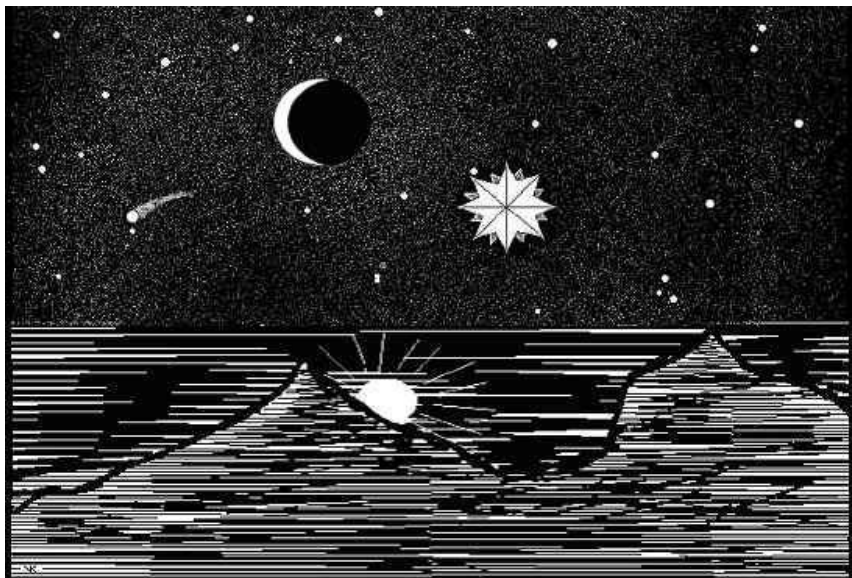
Když se tak nad tím vším zamýšlím, pokoušet se srovnat události do nějaké časové posloupnosti není jedinou věcí, která mi činí potíže. Nejsem si na příklad tak úplně jistý ani tím, kdo vlastně jsem nebo, ještě přesněji, kým jsem byl. Nijak zvlášť mě to neznepokojuje; s hlediska mé nynější situace se to totiž nejeví jako příliš důležité. Vlastně, nic z toho, co jsem v minulosti snad mohl dělat, se mi už nezdá být důležité. Nic, kromě tance. Vzpomínám si, i když už dosti matně, jak jsem se učil několika základním tanečním krokům, protože jsem se chtěl zúčastnit jakéhosi maskarního plesu v městě v němž jsem v té dávné (nebo nedávné) době žil. Pamatuji si sice docela dobře jak jsem tančil menuet na císařském dvoře, nevím už ale proč jsem tam byl a co jsem tam dělal. Velice jasně si potom pamatuji jak jsem tančil na konci provazu, za který jsem visel hlavou dolů na šibenici; musel to být opravdový "danse macabre," tanec smrti, protože jsem tím přilákal Smrt samotnou. Potom jsme si spolu povídali, to vím také naprosto jistě, i když už nevím o čem ani jak dlouho. Čas je něco úplně jiného než jak si lidé o něm myslí; neplyne vždy jen jedním směrem a stejně rychle, může se i zastavit. Tak tomu aspoň je když si povídáte se Smrtí. Nebo také když tančíte.



Jsem si dosti jistý tím, že v nějakém bodě v čase a prostoru jsem musel také umřít, možná, že i vícekrát. Jestli tomu tak bylo, potom vím, že pokaždé jsem se musel znovu zrodit. Víím také, že původně jsem se musel narodit z nějakého kosmického vejce, i když nevím jak takové vejce vypadá a odkud se vlastně vzalo. Člověk se prostě musí smířit s tím, že všechno vědět nemůže. Navíc jsou tu mnohem důležitější věci, kterým musí věnovat pozornost. Tou nejdůležitější ovšem je, soustředit se na tanec.

Když jsem se začínal probouzet do této existence, když jsem začínal nabývat vědomí, kolem mne v časoprostoru se už všude tančilo. Čtyři apokalyptická stvoření přitom dělala garde, dohlížela na to, aby se ten tanec konal správně, aby nevybočil z mezí a vše bylo tak jak to má být. Tito čtyři, člověk, lev, orel a býk, sledovali také moje zrození, každý z toho úhlu Vesmíru, který mu náleží; čtyři pevné a neměnné formy představující jednu jedinou skutečnost, jako čtyři základní kameny hmotné existence. Já, jako symbol pátého živlu, jsem ihned po svém zrození tančil, abych tím upoutal jejich pozornost. To vše si pamatuji dosti dobře, dále ale toho už moc nevím. Řekl bych, že potom už musely následovat události, které jsem vám popsal. Tím, že jsem ten svět navštívil, jsem jistě musil něčeho docílit, nemám ale sebemenší potuchy co by to asi mohlo být. Předpokládám ale, že pokud svět následkem toho všeho nějakým způsobem postoupil kupředu, potom by se ten pokrok jistě dal nějak změřit. Vzpomínám si jasně, že císař, který tomu světu vládne, mi kdysi pověděl, že má k těmto účelům svůj měřicí nástroj: žezlo, které drží v ruce. Já mám ale jinou, řekl bych, že lepší metodu. Uprostřed nekonečna, všechno měřím délkou tanečního kroku. Takže vím, že od té chvíle, kdy jsem v něm narodil, svět postoupil kupředu o jeden taneční krok. O nic více, ani o nic méně.





Epilog

— Vážně bych ti chtěl pomoci. Jenže, jsem na tom stejně zle jako ty, snad ještě hůř.

— To není možné. Není tomu přece tak dávno, co ti přidělili víc perzonálu. A nesnaž se to zamlouvat, vím to určitě. Mně tu žádost zamítli. Jak prohlásili, požadavky vašeho sektoru byly přednostní a my si prý musíme počkat, dokud se nebude znovu přijímat. Dostal jsem od nich jen dva úplné zelenáče, které bych normálně nenechal ani poslíčkovat v kanceláři, které jsem ale byl přesto nucen dát do galaktické centrály, kde okamžitě zvrzli spoustu gala-komunikací.

— Však oni se otrkají. Sami jsme nebyli o nic lepší, když jsme sem přišli hned po promoci. Či jsi už zapomněl na ten planý poplach, který jsme rukou společnou a nerozdílnou vyvolali? Ten s tou domněle zaběhlou kometou? Jak si nás tehdy šéf pozval na kobereček a jak jsme kvůli tomu málem skončili v plánovacím oddělení pralájníků?

— Já bych spíš řekl, že to zamlouváš. Pravdou zůstává, že ty sis mohl vybrat ty nejlepší z rekrutů a mně nic nezůstalo. Tak mi ale netvrď, že máš nedostatek perzonálu.

— Mám zoufalý nedostatek perzonálu. Máš ty vůbec nějaké ponětí o kolik jsem jich přišel?

— Jak to, že přišel?

— Přece, když se jeden přes druhého všichni hlásili jako dobrovolníci. Copak vás se to netýkalo?

– Co se nás mělo týkat?

– No přece Merická krize. Tak vidíš! Od nás se jich přihlásilo několik tuctů a většinou z těch nejlepších. Víš, jak to v takových případech chodí, jeden se dá zapsat, druhý se nechce nechat zahanbit, další se přidají a než se vzpamatuješ, je z toho lavina. Všichni chtěli být přítom, když se měl evakuovat celý kontinent.

– Něco se ke mně doneslo, moc pozornosti jsem tomu ale nevěnoval. Měli jsme svoje vlastní problémy. Přípravné práce pro příští cyklus vývoje na Merkuru stály, když se zablokovaly vulkanické kanály a tak jsme nevěděli, kde nám hlava stojí. Vím jen, že na Zemi také došlo k nějakým nepředvídanostem, to je ale všechno. Co se to vlastně dělo?

– Tohle. Víš snad, že Merika se měla odlidňovat postupně, mělo to proběhnout asi tak v průběhu dvanácti pozemských tisíciletí, šest galaktických měsíců. To, jak se původně odhadovalo, by byla bývala dost dlouhá doba k tomu, aby se populace nenásilně přesunula, pod běžným dozorem, aby se potom mohlo přistoupit k projektovanému potopení kontinentu. To jsme už předtím dokázali za pouhých pět měsíců, když jsme kdysi evakovali Severní Meriku. Protože při té akci všechno šlo jako na drátkách, vrchní plánovači, ve své moudrosti, rozhodli, že tentokrát se to dá zvládnout s menším dozorem.

– Nic nového pod sluncem.

– Zvony začaly bít na poplach, když zbývaly už jen dva měsíce a dobrá polovička obyvatelstva byla ještě úplně hluchá a slepá vůči tomu, že má dojít ke katastrofálním klimatickým změnám. Vyslala se tam tedy narychlo výzvědná skupina a ta se vrátila s tím, že mezi obyvatelstvem koluje už jen několik velmi zvětralých pověstí o zkáze severo-merického kontinentu a že jediná legenda, která se aspoň trochu blíží k pravdě o událostech, které vedly ke vzniku jhoropského moře, se nachází pod těžkým útokem se strany pozemských vědců. Pověsti o Atlantidě, neřku-li o Lemurii, které bývaly za našich časů ještě celkem rozšířené, se přitom už docela vypařily.

– Lidstvo má krátkou paměť.

– To víme všichni, kromě těch našich hlaváčů. Ti v té chvíli začali panikařit a bylo jasné, že mnohem větší hysterie tam dole už půjde těžko odvrátit. Odložit potopení kontinentu se už nedalo, protože seismické síly už plně působily. Samozřejmě, že nejdříve došlo k vynuceným resignacím, no a potom se narychlo svolala konference, které jsem se také zúčastnil. Vzešla z ní rezoluce, podle níž se na Zemi pošlou dvě zvláštní jednotky, aby všechno daly do pořádku. To se take hned uplatnilo. První z jednotek tvořili hlavně specialisté na mentalitu, v druhé byli odborníci v záležitostech emotivních. Ty podporoval tým techniků, kteří způsobili sérii menších místních katastrof.

– Ano, o tom vím, jeden z mých techniků, skvělý vulkanolog, mi tehdy odešel, aby take mohl být při tom. Jak jim to šlo?

– Zařídili několik erupcí, mentalisté a emotisté se potom postarali o to, aby napětí veřejnosti se udržovalo těsně pod hranicemi paniky.

– To nebyla špatná taktika.

– Tak to i zafungovalo. Brzy nato se dostavilo hned několik vln vystěhovalectví.

– Kam směřovaly?

– Ty první na starou dobrou Antarktidu, další už ale hlavně tam, kde si je odborníci přáli mít, na nový kontinent.

– Na Pacifii. Vidíš, nejsem tak docela neinformovaný o pozemských záležitostech. Jakým způsobem je k tomu přiměli?

– Nebylo to snadné. Tady ale zapracovali právě mentalisté. Emotisté odvedli předtím dobrou práci tím, že naváděli lidi k tomu aby kontinent opustili, nedokázali ale udělat moc s tím, že ti přirozeně tíhli ke stabilitě kulturně a sociálně vyspělé společnosti, která je už tak dlouho zavedená v Antarktidě. Lákalo je také její podnebí, mnohem teplejší než je v Pacifii. Mentalisté museli tvrdě zapracovat na vybraných jedincích, aby byli schopni jít proti proudu a dát tím příklad těm ostatním lidem. Nakonec měli ale skvělý úspěch a jsem hrdý na to, že jádro toho jejich týmu tvořili právě moji bývalí pracovníci. I když mi to způsobilo tyhle problémy. Jejich úkol se neskončil a hned tak ještě neskončí. Kromě toho, pochybuji, že po takovém dobrodružství se všichni poženou zpátky k naší celkem poklidné práci.

– Aspoň teď oba víme, na čem jsme. Víš, kdy se bude znovu přibírat?

– Skoro za rok.

– Tak dlouho čekat nechci, nemohu si to dovolit.

– Tak vyleze to už z tebe? Znáš tě dost dlouho na to, abych věděl, že máš něco za lubem.

– Příznávám se, že jsem od tebe čekal něco podobného s čím jsi také přišel, takže tu mám plán, který ti chci předložit. Nejprve mi ale pověz, napadlo tě někdy, že naše společné kariéry se vyvíjely mnohem rychleji, než by se bylo dalo normálně očekávat? Přitom nejsme přece žádní patolízalové!

– Kdybych nebyl měl tvoje oslňující úspěchy stále před očima, byl bych musel ty svoje přičítat jen vlastní genialitě.

– Vždycky jsem obdivoval tvoje dobré vlastnosti, největší dojem ale na mne dělá tvoje proslulá skromnost. Teď už ale vážně. Oba víme, že jsme tarotovou iniciací prošli v jediném lidském životě, víš ale, že jsme ti jediní, kteří tohle kdy dokázali?

– Vím to. Nepřemýšlel jsem nijak moc nad tím, dokud se mi do ruky nedostaly jisté statistické údaje. Teď vidím, žeš byl také v archívech a že sis je dobře prohlédl.

– Prohlížel jsem je a když jsem uviděl, že všichni ostatní k tomu potřebovali nejméně pět životů, strašně mě to překvapilo. Dupal jsem nad tím dlouho, až nedávno jsem na něco přišel.

– To jsem tedy zvědav.

– Potkal jsem se náhodou se svým předchůdcem ve funkci kterou zastávám a nedalo mi to, abych se ho na to přímo nezeptal. A měl jsi vidět, jak na to reagoval!

– Jak, prosím tě?

– Nejdřív se jen všelijak vytácel, choval se ale přitom jako malé dítě přistižené při nějakém hříchu, takže jsem ho už jen tak nepustil. Nakonec se mi přiznal ke všemu.

– Co vyvedl?

– Technicky tedy žádná pravidla neporušil a to taky věděl. Proto mlčel. Byla to organizační záležitost a ty přece spadají do sféry Hodu. A hermetický zákon týkající se vydávání informací jasně praví...

– Nesmíš lhát, nemusíš ale vždycky povědět celou pravdu.

– Musel jsem tedy na něho uhodit tou správnou otázkou a jen když to se mi podařilo, odpověděl mi po pravdě. Ukázalo se, že můj bývalý šéf se smluvil s tvým bývalým šéfem a společně si pohráli se systémem tak, aby z něho vyždímali dva nové rekruty. Měli totiž stejné problémy s perzonálem, jaké právě teď máme my dva.

– Nepovídej. A ti dva noví rekruti, které z toho vyždímali, to jsme také byli my dva!

– Pochopitelně. Zkusili to jen jednou a dál už s tím nic nedělali, když byl krátce nato experiment s intergalaktickou výměnou prohlášen za neúspěšný, lidé se sem začali vracet a oni už neměli důvod v experimentu pokračovat.

– Proč to ale tajili?

– Nejspíš nechtěli, aby se na ně ti shora dívali jako na radikály. Ten jejich nápad totiž revoluční byl. Omlouval se mi potom moc, že mi o tom neřekl a byl hrozně překvapený, když jsem ho objal a děkoval mu za to, že mi to řekl právě teď.

– Je mi celkem jasné, že jsi z něho vytáhl podrobnosti a že to teď chceš zkusit sám. No a chceš, abych ti k tomu dal požehnání a to tedy můžeš mít.

– Zklamal jsi mě, víš. Myslel jsem si, že tě budu muset k tomu těžce přemlouvat.

– Ne, souhlasím, a nejen proto, že nám to může být k prospěchu. Jak dál?

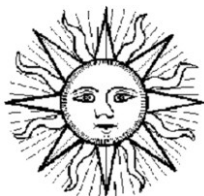
– Potřebujeme vhodné kandidáty.

– S jakými kvalifikacemi?

– Chceš to vědět? Tak tady to máš. Samozřejmě, že jsem se ho hned zeptal, proč si tehdy vybrali právě nás dva. Víš, co mi odpověděl?

– Nejspíš, že byli uneseni naší vášnivou tvořivostí, energičností, vytrvalostí, důmyslem, představivostí, disciplínou, odvážlivostí, zmužilostí a tak podobně.

– Tak podobně. Jenomže se o tom takhle vybíravě nevyjádřil. Prohlásil, že si nás vybrali proto, že jsme byli blázni!



– Tak, kolečka se roztočila, Inkarnační služby už to mají v rukou.

– Vážně? Takhle rychle? Kolik dobrovolníků jsi sehnal? Máš aspoň dva jiné blázný?

– Žadatelů byla spousta, museli jsme dokonce uspořádat předběžné pohovory. Po těch mi poslali asi stovku kandidátů a z nich už jsem těch konečných dvaadvacet vybíral sám. Myslím, že jsem vybral dobře.

– V tom ti naprosto důvěřuji.

– Bude tě nejspíš zajímat, že mezi nimi byl někdo, o kom jsem si jistý, že nezklame. A že se určitě k tobě přihlásí a že také bude potom opravdovým přínosem pro tvoje oddělení. Máš na ni samozřejmě přednostní právo.

– Proč, prosím tě?

– Protože jsi ji kdysi dobře znal a častokrát jsi mi o ní vyprávěl. Nedívej se na mne tak, jistě máš podezření, kdo by to mohl být... A nečervenej se.

– Víš co? Nech už toho!

